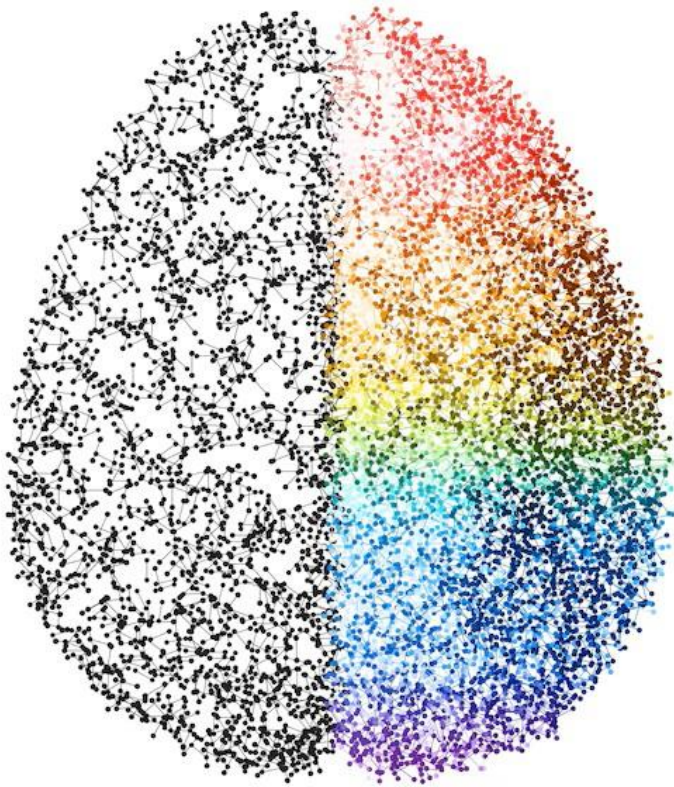

Bevissthet

i 30 filosofiske kapitler

Dag von Schantz

Bevissthet

i 30 Filosofiske Kapitler

Dag von Schantz

Bevissthet i 30 filosofiske kapitler

Alle rettigheter under forfatteren.
Kopiering, avskrift og sitering fra denne tekst kun i
henhold til norsk Lov om opphavsrett til åndsverk.

1ste Utgave e-bok 2023

Omslagskunst: Freepick Design by @vilmosvarga

Design: Dag von Schantz

Sats: Bookman Old Style 10,5/12 pkt.

ISBN 978-82-694075-2-5

© 2023 Atum Forlag

Til mine barn

Spesiell takk til

Håkon Svendsen

for hans inspirasjon og bistand til “spotcasts”

Innhold

Introduksjon	3
1. Å være og ikke være	5
2. Ikke være og være	10
3. Hva sa bang?	15
4. Universet	20
5. Metafysikk	25
6. Dimensjoner	30
7. Kroppens bevissthet	35
8. Virkelighet	40
9. Tvil og undring	46
10. Gud	51
11. Tro og religion	57
12. Sjamanen	62
13. Kristus og en sopp	68
14. Synkroniserte sinn	73
15. Transhuman og kunstig hva?	78
16. Verden som informasjon	83
17. Vandrende bevissthet	89
18. Bortblåste sinn	94
19. Bevissthetssferer	99

20. Kosmologi og ontologi	104
21. Begynnelser og ender	110
22. Hvem er du?	115
23. Bliven	120
24. Vilje	125
25. Kreativitet	130
26. Indre tillit	135
27. Det okkulte og det mystiske	140
28. Innvielse	145
29. Død	150
30. Liv	155
Et sluttord	160

Bevissthet

i 30 filosofiske kapitler

Introduksjon

I denne serien med korte kapitler om bevissthet, som opprinnelig ble publisert som podcaster på engelsk, skriver jeg som en filosof opptatt av alt og ingenting. Basert på dette tomrommet og mye erfaring har jeg skrevet en bok med tittelen: "Bevissthet som Urgrund og Fragment". Den finnes både på norsk i revidert utgave og på engelsk.

På drøyt 700 sider leverer jeg mine synspunkter på mennesket, på vår verden og tanke, liv og kosmos, kort sagt på væren, selve virkeligheten som uttrykk for kosmisk bevissthet. Jeg anser hver og en av oss, så vel som alt annet som eksisterer i verden slik vi kjenner den, for å være fragmentariske uttrykk for den universelle bevissthet jeg betegner med det tyske begrep Urgrund. Vi er fragmenter.

I disse 30 korte kapitlene vil jeg gi deg glimt fra innholdet i denne boken, forkortede stykker, flekkvis og fra litt forskjellige vinkler for ikke å gjenta meg selv. Til tross for enhver erfaring jeg måtte referere til, tror jeg ikke på noen måte at jeg har den endelige sannheten om noe som helst. Jeg kan bare bygge på min egen forskning, lesninger og person-lige erfaringer av de transcendentale bevissthets-tilstandene.

Sistnevnte har åpnet porter til både underverdenen og andre riker som ikke oppleves i en vanlig bevissthets-tilstand, i den daglige kognitive bevissthet.

Jeg er sikker på at du vil finne saker å kritisere og noen som du umiddelbart kan gå med på. Det avhenger av tankegangen din og muligens av din utdanning og personlige erfaring, samt dine forståelser og holdninger. Dette er alt deg. Derfor har jeg åpnet for en dialog med

deg og dine synspunkter på mitt nettsted som du finner link til bakerst, etter sluttordet.

For klarhetens skyld er denne boken skrevet på et så enkelt språk som mulig, og unngår de fleste akademiske og vanskelige termer. Det er en dedikasjon til den generelle leseren med i det minste en viss interesse for emnet. Når det er sagt, kommer jeg ikke til å kjede deg med mer propaganda. Her er noe for dine mentale smaksløker – de tredve kapitlene.

Jeg ønsker deg god lesning.

1 Å være og ikke være

Hvis du er den engstelige typen person, bør du kanskje advares, for din eksistens vil her bli plukket fra hverandre og stilt spørsmål ved. Jeg gir deg derfor allerede her anledning til å legge boken fra deg.

Ok. Du er fortsatt med. La oss da ta opp spørsmålet. Tror du virkelig at du eksisterer, fysisk sett, altså? Du sier ja, selvfølgelig! Sant eller usant? Vel, la oss trenge litt inn i saken for å se om du har rett.

Løft opp hånden din. Flytt den litt. Det føles absolutt som om den er der og at du kan gjøre ting med den helt frivillig. Du føler den som en del av deg, av din åpenbart eksisterende kropp. Riktig?

Da er vi enige så langt, men la oss se nærmere på din fantastiske hånd, for den er fantastisk – virkelig. La oss prøve å trenge inn i spørsmålet, ikke bare emnet, men spørsmålet om din hånd som sådan.

Åpne hånden. Se på den. Hva ser du? Hud, og under den noen blodårer, sener, muskler og knokler. Den fungerer perfekt på din kommando, akkurat som et perfekt verktøy. Tenk deg nu at du har et forstørrelsesglass. Når du ser gjennom det, ser du flere detaljer, men fortsatt bare overflaten. Med et mikroskop vil du få enda flere detaljer og observere cellestrukturen i huden din og myriader av bakterier som lever der. Ikke bekymre deg; de skal være der, de fleste av dem beskytter deg, så ikke stopp for å vaske hendene!

Nu vil vi forbli på dette mikroskopiske nivået og gjennomføre et lite eksperiment, et mentalt eksperiment som ikke vil skade hånden din. Jeg vil ta deg med på en reise helt til materiens røtter og få deg til å forsvinne, ikke

som en scenemagiker, men som en ekte fysiker. Forbered forestillingsevnen.

Tenk deg at du er i stand til å reise inn i din egen hånd. Du beveger deg inn mellom hudcellene, og når under huden. Du kan se blodstrømmen og også muligens noen gnistrende signaler som går gjennom nervetrådene når de setter i gang bevegelser som stammer fra din immaterielle vilje via din hjerne.

Vi må gå dypere. La oss forestille oss at du går inn i blodet i et av de små blodkarene. Der oppdager du et molekyl av karbondioksid som nettopp har blitt utfridd for transport til lungene dine for å pustes ut av kroppen din. Se for deg at det er som en grå prikk, og gå derefter nærmere og gå flere trinn opp i forstørrelsen.

Slik kan det se ut på dette stadiet: Tre små, tåkete "kuler" litt fra hverandre, de tre atomene i karbondioksidmolekylet. Det er ett karbonatom og to oksygenatomer.

Nu må vi gå enda dypere, til et forstørrelsesnivå som går utover alle elektronmikroskoper som hittil er oppfunnet. For å gjøre det enkelt holder vi fast ved atommodellen designet av den danske fysikeren Niels Bohr. Atomet ligner her, som du kanskje vet, et lite planetsystem.

Vi må gå enda dypere. Du må se nærmere på karbonatomet og du beveger deg mot kjernen. Se for deg at det er en liten, litt glødende ball. Når du fortsetter tilnærmingen din, ser du at kjernen ikke er en ball i det hele tatt, men en sammensetning av enda mindre 'kuler', de seks protonene og seks nøytronene. I alt ser du tolv små "kuler" med ganske stor avstand mellom dem, men de forblir forbundet med en kraft som du ikke kan se, litt som en slags gravitasjonskraft.

Avstanden mellom disse partiklene kan overraske deg, så vel som deres svært lille størrelse. Protonene og nøytronene utgjør bare en liten prosentandel av karbonkjernen. Du kan fly mellom dem som mellom jorden og månen. Vi er imidlertid ikke ferdige enda.

Du må se nærmere på et av protonene, og du beveger deg dypere, dykker ned i det, og oppdager at det heller ikke er en partikkel i det hele tatt, men sammensatt av tre enda mindre, ekstremt små 'kuler'; kvarkene.

Du er nu på grensen til det utenkelige. De tre små kvarkene er også adskilt fra hverandre med en viss avstand, spinkelt forbundet med det som kalles 'gluoner'. Det er ganske spennende å erkjenne at kvarkene også bare utgjør en brøkdel av protonet. Nøytronene er også sammensatt av tre slike kvarker.

Her oppstår spørsmålet: Hva er en kvark? Fysikere mener at den er en av de elementære kvantepar-tiklene. Det er samme type grunnleggende partikkel som elektronene som danner en "sky" rundt kjernen, og fotonene, nøytrinoene og myonene og en rekke andre partikler som utgjør kvantemodellen. Disse partiklene er selve roten til og de ultimate byggestenene i materien.

De regnes for å være såkalte punktpartikler, og her er en nylig gitt beskrivelse av en slik partikkel. Jeg siterer: «Myonet har ingen utstrekning i rommet, ingen vekt og ingen innside eller utside"! Undring, undring. Hva kan det da være, materielt sett? Et spøkelse?

La oss i dette eksemplet adoptere strengteorien i moderne fysikk og bevege oss dypt inn i den spøkelsesaktige kvarken. Det som åpner seg er nesten som et nytt univers bebodd av noen ekstremt små, spinkle vibrerende strenger som fyller mindre plass enn stjernene på himmelen

vi kan se på en klar natt. De vibrerer med en hastighet som gjør at denne grunnleggende 'partikkelen' blir en kvark, akkurat som pianostrenger. Ved en annen vibrasjonshastighet produserer de myonet og ved forskjellige hastigheter alle de forskjellige kvante-partiklene som kanskje ikke er partikler i det hele tatt.

For å gjøre det enda mer forvirrende, snakker vi her om en verden i ti eller til og med elleve romlige dimensjoner! Jeg vil ikke be deg om å prøve å forestille deg dette, for det kan du rett og slett ikke. Selv å betrakte tid som en fjerde romlig dimensjon er en tankenøtt.

Så, tilbake til spørsmålet: Hvor ble det av materien? Det er her, ikke sant? Bank på bordet, det er virkelig! Nei, jeg beklager, det er ikke virkelig i det hele tatt. Du og jeg og trebordet er på dette nivået mer som den tynneste tåke. Hvorledes kan jeg vise deg dette?

Følg meg på vei tilbake til denne tredimensjonale verdenen. Når du forlater strengkosmos, forlater kvarken, protonet og karbonkjernen, forblir du svevende over kjernen på jakt etter elektronene som skal gå i bane rundt denne kjernen, men de er ingen steder å se. Ikke rart, det ville være som å se med bare øyne en liten planet som Pluto fra jorden.

Hvis du anser atomkjernen i sin helhet for å ha en diameter på omtrent 10-15 centimeter, vil elek-tronene være som sandkorn som går i bane et sted rundt 15 kilometer unna. Omtrent dobbelt så langt borte kan du vagt se de to oksygenkjernene som fjerne stjerner. Akkurat som "partiklene" på de dypere nivåene stort sett viste seg å være tomme rom, er også verden på dette nivået, hovedsakelig ingenting. I forhold til skalaen er det enorme avstander mellom atomene som bygger materie,

avstander ikke ulike de vi ser på stjernehimmelen om natten.

Tenk da på at du er materielt sammensatt av disse vanvittig små byggesteinene. Det er vanskelig å se at du materielt eksisterer i det hele tatt. Ved å rive hele kroppen din ned til kvantepartiklene og tvinge dem alle tett sammen, utelate alt mellomrom, ville du lett få plass i et knappenålshode, og dette bare om du vurderer kvantepartiklene som de minste materielle bitene. Tar man beskrivelsen av myonet og strengteorien i betraktning, forsvinner de også. Dermed forsvinner også du inn i intet.

Dette perspektivet kan virke som litt verdt å vurdere eller ikke, det er opp til deg. Jeg er ikke overrasket om du føler deg litt svimmel, kanskje litt som et fantom av noe slag akkurat nu. Tomrommet er bunnløst. Som beroligende middel tror jeg det kan være verdt å nevne at Shakespeare kan ha hatt en viss innsikt få har tenkt på etter å ha reflektert over spørsmålet *om å være eller ikke være*. Jeg har bestemt meg for å si det annerledes; *å være **og** ikke være*. Det er mitt poeng.

I dette første korte kapitlet har det vært mitt privilegium å ødelegge deg, gjøre deg til ingenting, total materiell forsvinning. I neste kapittel vil jeg hente deg frem igjen og vise deg hvorfor du tross alt eksisterer. Inntil videre, nyt tomrommet!

2 Ikke å være og være

I forrige kapittel rev jeg deg fra hverandre, ned gjennom atomnivået til kvanteverdenen og videre. Jeg forklarte at tingene du er laget av ikke bare er stjernestøv, at de ikke kan være noe materielt i det hele tatt. Så, hvorledes kan jeg løfte deg opp igjen fra ingenting til å være, sette deg tilbake i en verden av levende vesener der du åpenbart er akkurat nu?

La meg starte med det faktum at du er bevisst, et bevisst vesen. Uten bevissthet ville du åpenbart ikke eksistert, kanskje som noe andre kan være bevisste om, men ikke du for deg selv. Du ville ikke ha en opplevelse av å være. Derfor ville du ikke eksistere for deg selv. Jeg mener at det er å være kognitivt bevisst, i bunn og grunn å være en bevissthetsstruktur, er det som får deg til å eksistere og vite at du eksisterer. Du sanser og opplever overflatene til alt som omgir deg, men Så la oss ta tak i essensen av det: Bevissthet er det som gjør deg oppmerksom på å være, bevisst på deg selv både som kropp og som et kognitivt individ. Du er et fragment av bevissthet akkurat som jeg er, akkurat som hunden eller katten din, fuglen i et tre og selve treet. Så du tror ikke trær er bevisste, gjør du? Vel, før du klamrer deg til noen forutinntatte meninger, følg argumentet mitt. Jeg er i ferd med å gjenoppbygge deg fra ingenting, så det er best du lytter! deg selv alene fra innsiden av observasjonsposten.

Så la oss ta tak i essensen. Bevissthet er det som gjør deg oppmerksom på å være, bevisst om deg selv både som kropp og som et kognitivt individ. Du er et fragment av bevissthet akkurat som jeg er, akkurat som hunden eller katten din, fuglen i et tre og selve treet. Så du tror ikke trær er bevisste, gjør du? Vel, før du klamrer deg til noen forutinntatte meninger, følg argumentet mitt. Jeg er i ferd

med å gjenoppbygge deg fra ingenting, så det er best du går videre!

Har du noen gang tenkt på hva bevissthet er i seg selv? Du er bevisst, en observerende, reflekterende, cogiterende enhet på planeten Jorden. Klyp deg i armen og du vil vite det. Prøv nu å forklare hvor bevisstheten din bor i deg. Den er åpenbart tilstede i huden din, men som de fleste tror du at den sitter i hjernen. Riktig?

Nei, feil svar. Forskere har undersøkt hjernen i hundre år og mer, og nylig med de mest avanserte instrumenter uten noen gang å oppdage bevissthetsstedet. De så aldri en tanke i hjernen. Hvorfor? Vel, en tanke er ikke materiell; den er immateriell. Vitenskapen er bare i stand til å observere den materielle verden, så den kan ikke observere en tanke, en idé, en inspirasjon eller et mentalt bilde. De observerer bare endringer i blodstrømmen og avfiring av nerveimpulser. Det er noe ganske annet og på et helt annet nivå, det materielle nivået.

Så, hvor er bevisstheten? Før jeg forklarer, må jeg gjøre deg oppmerksom på det faktum at forklaringen går utover fysikk til metafysikk og filosofi. Det kan også utfordre din nåværende mening, så bær over med meg og vær åpen. Jeg skal gjenoppbygge din eksistens fra grunnen.

Mitt grunnleggende konsept er at 'grunnen' er bevisstheten selv. Den er absolutt overalt og gjennomsyrrer, og trenger inn i alt på de mest subtile nivåene, utenfor kvanteverdenen. Det er en kraft som er tilstede i hele kosmos, en kraft som gjør at kosmos kontinuerlig *blir* ved å bygge sine minste 'mursten', strukturene eller mønstrene som produserer kvantepartiklene alt annet er laget av, hvert atom, lys og rom.

Bevissthet går dypere og utover alt materielt, men den strukturerer materie i mønstre. Viljen til å være bor i denne kosmiske bevisstheten, Urgrund i mitt vokabular, nøyaktig som en miniatyr av en slik vilje eksisterer i ditt sinn, uansett hvor spinkel og viljeløs den måtte være. Denne viljen er roten til ditt vesen, kraften som forårsaker din opptreden i denne verden.

Det grunnleggende mønsteret av deg eksternaliseres fra denne dype bevisstheten ved at et fragment av vilje blir deg. Begynnelsen på din konstruksjon er som en dråpe vann som fordamper fra havet. Som en tåkedråpe er tåkete og diffus, slik er også den grunnleggende strukturen av deg som å vokser frem til en enhet, men likevel er det et mønster, mønsteret av ditt viljesfragments vilje til å bli og å være.

På dette tidspunktet må vi kort gå tilbake til kvantefysikken igjen. Som jeg forklarte i forrige kapittel, er kvantepartikler alltid på randen av væren og ingenting. De dukker opp og forsvinner raskere enn noe instrument kan måle, og dukker opp fra en virtuell såkalt superposisjonert tilstand til en eksakt tilstand ved observasjon, bare for å forsvinne igjen. De er som en flytende strøm, men de danner en immateriell struktur som går over til materie ved å bygge atomene strukturen består av. Dermed vokser strukturen din til fysisk vesen.

Jeg mener at vi alle og all såkalt materie i bunn og grunn er et kondensat av bevissthet. Hvorledes er dette i det hele tatt mulig? Vel, tenk på det faktum at hver minste partikkel av materie vibrerer med en viss hastighet. Partikler er vibrasjoner. Det er vibrasjonenes "tettheten" som gjør at bevisstheten ser ut til å være fast materie. Det er skalaen til disse vibrasjonene som former materien og det er forskjellen mellom disse vibrasjonene eller tetthets-

forskjellen mellom dine fingre og enhver fysisk gjenstand som gjør det mulig for deg å føle hva det er. Det er også denne forskjellen som gjør det mulig for deg å vifte med hånden gjennom luften, trenge gjennom vann med hånden, men ikke et trebord.

Så, her står vi. Du har plutselig dukket opp igjen fra ingenting med en kropp bygget av bevissthets-mønstre og samtidig legemliggjort et fragment av den universelle bevissthet i kroppen din og ditt vesen. I denne forstand er du ikke, men er likevel. Du har blitt et bevisst individ som bor i en 'materieell' bevisst menneskekropp.

Du må gjerne spørre om dette bare er en sprø idé fra min side eller om det er mer hold i det. Det er delvis begge deler. Først og fremst er det en idé som traff tankene mine på et veldig tidlig stadium, muligens på grunn av noen merkelige opplevelser i ungdommen. Jeg fant også ut at det er en grunnleggende bakgrunn for denne idéen i det eldgamle begrepet panpsykisme, som sier at universet er bevisst, at bevissthet gjennomsyrrer alt.

Videre har vi eldgamle okkulte eller mystiske tradisjoner som støtter ideen om panpsykisme og tar det som grunnleggende for deres praksis og teknikker for å oppnå innsikt og opplysning. I å betrakte bevissthet som den grunnleggende komponenten i alt som er, ligger kjernen i tilnærmingen til mystikere og okkultister nå like meget som dengang.

De gamle alkymistene visste. Dette er den *prima materia* de snakket om i sine kryptiske tekster. De anså den som hellig og visste hvorledes de skulle arbeide innenfor de forskjellige bevissthetsnivåene, nå dypt inn i materien og la den transformere dem selv, kroppskjemien deres og til slutt gjøre dem i stand til å bevirke fysiske transformasjoner.

Bevissthet finnes i alt, og transformasjoner i materiens verden kan bare utføres av en som vet å manipulere gjennom bevisstheten selv. Alt annet er grov manipulasjon av ting.

Så er det vitenskapen og de mange mystiske og fysiske uforklarlige fenomenene i kvantefysikken som nødvendigvis må involvere bevissthet til tross for fysikerens motvilje mot å involvere den i sine beregninger på grunn av dens immaterialitet, umålbarehet og deres materielle ideologi. Det tar fysikerne ut av komfortsonen og inn i metafysikken.

Til slutt sitter det også ved roten til enhver religion, uansett hvor langt de har beveget seg bort til dogmatikk. Du har noen få indikasjoner i gamle religiøse skrifter, som i åpningssetningen i Johannesevangeliet, som sier: "I begynnelsen var Ordet...". Jeg transkriberer vanligvis 'ord' til 'verb' siden et verb er aktivt.

Ordet eller verbet, når det uttales, danner vibrasjoner vi opplever som lyd. Overført til det kosmiske skjema er det vibrasjon, og dermed uttrykk for den kosmiske bevissthet som bringer 'materien' til eksistens. I sitt dypeste uttrykk er dette "lyset" som enhver mystisk opplevelse dykker ned i og som fører til opplysning.

For å konkludere kan du nu være i stand til å se deg selv som et vesen både materielt og i ethvert annet aspekt, eksisterende som bevissthet, et fragmentarisk uttrykk for Urgrund. Det er her jeg har til hensikt å avslutte dette kapitlet, og overlate til deg å betrakte ditt vesen, din eksistens som et uttrykk for et kosmisk "lys" på de høyeste oktaver av vibrasjon; villet til å bli til. Tenk på dette som et spørsmål om *ikke å være og likevel være*.

3 Hva sa bang?

Kosmologi er en interessant vitenskap. Den er på mange måter knyttet til astronomi, men likevel en helt annen vitenskap. En stor spekulasjon dreier seg om universets opprinnelse, det vil si opprinnelsen til alt som finnes. Dette er også et filosofisk og religiøst spørsmål.

Spørsmålet om hvorledes verden ble til har provosert menneskesinnet til å skape myter og religioner, og i nyere tid filosofier og vitenskapelige teorier. En av disse teoriene har i løpet av de siste tiårene utviklet seg til det som kan betraktes som en vitenskapelig religion, Big-Bangteorien.

Dette er selvfølgelig en teori, men jeg vil tro at mer enn 90 prosent av det vitenskapelige samfunnet er trofaste troende på denne teorien, selv om det ikke er noen kirke eller tempel, bare matematiske laboratorier. Hvorfor er det slik at denne teorien har forvandlet tusenvis av ekstremt intelligente forskere til faste troende?

Det er noen ganske logiske grunner til dette. Vitenskap er evidensbasert, og bevis har dukket opp helt siden den britiske astronomen Edwin Hubble oppdaget rødforskyvningen i lysspekteret til stjerner og galakser i universet. Dette skiftet i spekteret indikerer at nesten alle disse himmelobjektene beveger seg bort fra oss i høy hastighet, raskere jo lenger unna de er.

Når denne oppdagelsen ble bekreftet, gikk matematiske hjerner i høygir, og snart kom de med konklusjonen; Universet utvider seg, det flyr fra hverandre nesten som du blåser opp en gigantisk ballong. Etter nok en matematisk øvelse beregnet de den omvendte bevegelsen, og sporet himmelobjektene bakover til der de oppsto, helt tilbake til et enkelt punkt der de var presset sammen til en singularitet, et slags komprimert punkt som inne-

holdt all materie i det nuværende universet i et knappenålshode. Få innser at i så fall ville dette stedet i intet ha vært hele universet.

Som historien går, bestemte dette knappenålshodet seg plutselig for å eksplodere med ufattelig kraft og kaste all denne materien inn i et tomrom som ble skapt samtidig. Materien ble derefter sakte avkjølt og kondensert til stjernene og galaksene vi kan observere i dag. Kosmologer anser dette for å ha funnet sted for rundt 13,5 milliarder år siden; en litt merkelig konklusjon gitt at både tid og rom anses å ha blitt dannet samtidig. Denne teorien er resultatet av mye avansert vitenskap; matematikk, kvante-fysikk og relativitetsteori er en del av den.

Nu begynte jeg først å spørre hvorledes det er mulig å plassere en hendelse i tid som fant sted før tiden eksisterte. Beregningene våre er basert på jordtiden, tiden vi har definert på en veldig liten planet som går i bane rundt en ganske ubetydelig stjerne. Tiden før eller i de tidlige fasene av dette sammenpressede universet må ha vært veldig annerledes og endret seg etter hvert som universet utvidet seg. Hva er egentlig tid? Relativitetsteorien sier at den er variabel i forhold til både hastighet og tyngdekraft, det vil si at den øker eller bremser avhengig av disse parametre.

For det andre måtte jeg spørre hvorledes universets totale masse kunne konsentreres til et knappenålshode kalt en singularitet. Den totale massen til et menneskelegeme kunne reduseres til en slik størrelse forutsatt at alle elementærpartiklene i dette legemet ble komprimert uten noe tomrom mellom dem, men hele universet? Det virker umulig, i det minste fysisk.

Så er det et tredje spørsmål som forblir ubesvart. Hvor kom alt fra? Hvor kom singulariteten fra, hva besto den

av og hva utløste smellet? Dette er det ultimate spørsmålet, og metafysikken slår inn. Det er ingen hjelp å diskutere en hypotetisk ubalanse i et forestilt kvantevakuum for å forklare den, uten å ha noen anelse om hvor den kom fra. Jeg siterer en klok observasjon: "ex nihil nihil fit", fra ingenting, oppstår ingenting. Spørsmålet forblir ubesvart. Opprinnelsen til opprinnelsen forblir skjult bak et slør av uvitenhet.

Det er selvfølgelig her religionen virkelig tar av. Det må være en evig Gud bak det hele, en ubevegelig beveger som postulert av Aristoteles. Vel, dette gir ikke noe svar. Hvor kom denne entiteten fra? Å skape seg selv fra ingenting virker ganske selvmotsigende, ikke sant? Derfor, uansett hvorledes vi vurderer dette, ender vi opp med å konkludere med at det ikke kan ha vært en begynnelse, og dermed kan det ikke være en slutt.

Det menneskelige perspektivet er utrolig begrenset. Vi er nesten helt ute av stand til å forestille oss noe som absolutt ikke har noen begynnelse og ingen slutt. Vi er bundet til en verden der alt har en begynnelse, en fødsel og en slutt, død. Ingen målestav i vår rom-tid strekker seg ut i det uendelige. Den stopper etter en meter eller ti eller mer, men den starter på 0 og slutter et sted langs centimeter-skalaen.

Evigheten og det grenseløse er hinsides alle mål. Bare forestill deg et øyeblikk at universet er en stor ball. Du ligger på en plen og ser på skyene som passerer, og du forestiller deg å gå helt til kanten av universet. Hva kan ligge på den andre siden av denne kanten? Hva ville skje med en pil hvis du skyter den på den kanten? Ville den møte en vegg og sprette tilbake, eller ville den gå gjennom og slutte å eksistere? Dette er et eldgammelt spørsmål, stadig ubesvart.

For meg, i det minste, ser det ut til at den moderne kosmologiens 'bigbangosofi' møter veggen og blir til ingenting, for den kan ikke forklare hva det var som sa bang! Hvis det noen gang har vært et slikt smell, må det ha hatt en opprinnelse, og denne opprinnelsen, den absolutt første årsak, må ha hatt en opprinnelse. Du forstår, dette fungerer ikke. Derfor må du tenke gjennom evighet.

Tilbake til her og nu, vi eksisterer og vi er bevisste vesener som er klar over verden og oss selv som bevisste vesener som lever i en begrenset periode på en liten planet, Tellus, vårt kosmiske hjem. Hvorledes er dette mulig? Et begrenset liv i et ubegrenset, tidløst kosmos? Jeg må ta deg langs en annen tankegang, en ubegrenset tankegang.

Du har i de to tidligere kapitlene, hvor jeg tar din fysiske eksistens ned til ingenting og så i den andre bygger deg opp igjen som en projeksjon av Urgrund, bevisstheten som *er*, den tidløse væren, substansen i kosmos. Du kan betrakte dette som høyst spekulativt og til og med som tull, men bang-teorien er enda mer spekulativ og tullete, for det endelige grunnlaget mangler og drukner i ren spekulasjon, alt basert på en fullstendig materialistisk forståelse av verden.

Jeg har forklart hvorledes jeg ser materie, slik vi oppfatter den, som koagulert fra bevissthet. Hvis ikke hver eneste subatomære partikkel i deg ikke bar et snev av bevissthet i seg selv, ville du ha vært fullstendig død materie og totalt mørk, ute av stand til å gjenkjenne din egen eksistens eller universets eksistens. Du så vel som universet og all materie som kunne ha vært, ville vært dødt intet.

Så jeg mener at bevissthet er grunnleggende og at den er tilstede på alle nivåer av materiell eksistens; i en sten og i vann like mye som i en blomst, en kanin eller deg. Det

er bevissthet i hver fiber i deres legemer, slik den er i hvert eneste atom på jorden, og den er tilstede utover alt som er materielt, for den er den skapende kraften som strekker seg inn i midlertidige materielle eksistenser over hele universet vi kjenner og utover. Det inkluderer deg og meg og riker som er usynlige for oss.

Jeg ser at jeg nu åpner en vei til frelse for de religiøse. Selvfølgelig må denne kosmiske bevisstheten være Gud, vår Far i himmelen, men nei. Dette er ren overtro. Guder er menneskeskapte forklaringer på det uforklarlige. Det som imidlertid kan være tilfelle, er at *du* er evig, ditt fragment av bevissthet er uatskillelig fra bevisstheten som er. *Væren* er evig og ubegrenset og du er en del av den for det er intet 'utenfor' den.

Så, hva med bang-teorien? Finnes det en løsning på den vitenskapelige gåten? Nei, ikke så lenge vitenskapen fortsetter å jobbe innenfor materialismens rammer. Den materialistiske tilnærmingen har ingen måte å overskride seg selv på, og kan derfor ikke nå inn i det som er immaterielt. Det vil alltid bare bli å studere overflater, former og partikler som vil fortsette å forvirre forskernes sinn.

Filosofi tillater bare transcendens ved å streife inn i det utenkelige. Bare gjennom din egen bevissthet er dette mulig. Det er den eneste metode hvor innsikt av denne typen blir tilgjengelig. Det er et dypdykk å gjøre. Et slikt dykk gjorde at innsikten jeg har presentert her nådde mitt sinn lenge før selv bang-teorien dukket opp. Liv og bevissthet er evig tilstede i alt og alle. Kosmos lever.

4 Universet

Det siste trumfkortet i Tarot-kortstokken, nummer 21, er 'Universet'. Er det også det ultimate spørsmål? Hva er egentlig universet, denne stjernebefolkede vidden som omgir oss og den lille planeten vi bor på? Jeg tror det ultimate spørsmål går litt dypere. Som jeg har sagt tidligere, ser det ut til å være i seg selv det ultimate metafysiske spørsmål. Hvorfor noe i det hele tatt? Så, med tanke på at vi må innrømme eksistens, må neste spørsmål være: hvorledes kan vi være klar over denne eksistens og til og med stille det første spørsmål? Vel, det er fordi vi er bevisste vesener, sanser, reflekterer, tenker, undrer oss, måler og beregner. Ja, sant, men hva er bevissthet, denne kapasiteten som muliggjør vår tenkning?

Efter min mening antyder det faktum at vi er bevisste vesener, iført fysiske kroppar i et fysisk univers, sterkt at universet i seg selv *er* bevissthet, ikke bare bevisst, men en bevissthet som emanerer, koagulerer til det vi oppfatter som materie siden vi selv er av slik materie.

Dermed blir det slik; det ultimate spørsmålet må være om væren. Hvorfor noe i det hele tatt. Jeg har prøvd å svare på dette i et tidligere kapittel, så her er det neste: Hva er bevissthet, dette mystiske element som gjør oss i stand til å observere et univers? Uten denne kapasiteten ville det ikke vært et univers, ikke for oss i hvert fall. Kan dette indikere at universets eksistens for oss avhenger av vår bevisste observasjon av dets eksistens?

Dette er en intrikat tilnærming til virkeligheten, til universet og selve væren. Det er mitt synspunkt at alt dette henger sammen gjensidig avhengig av hverandre. Det er ikke noe dette eller hint; det er *alt*. Sannelig, det er enda mer, utenfor rekkevidden til vår vanlige bevissthet, langt

utenfor våre begrensede sanser selv utvidet med rekkevidden til en mengde instrumenter. Virkeligheten overgår også alle våre intellektuelle kapasiteter, så vi trenger en annen tilnæringsvei.

Begrenset av materie, våre materielle kropper, er våre evner også materielt begrenset til å oppfatte og sanse bare det som faller innenfor den materielle verden. Vi observerer materie basert på konstellasjoner av subatomære partikler fra atomer til stjerner og galakser. Vi har kikket på stjerner i årtusener og bedrevet atomkikking i et århundre og mer, men alt vi ser er en materiell verden. Er det ingenting utover materien?

La oss gå tilbake til den nugjeldende ideen om hvorledes det hele ble til, det såkalte big-bang. Jeg har allerede diskutert dette smellet og dets antatte begynnelse som kvantefluktuasjoner som går amok. Dette smellet regnes som begynnelsen på ikke bare materie, men på rom og tid selv. Det er det hyperluminale rushet inn i materialitet som rammes inn av firedimensjonal rom-tid.

Matematiske beregninger tar den fysiske verden ned til bare brøkdeler av et sekund etter den opprinnelige årsak. Det gjenstår å stille spørsmål ved om matematikk ikke bare oppfyller de forskjellige hypotetiske dataene som er lagt inn i ligningene. Er det nok å beregne den observerte utvidelsen av det materielle universet ned til en svært unnvikende singularitet? Jeg tror ikke det. Det er en altfor materialistisk tilnærming. Ikke bare innebærer det at enorme mengder materie ble til fra praktisk talt ingenting, det forutsetter også at rommet utvidet seg til å bli til på samme tid.

Dette får oss til å stille spørsmål; Hva er verdensrommet? For det første, hva utvidet verdensrommet seg til? Hva er egentlig rom? Med tanke på universet som et rom som

inneholder alt vi kan observere, stjerner og galakser milliarder av lysår unna, hva er det *egentlig*? Vi betrakter rommet som et tomt rom med tre vinkelrette dimensjoner. La oss foreløpig akseptere denne ideen. Dette tredimensjonale rommet utvider seg, ifølge astronomiske observasjoner, eller i det minste beveger objekter i rommet seg bort fra vår posisjon med større hastigheter jo lenger unna de er. De beveger seg i dette rommet, men betyr dette at selve rommet blåser opp som en ballong?

Hvis rommet selv utvider seg, må det være plass det har å utvide seg i. Ikke bare det, det må ha en ekspanderende yttergrense, og dette tar meg tilbake til Zenos spørsmål: Hva ville skje med et spyd hvis jeg kastet det mot denne grensen, ville det passere gjennom og forsvinne eller bare sprette tilbake?

Et morsomt spørsmål å stille i denne tid med post Einstein relativitetsteori, dog fortsatt interessant. Poenget er at vi ikke har peiling, ikke den fjerneste anelse om hvorledes dette er, og til og med matematikk, uansett hvor godt den fungerer, er basert på materielle observasjoner, forutsetninger og hypoteser. For å komplisere det hele, går vi inn på tid. Hva er egentlig tid? I følge moderne relativitetsteori er det ikke et fast mål. Den er fleksibel avhengig av ulike faktorer som hastighet og tyngdekraft. Den anses til og med å opphøre utover den såkalte hendelseshorisonten til sorte hull.

Tid anses også å være en fjerde dimensjon, som om vårt tredimensjonale rom beveger seg i, en ytre dimensjon som ikke kan observeres. Den ville da også utgjøre et hyperrom, utenfor universet slik vi kjenner det. Dette er selvfølgelig svært spekulativt, men det er også moderne kosmologi. Her er et bilde fra moderne kosmologi: Tyngdekraften bøyer både tid og rom. Den skaper bølger

i rom-tiden. Bølger i hvilken dimensjon? Kan tyngdekraften bare være ennu en annen dimensjon, den femte?

Jeg antar at du nu er i ferd med å bli litt forvirret. Universet ser ikke lenger ut til å være bare et stort rom fullt av stjerner og galakser. Det er dybder utover det åpenbare og observerbare, og de er vanskelige å forestille seg. Du er helt sikkert ikke i stand til å visualisere en fjerde perpendikulær vinkelrett på dimensjonene i rommet der du nu sitter. Det er knapt mulig i geometrisk matematikk. Så da er det bare å prøve en femte!

Da vil jeg strekke fantasien din enda lenger. La oss si at det skjedde et stort smell for rundt 13,5 milliarder jordår siden. For det første, hva slags mål er det? Tiden er elastisk, sier vitenskapen. Da må den ha vært helt annerledes på tidspunktet for singularitetens bunnløse tyngdekraft hvis den noen gang eksisterte. For meg forblir dette et åpent spørsmål, spesielt etter mitt syn på at materie er et kondensat av evig og ubegrenset bevissthet, essensen av *væren*.

La oss nu droppe ideen om universet som en ekspanderende ballong, som et verdensrom som sprenger seg selv utover i et felt av ingenting. La oss betrakte et absolutt ubegrenset rom, et rom uten absolutt begynnelse eller slutt, et rom der forskjellen mellom en centimeter og tusen kilometer ikke har noen mening, et rom der sentrum er overalt og ingen steder på samme tid.

La oss betrakte tiden på samme måte: Ingen begynnelse, ingen slutt, et sekund eller et årtusen er meningsløse størrelser. Plutselig er alle referansepunkter i både rom og tid borte og du har gått inn i et tomrom, som også er et plenum. En slik opplevelse er ikke bare forvirrende. Den er skremmende, men det er hit du må gå for å se de dypere forbindelsene, dog krever det mye erfaring å venne

seg til. Det bør imidlertid ikke ta motet fra deg hvis du ønsker en dypere rekkevidde inn i virkeligheten til både ditt eget vesen og universet.

Det er her ledetråden er. Alle våre vanlige daglige referanser finnes innenfor rammen av materie, rom og tid. Vi observerer rom mellom separate objekter og tid mellom hendelser. Alt er bundet til bevegelse når vi så vel som objekter beveger oss i tid og rom. Materialitet definerer vår opplevelse av verden. Den er grunnleggende for vår overlevelse som biologiske skapninger i en materiell verden og for vår orientering innenfor denne rammen. Mesteparten av menneskeheten er bare fornøyd med ting som de er; det muliggjør det normale livet.

Jeg er bare en forstyrrelse som utfordrer deg til å nå dypere. Etter min erfaring gir en dypere forståelse av livet, av mitt eget vesen så vel som av universet som omgir meg og det bevisste kosmos som omgir det hele, en rikdom til livet som overgår alle gleder som materielle gjenstander er i stand til å gi. Det lærer meg ganske enkelt å betrakte materialet som et spinkelt skall som muliggjør min time-lige eksistens på denne planeten, nu som et menneske.

Min forstyrrende utfordring vil også ta deg forbi tomrommet jeg nettopp beskrev, inn i et enda mer ufattelig tomrom hvor bevissthetsdimensjoner vil rive deg i filler og ta egoet ditt inn i et land av total glemsel, slik at du kan bli oppmerksom på kosmos og bli et menneske med innsikt som et *virkelig* bevisst vesen.

Min utfordring vil ta deg ut av det materielle universet, inn i det til syvende og sist dimensjonsløse kosmos, gjennom deg selv, gjennom din individuelle bevissthet inn i uvitenheten. Utover alle begreper og de mest abstrakte og matematiske begrepene kan du se hva universet er. Det er helt ditt eget valg å bli med.

5 Metafysikk

Velkommen til fortsettelsen. At du går videre i disse korte kapitlene kan indikere at du synes i det minste noen av dem er interessante. Takk for det!

I forrige kapittel skrev jeg om universet, hvor dypt det går og om våre menneskelige begrensninger når det gjelder å forstå hva virkeligheten er. All filosofi og all vår vitenskap ser ut til å ende opp på et rev av uvitenhet i et uforklarlig hav. Derfor tar de fleste mennesker til religion for å ha litt trøst i en ellers uforståelig tilværelse. Jeg kommer tilbake til dette i et senere kapittel.

Så, hvorfor er det slik? Det korte svaret er at verden ikke bare er fysisk. Den er metafysisk, det vil si at den strekker seg utover materien vi forholder oss til i det praktiske liv, og som kan være gjenstand for fysikeres studier. Man kan si at metafysikk starter der fysikken slutter. Et kort eksempel er tankene dine. De er immaterielle. Du kan ikke plukke en idé eller en tanke ut av hodet ditt og holde den i hånden, men den kan flytte et fjell når den blir eksterialisert gjennom språk, oppfinnelser eller kunst.

Et stort mysterium er hvorledes noe immaterielt kan fremstå i materialitet. Et annet mysterium er hvorledes noe som ikke er materielt kan eksistere i det hele tatt. Hvorfor være?

Aristoteles var sannsynligvis en av de første i den vestlige verden som formulerte det ultimate metafysiske spørsmål: Hva er det å være *qua* være? Det har å gjøre med spørsmålet om hva eksistens egentlig er, et spørsmål jeg tok opp i ovenstående kapitler, med tanke på virkeligheten.

Et metafysisk spørsmål lyder slik: Er vår eksistens nødvendig? Det vil si å spørre om vi som mennesker er nød-

vendige for at verden, kosmos, skal eksistere. Hvorledes kan vi noen gang håpe å få svar på et slikt spørsmål? Det vi vet med sikkerhet, er at vår egen eksistens er nødvendig for at vi skal oppleve livet og væren, og at det bredere kosmos er nødvendig for at vi skal ha en plass, selv om vår plass i den større sammenhengen er på en nesten usynlig liten planet som går i bane rundt en ganske vanlig stjerne blant billioner.

Fra et menneskelig synspunkt er vi veldig viktige. Vi styrker til og med vår idé om denne viktigheten ved å definere oss selv som den overlegne skapning, hersker over denne planeten som vi ytterligere anser er blitt oss guddommelig gitt til vår eneste fordel. Åpenbart er dette litt vel antroposentrisk, til og med en hype. Når vi ser opp, i stedet for ned, innser vi snart at menneskeheten som helhet er nær den absolutte ubetydelighet. Denne innsikten endrer alt.

Det antroposentriske syn sier at vår eksistens nødvendig-
gjør verdens eksistens, som er en måte å si at universet eksisterer på grunn av oss, unikt for å gjøre vår eksistens mulig, men trenger vi virkelig alle de milliarder av galakser der ute? Faktisk er verden åpenbart nødvendig for at vi skal eksistere, men er vi nødvendige for at den skal eksistere? I metafysikken skiller vi vanligvis mellom det som er nødvendig og det som er mulig.

La meg ta dette til et eksistensielt nivå. Vår eksistens i verden kan godt bare være en av mange muligheter. Det ville innebære at vi egentlig ikke er nødvendige i det hele tatt, vi er bare en mulighet manifestert fra et uendelig spekter av mulige manifestasjoner. Dette er litt ydmykende og kan føles som et angrep på vår selvhøytidelighet. Likevel, bare tenk på det.

Å betrakte mennesket som et metafysisk vesen er en annen innsikt. Det gjør mennesket til et flernivå-vesen, til og med et flerdimensjonalt vesen. Mennesket, så vel som alle andre levende vesener på denne planeten og andre steder, er en kropp som huser et bevissthetsnivå. Den har både en fysisk, en emosjonell, en intellektuell og en åndelig 'kropp'. Det fysiske er bare materielt i den vanlige forståelsen av materie. Så, hva med resten?

Tillat meg; Klyp deg i armen. Hva skjedde? Du opplevde en liten smerte i huden. Samtidig gjorde dette deg ufeilbarlig klar over det faktum at du eksisterer. Det virker ubestridelig, men hva skjedde egentlig? Den lille impulsen av smerte i huden din reiste via nervene til hjernen din der den ble lokalisert til det nøyaktige punktet og oversatt som smerte. Ditt begrep om smerte er uvesentlig, akkurat som tankene dine er. Tanker reiser motsatt vei, blir til impulser i din vilje slik at fingrene dine beveger seg for å klype deg selv i armen.

Vi må virkelig lure på hvorledes noe materielt blir immaterielt og noe immaterielt blir materielt. Dette er fenomen på to forskjellige eksistensnivåer. Slik er også vår mellommenneskelige erfaring. Vi kan forholde oss til hverandre via sansene, berøring og lukt, men vi forholder oss enda oftere til hverandre via språk og følelser. Elskere berører, lukter, deler følelser og deres forståelse av hverandre ved å dele tanker, bruke språk. Følelser oversettes til språk, og et språk som uttrykker tanker kan bevege følelser. Følelser går over i kroppslige fornemmelser og uttrykk, som tårer eller muskelsammentrekkninger. Dette er alle immaterielle transkripsjoner som krysser den magiske grensen.

Er det mulig å si at en tanke som dukker opp i sinnet ditt er en mental manifestasjon som kommer fra ingensteds,

at den krysser grensen fra ikke-væren til væren? Tross alt eksisterte ikke tanken i hodet ditt bare et sekund før den dukket opp, kanskje som en helt ny idé. Du kan gå imot dette synet og si at denne tanken eller idéen dukket opp på grunn av tidligere impulser, observasjoner og erfaringer. Det følger logisk som et spørsmål om konsekvens.

Du har utvilsomt delvis rett. Ditt kognitive sinn fungerer alltid, selv på et nivå litt under tankeflaten. Likevel eksisterte ikke denne spesielle tanken eller ideen før den blåste deg i hodet og endret din forståelse av hva det var. La meg ta dette et nivå dypere. Hvor var du før du ble til her som menneske? Faktisk vokste du fra et befruktet egg i en kvinnes livmor, din mor, men dette forklarer bare den fysiske siden av deg. Hva med den metafysiske?

Når du ble født, begynte du umiddelbart å uttrykke en personlighet som ikke eksisterte før. Du var et nytt vesen på Jorden, akkurat som tanken din var et nyfødt barn i sinnet ditt. Dette tar oss til det metafysiske motsatte av væren, ikke-væren.

Med tanke på alle de ting vi kan observere som værende, alt fra en liten sten til galaksene i universet, må vi innrømme at det må være enda flere mulige ting som *ikke* eksisterer. Jeg ser her bare på den fysiske verden. Hvorfor befolker ikke millioner av merkelige vesener Mars eller månen? Hvorfor er det ikke en måne til i bane rundt planeten vår? Hvor er barna moren din aldri fødte?

Dette er alle muligheter, men åpenbart ikke nødvendigheter. En andre måne er ikke nødvendig, men hva med de ufødte barna? Du ble født, men er du virkelig nødvendig som en del av kosmos, som en del av livet? Muligens ikke, men du er her. Hvorfor? Hva slags nødvendighet har du i den store sammenhengen? Hva er formålet med deg?

En gang var du et ikke-vesen her på jorden. Du eksisterte ikke, men nu gjør du det. Dette tar oss inn på et av de dypeste metafysiske spørsmålene: Hvorfor er det noe i det hele tatt? Hvorfor ikke bare ingenting, absolutt ingenting? Er ikke-væren en mulighet uten nødvendighet? Er ikke-væren, ikke-eksistens i det hele tatt mulig?

Jeg har prøvd å nå inn i denne gåten på forskjellige måter, og min tenkning kan for mange virke sirkulær. Likevel tror jeg det kan være en interessant tilnærming. Når vi vurderer absolutt ikke-eksistens, forstår vi at det ikke engang kan være et absolutt tomt rom, et tomrom. Det må være *absolutt* ingenting. Mitt argument går ut på at hvis det fantes en slik absolutt intethet, så eksisterer intetheten ikke desto mindre, og dens rene eksistens gjør den til noe, og dermed til eksistens, noe uforståelig, men likevel værende.

Væren blir uunngåelig. Dette kan være en måte å forklare eksistensen ut fra umuligheten av total intethet. Når vi betrakter bevissthet som den bevegelige kraften til denne ikke-intetheten, kan vi forstå verdens skapelse som en evig, kontinuerlig, ubegrenset og uuttømmelig prosess, som ikke har sin opprinnelse i en guddommelig handling eller smellet av ingenting inn i noe. I dette bildet er du og jeg bare to flekker av tenkende kjøtt, fragmenter av den kosmiske bevissthet.

Jeg overlater deg her til å grunne og undre deg, i håp om at du vil lese videre, tilstede i væren og ta del i mine immaterielle tanker som materialiserer seg via dette manifeste kommunikasjonsmediet.

6 Dimensjoner

Jeg antar at du føler deg komfortabel i stolen der du sitter og leser. Du kan bøye deg ned og kjenne på det faste gulvet den står på, og du kan strekke deg oppover mot taket uten å berøre det og være trygg på at det ikke treffer hodet. Du har boken foran deg, og hvis du ønsker det, kan du snu deg og se at veggen bak deg er rett og ikke vil angripe deg bakfra. Mest sannsynlig har du også nok plass rundt deg slik at du kan strekke armene ut i begge retninger. Vi har nu nettopp definert de tre dimensjonene til rommet som omgir deg, en vertikal og to horisontale, som representerer de seks retningene som er tilgjengelige for din fysiske bevegelse: opp, ned, fremover, bakover, venstre og høyre.

Det er helt sikkert at du sjelden tenker på det, for det er en del av din verden som gjør det mulig for deg å bevege dere rundt omkring. Slik har det vært helt siden du ble født. Hele din orientering i verden er praktisk talt ubegrenset innenfor disse romlige dimensjonene, men de er også fysisk din absolutte grense. Du kan rett og slett ikke bevege deg utover dem.

Rommet er for vår erfaring og forståelse tredimensjonalt. Vi har en reell utfordring med å prøve å visualisere en fjerde dimensjon, en som er vinkelrett på alle de tre kjente dimensjonene. Bare prøv og du vil treffe veggen. Så følg meg når jeg tar deg ned en dimensjon inn i et todimensjonalt rom. Jeg tar dette bildet fra Edwin Abbott Abbotts bok "Flatland".

Et todimensjonalt 'rom' er etter vår forståelse ikke noe rom i det hele tatt. Vertikalen mangler, så den blir som et uendelig tynt papirark. La oss bare forestille oss vesener som lever i dette rommet som flate, geometriske legemer. Den trekantede fyren vil bli gjenkjent av sin ovale kjære-

ste på kantene og omvendt. Så plutselig dukker det opp et nytt sekskantet vesen, faktisk en blyant som krysser den todimensjonale verdenen deres. Født inn i deres verden som en liten sirkulær kropp, forvandles den til en sekskantet kropp som lever der til den har passert helt gjennom. Dette merkelige vesenet "døde" etter et kort sekskantet liv i denne todimensjonale verdenen, og ingen todimensjonale vesener ville være i stand til å forstå dens sanne form eller fortsatte liv etter dens bortgang.

Et annet aspekt ved passeringen av dette blyant-formede tredimensjonale vesenet er tid. Den blir født, lever en stund og dør når den forlater denne verden. Vi kan tenke på at dens oppmerksomhet, dens oppfatning av sin lange form er begrenset til nøyaktig den delen av den som til enhver tid er begrenset til det arktynne todimensjonale fragmentet som er i kontakt med denne verden, i samspill med de trigonale, ovale, firkantede og andre vesener som lever der.

Prøv nu å overføre dette bildet til vår tredimensjonale verden. Tenk bare på det faktum at vi alle kommer ut av et annet tredimensjonalt vesen, vår mor. Hvis du prøver å visualisere kroppen din langs en tidslinje, som en lang "blyant" som passerer gjennom et tredimensjonalt rom, vil du se at den begynner med et lite punkt i unnfangelsesøyeblikket som endrer form etter hvert som tiden går og den slippes ut i rommet mens den kontinuerlig endrer form hvert sekund mens den fortsetter å passere gjennom. Se for deg hele kroppen til en person som en lang firedimensjonal struktur som dekker hele tidsrommet fra unnfangelse til død. En merkelig figur, det er sikkert, men du kan se den for deg.

Hvis du betrakter denne kroppen som trukket gjennom tredimensjonalt rom, er endringene i dens utseende i

hvert øyeblikk lik den til den blyantformede kroppen i et todimensjonalt rom. Denne bevegelse er knyttet til begrepet tid. På denne måten kan du betrakte tiden i vår verden som en fjerde dimensjon slik den tredimensjonale tiden passerer gjennom det todimensjonale flatlandet.

Ingen kan bevise at det er slik, men tenk litt over det. Tid er et mysterium for mennesket, like provoserende som selve eksistensen. Hva er tidsmekanismen? Betrakter vi tid som en fjerde dimensjon der vår verden, for å si det slik, 'flyter'? Bare forestill deg det, og snart må du strekke deg etter noe fast, gripe etter trygghet i den verden du kjenner, hvor du føler deg trygg.

Å strekke seg inn i eksistensielle spørsmål av denne typen er ikke for de intellektuelt sarte sjeler, for det er som å gå utfor en klippe i løse luften for å se om det bærer. Jeg har gjort denne vanvittige øvelsen en rekke ganger, og det forårsaker svimmelhet hver gang.

Her er spørsmålet: Er tid det samme som en fjerde 'fysisk' dimensjon? Det er et utfordrende spørsmål, for hva er da tyngdekraften som ifølge Einstein bøyer hele rom-tiden, hele nettet av fire dimensjoner? En femte dimensjon? Vel, la oss fortsette denne veien. Når vi beveger oss inn i kvantefysikk og strengteori, faktisk det som i dag anses som grunnlaget for materien, står vi overfor fysikere som snakker om en verden laget av 10, til og med 11 dimensjoner. De sier at disse dimensjonene er "krøllet sammen" i kvanteverdenen. Hvorledes? Er du i stand til å visualisere dette?

Jeg vedder på at du har noen virkelige vanskeligheter her. Selv å prøve å vurdere hva en dimensjon faktisk er, blir vanskelig. Som du kanskje husker, skrev jeg i et tidligere kapittel om at kosmos er evig og grenseløst, det vil si uten

begynnelse og uten slutt hverken i rom eller tid, at det i bunn og grunn er bevissthet.

Nu må du virkelig strekke fantasien. Hvis hele kosmos, som inneholder hele universet vi kjenner og mer, er ren bevissthet, så gjelder det at du og jeg og alle andre er bygget opp av bevissthet ved konstruksjon på kvanteverdenen, de såkalte partiklene som utgjør hvert atom i våre legemer og i alt annet. Du og alt materielt i denne verden er bevissthet koagulert til partikler, kvantepartikler, som varer i en brøkdel av et sekund og som kontinuerlig erstattes.

Måten du og jeg er konstruert over en flyktig kvanteproduksjon er det som gir oss materie, en kropp å leve i og en verden å ta på og nyte. Tid er vår oppfatning av den kontinuerlige strømmen fra kvantenivået som endrer oss, hele vår sammensetning så vel som alt som blir, passerer og forsvinner; kort sagt, hele vår materielle verden. Måten vi er bygget inn i eksistensen er det som gir oss og begrenser oss til denne rom-tid verdenen med tre fysiske dimensjoner og lineær tid. Sansene våre er våre dører både til denne verden og til det som begrenser oss.

Som sagt, vår fjerde dimensjon er tid, lineær tid. Vi oppfatter tid akkurat slik vi oppfatter rom, som et lineært fenomen. Vi kan forestille oss en fremtid og vi har minner fra fortiden, men vi er alltid i nuet som vi egentlig ikke opplever før kort tid etter at det har blitt fortid. Tiden er like flytende som den materielle verden.

Det som begrenser vår oppfatning begrenser også fantasien vår. På samme måte som vi ikke kan visualisere en fjerde fysisk dimensjon, er vi ikke i stand til å forestille oss tid med mer enn én dimensjon. Problemet er at *vi* er grensene. Hele vår eksistens er innrammet i måten vi er konstruert på som fysiske tredimensjonale vesener med

fem begrensede sanser som gir oss fem sektorer av materiell erfaring. Intellectet alene med sin fantasifulle kapasitet kan tjene som en flukt, men vår psykiske natur har en åpen port til opplevelser som når hinsides.

Det alt avhenger av er din evne til å nå inn i disse høyere rikene hinsides dimensjoner gjennom din egen bevissthet. Da vil den åpne seg og du vil se forbi og nå innsikt i det som vitenskapen bare skraper i overflatene av, filosofien har slitt med i evigheter, og religioner har fylt med trøstende fortellinger, alle begrenset av intellektuell fantasi og materialistiske forestillinger.

Som en siste øvelse, prøv å visualisere dimensjoner som vokser ut av hverandre, den ene, to, tre fysiske, lineær tid som en fjerde dimensjon og fra den, nye dimensjoner når hver av dem flyter bort i en høyere dimensjonal virkelighet. Tyngdekraften blir en tidsbøyende femte og ender opp med å bli fanget opp i enda høyere dimensjoner. Fantasien bryter opp skallen din; hjernen flyter ut av hodet ditt inn i absurditet. Fantasien har ingen ende. Bevisstheten er uendelig. Det er ingen grenser. Dimensjoner blir til fantasi og de forsvinner i dypt lys.

7 Kroppsbevissthet

La oss ta ennu et kort møte med bevissthet. Nu vil jeg spørre deg hvor du vil plassere bevisstheten i din fysiske kropp. Bare tenk på det. Nøyaktig hvor sitter bevisstheten i kroppen din?

For rundt fire hundre år siden fant en fransk filosof, René Descartes, at kroppen for det meste er en biologisk maskin og at bevisstheten lever utenfor kroppen med en plug-in til det fysiske ved pinealkjertelen, epifysen, som sitter dypt midt i hjernen, nesten rett mellom øynene omtrent ti centimeter inn. På denne måten etablerte han et syn vi kaller dualisme, en nesten fullstendig separasjon av kropp og bevissthet. Teoretisk sett kan det godt være slik, men det forklarer ingenting, og heller ikke nøyaktig hvorledes denne plug-in-mekanismen fungerer.

Ideen om separasjon mellom materie og bevissthet lever fortsatt i beste velgående i dag i materialistisk filosofi og vitenskap. Det nåværende synet er at materie, når den blir tilstrekkelig kompleks og en like kompleks hjerne utvikler seg, vil materien generere bevissthet ut av seg selv. Problemet er at ingen er i stand til å forklare hvorledes, selv når man vurderer hjernen på kvantenivå. Ved å observere hjernen med en hvilken som helst tilgjengelig metode og på et hvilket som helst dybdenivå, forblir fremveksten av bevissthet usynlig.

Det hele stopper opp. Bevisstheten forblir usynlig. Ikke engang det minste glimt av en tanke dukker opp på skjermen. Ingen instrumenter festet til skallen eller satt inn i forskjellige sektorer av selve hjernen er i stand til å skrive en tanke på skjermen. Selv om forskere kan gjøre noen kvalifiserte gjetninger fra å observere hvilken del av hjernen som aktiveres under forskjellige forhold, forblir det som foregår i sinnet til individet utilgjengelig, uobser-

verbart. Avlesningene viser bare endringer i avfiring av nevroner og i blodstrømmen.

Så hvorfor er vi ikke engang i stand til å få et glimt av selve bevisstheten med alle våre avanserte instrumenter? Kan hele den materialistiske tilnærmingen være feil? Jeg tror faktisk det. Nei, jeg tror ikke bare den er feil. Jeg *vet* at den er det.

Hvorledes kan jeg vite det? Vel, la meg ta deg tilbake til det første spørsmålet. Hvor tror du bevisstheten sitter? I hjernen din, på en eller annen måte? Ok. La meg ta ditt ord for det. Faktisk sier medisinsk vitenskap, nevrologi, at kroppen er nevrologisk styrt av hjernen. Det er til en viss grad veldig sant, men bevisstheten er der et sted, 'spøkelset i maskinen'. Det faktum at hjernen styrer kroppen nevrologisk svarer faktisk ikke på spørsmålet. Det gir den bare status som en leder, og lar kroppen utføre impulsene den mottar fra ditt kognitive eller ubevisste sinn.

Faktisk blir mangfoldet av livsoppretholdende prosesser i kroppen din utført uten at du tenker det aller minste på det. Den fungerer autonomt og reagerer automatisk på stimuli, derav Descartes' observasjon. Det ser ut til at kontrollmekanismene er noe fordelt over hele kroppen.

Tillat at jeg sier at de er slik fordelt. Betyr dette at det kan være en viss bevissthetsfordeling i kroppen også, og ikke bare i hjernen? Er kroppen selv bevisst? Hva tror du?

Jeg håper du husker de to første kapitlene i denne boken der du først blir strippet ned til ingenting og derefter gjenoppbygd på et stillas av bevissthet. Jeg vil gå videre derfra for å forklare det som Descartes ikke kunne forklare, og som materialistisk vitenskap nekter å forstå. Legg merke til at materialistisk vitenskap nesten helt

unngår å vurdere bevissthet og ikke tar hensyn til den i forskningsfeltene.

Med tanke på at hele kosmos er levende og bevisst på alle tenkelige og ikke-tenkelige nivåer, har vi et utgangspunkt. Til din informasjon er ikke dette en ny idé, men en flere tusen år gammel forståelse av verden som noen urfolk fortsatt holder for sann. Det er ikke en idé jeg har skapt.

I de første kapitlene bygde jeg deg opp til et eksisterende, levende vesen ut fra konseptet om at bevissthet genererer materie. Denne ideen er diametralt det motsatte av det materialistiske, mekanistiske verdensbildet. Tatt i betraktning at bevissthet er den grunnleggende og altgjennomtrengende materien i kosmos, ubegrenset i rom og tid, må det være kraften som genererer alt som finnes, enten det er materielt eller ikke-materiell. Det inkluderer deg og meg og våre levende legemer. Følg meg.

Se for deg hele kosmos inkludert vårt synlige univers og langt mer, å være 'levende' med en 'energi' som vibrerer over en endeløs skala av 'oktaver'. La oss kalle denne energi bevissthet. Denne bevissthet er selve eksistensens vesen og strekker seg evig og ubegrenset hele veien. Væren er uttrykk for eksistens, så å si er det vilje til å være. Dermed koagulerer deler av skalaens 'oktaver' til materie, først ved å skape de flyktige kvantepartiklene. Med en viss tetthet bygger de atomer og kombineres til større strukturer.

Innenfor dette plenum som vitenskapen og sansene våre observerer som tomrom, dukker det opp nye, større strukturer som alle utgår fra denne kosmiske vilje til å være. Kosmisk tåke spiralerer sakte inn til stjerner og planeter mens den bidrar til hoper og galakser og enda større strukturer. Noen steder, som på planeten vår, gjør

forholdene det mulig for fragmenter av denne viljen å materialisere seg i levende vesener, hvorav noen er mennesker.

Bevissthet ligger dermed i hver kvantepartikkel i kroppen vår, og hvert atom, hver celle er bygget derav. Bevissthet er grunnleggende og materie er et av dens mange uttrykk. Denne forståelsen løser det kartesianske problemet og tar dualismen ned til monisme. Det er en og bare én grunnleggende 'substans' i verden, en altgjennomtrengende bevissthet. Dette er *prima materia*.

La oss her forlate kosmos' endeløse dyp og tidløshet og vende tilbake til kroppen.

Som det er universelt forstått, er alle materielle gjenstander, enten de er biologiske eller ikke, sammensatt av atomer som vanligvis er lenket sammen til molekyler som krystaller eller proteiner. Hele den menneskelige DNA-helixen er en slik konstruksjon som bor i hver celle som utgjør kroppen vår. Unødvendig å si; alt dette er i bunn og grunn bevissthet, et tett nett av bevissthet.

Nu kommer det mer komplekse spørsmål: Hvorledes fungerer dette nettet og hvorledes bærer det deg rundt, din identitet, deg som en individuell person? Først må du innse at din eksistens er et fragment av bevissthet, selv om den er fullstendig inkludert i det kosmiske. Kroppen din, din bevisste eksistens er et begrenset fokuspunkt i det kosmiske nettet. Hele ditt vesen er koagulert bevissthet i menneskelig form.

I bunn og grunn vil dette si at hele du er bevissthet. Bevissthet er den grunnleggende byggesten i kroppen, benet, kjøttet og hjernen din. Det er dette som gjør at det fungerer perfekt og i full synkronitet. Som jeg forklarte i boken, "Bevissthet som Urgrund og Fragment", består

kroppen av en stor prosentandel vann, omtrent 70-75 prosent. Dette vannet skiller seg fra vannet i havet og vannet du får fra springen i hjemmet ditt. På kvantenivå kobler den kroppen din sammen og synkroniserer funksjonene. Hjernen din og nervesystemet ditt er en del av dette. Kroppen ville ikke kunne fungere hvis kvantenivå-synkroniseringen sluttet å fungere.

Her ligger nøkkelen til å forstå hvor bevisstheten befinner seg i kroppen din. Den er overalt, strømmer gjennom hele deg fra et nivå under kvantaene, manifesterer kvantepartiklene, fornyer dem kontinuerlig og holder kroppen intakt på alle andre nivåer.

Tatt i betraktning det faktum at dette også gjelder hjernen din, er ditt kognitive sinn alltid forankret i det kosmiske, men likevel alltid ganske sløret av materialitet. På grunn av mangelen på gjennomsiktighet skinner det kosmiske aldri helt gjennom. Menneskesinnet er vanligvis veldig tåkete.

For å fjerne tåken må du utvikle tilgangen til høyere bevissthetsnivåer og åpne opp forskjellige rom. Dette innebærer å lære å gå inn i andre bevissthetstilstander. Noen individer har slik tilgang som en fødsels gave. De får glimt av lys, kosmisk inspirasjon, og er ofte i stand til å uttrykke sine visjoner innen kunst, musikk, litteratur, filosofi og vitenskap. De skiller seg ut og lar lyset stråle, mens de mest uklare sinnene streber etter å vise seg frem i mørket ved å søke makt i den materielle verden, ta roller som politikere og forretningsmagnater. Derav verdens tilstand.

Jeg kommer tilbake til dette problemet i et annet kapittel. Akkurat nu håper jeg at jeg har vært i stand til å gi deg en annen forståelse av bevissthetens posisjon.

8 Virkelighet

Hva er virkeligheten? Har du noen gang lurt på det? Er det ikke gitt; verden du lever i, deg selv, jorden, stjernene på himmelen, situasjonene du møter i hverdagen, nyhetene i avisene? Seriøst sett, gir det noen mening i det hele tatt å stille spørsmål ved virkeligheten?

Vel, enten du ønsker å stille spørsmål ved virkeligheten eller ikke, kan det hende du trenger det. Du er i sannhet et offer for flere illusjoner enn du kan forestille deg. I ovenstående kapittel om kroppsbevissthet har du kanskje allerede fått en idé om hva jeg antyder.

La meg først påpeke at det ikke er innenfor menneskelig kapasitet å forstå hva den ultimate virkelighet er. Den unnslipper fullstendig våre observasjoner og dykker dypt under fantasien vår. Alt vi kan si er at virkeligheten *er*. Å *være* er. Det er omtrent så langt vi kan gå. Realiseringen av den subjektive opplevelsen av vårt eget vesen, vår egen tilstedeværelse i en verden er *vår* virkelighet, men det er mer.

La meg kort ta deg gjennom noen ideer om virkeligheten som filosofer har vurdert opp gjennom tidene:

Den mest generelle er at det vi oppfatter gjennom sansene våre eller det som vi på en eller annen måte kan overføre til sanseoppfatningen vår, er virkeligheten. Et steg videre kan vi si at det de fleste av oss registrerer via sansene er virkeligheten. Dette innebærer en viss konsensus mellom oss om det som sanses.

Et annet syn er at alt vi ikke fantaserer om er virkelighet. Dette innebærer at fantasiene våre er uvirkelige, men er de det? Enda et syn sier at det som er der, enten jeg er der eller ikke, er virkelig. Hvorledes kan du vite det?

Så er det det såkalte solipsistiske synet, at *jeg* er alt som er og at alt eksisterer av og gjennom meg, du også. En ganske selvsentrert idé. Til slutt har noen kommet til den konklusjon at virkeligheten er der alt stopper. Verden sitter på ryggen til en elefant som står på en enorm skilpadde oppå en annen skilpadde, skilpadder hele veien ned. Morsomt.

Virkeligheten er et interessant tema som har blitt diskutert av flere filosofer. Som et eksempel vil jeg trekke på John Locke og George Berkeley, to filosofer med motsatte ideer om virkeligheten.

Locke ville mest sannsynlig abonnere på det første synet jeg nettopp presenterte, et veldig materialistisk syn som sier at objekter i verden er ekte, solide kropper og at våre tanker, ideer, konsepter og beskrivelser av verden er et resultat av observasjonene vi gjør via sansene våre.

Berkeley, derimot, fant dette synet truende for troen, så han forklarte at alle gjenstander i verden er komposisjoner av idéer som kommer fra Gud. Alle gjenstander vi oppfatter er guddommelige ideer som oppleves i menneskesinnet. Materie i denne forståelsen er ikke virkelig.

Hvis vi går videre til David Hume som fortsetter der de to slapp, blir virkeligheten et spørsmål om persepsjon og idéer, førstnevnte er inntrykk fra sansene mens sistnevnte er sekundære avledninger av disse. Som empiriker ser han ut til å ri med Locke, men han legger til at illusjoner tar plass i idéene våre når vi ikke forstår våre oppfatninger riktig. Dermed vender vi tilbake til tvil. Når kan vi være sikre på at det vi oppfatter er sant eller riktig tolket?

Berkeley var en anglikansk prest, så hans syn utviklet seg fra et religiøst grunnlag, ikke et vitenskapelig, men

det er filosofi. Vitenskapen på denne tiden var i ferd med å reise seg, og vitenskapelige synspunkter kom lett i konflikt med religionen som sa at mennesket ikke skulle prøve å undersøke den guddommelige natur, Guds skaperverk.

I dag er dette helt annerledes. Religiøs tenkning har for det meste stått stille mens vitenskapen har flyttet menneskelig kunnskap fremover i en stadig akselererende hastighet. Tro og kunnskap har flyttet fra hverandre. Likevel er det relevant å spørre hvorledes vet vi at vi vet det vi vet? Er vår kunnskap offer for illusjon? Husk at mange av de tingene vi en gang trodde vi visste, har blitt forkastet og erstattet av ny kunnskap, som varer til den også er erstattet. Kunnskap er stadig i bevegelse og i endring.

Det er alltid rom for tvil. Ifølge Descartes var tvil den beste indikasjonen på ens eksistens. Tvilen beviste at du tenkte, og derfor måtte du eksistere. Det observerende, tvilende, tenkende subjektet må åpenbart eksistere, være virkelig. Dette innebærer at du og jeg som tvilende, tenkende vesener må eksistere. La oss holde dette for å være sant, bare for å ha litt grunn å bygge på.

Fra et solipsistisk synspunkt ville din tilstedeværelse bare være en utstråling fra meg. På samme måte ville mitt nærvær være en utstråling fra deg. Boken foran deg vil også komme fra deg som en slags manifest fantasi. Jeg tror vi forstår at dette ikke kan fungere.

Så la oss gå tilbake til Locke, til et veldig materialistisk verdensbilde, og spørre om materien er ekte? I hverdagen berører vi gjenstander, flytter dem rundt, kombinerer dem og til og med endrer dem. Det mindre faste, for eksempel luften vi puster inn, kan vi føle når vi vifter med hånden i vinden. Faktisk oppfatter vi mye via våre fem

sanser, og fra disse oppfatningene utvikler vi idéer om verden og vår plass i den.

Hvorledes kan vi være sikre på at dette ikke er en illusjon? Det ville faktisk være å si at alt vi oppfatter er illusjon, faktisk ikke er der, og vi beveger oss inn i et syn som nærmer seg Berkeley. Til syvende og sist ville det gjøre Gud til den eneste virkelighet, det guddommelige vesen alene. Du og jeg ville bare være forlengelser av guddommeligheten, en perfekt drøm. Du og jeg og alt ville vært uvirkelig.

Tatt i betraktning at dette heller ikke forklarer virkeligheten, hvor går vi? Som du kanskje husker, har jeg diskutert dette tidligere. Det er ikke en illusjon. Det er ekte, men vi må bevege oss dypt ned i den for å forstå hva materie egentlig er. Vi må gå inn i kvanteverdenen og til og med utover den.

Jeg vil kort ta opp den tankegangen. Tatt i betraktning at materie er sammensatt av elementene vi finner i det periodiske systemet forstår vi også dens partikkeltilstand. De grunnleggende partiklene er kvantepartiklene som kvarkene, elektronene, fotonene, myonene og noen flere. Disse er det absolutte grunnlaget for materie så langt vår vitenskap går. En slik partikkel, la oss si en myon, er en såkalt 'punktpartikkel' som vitenskapelig beskrives som å ikke ha noen utstrekning, ingen vekt og ingen innside eller utside, men den eksisterer, den er der et sted og tar del i konstruksjonen av det vi kaller materie. Utover dette er alt teori, matematikk basert på konsepter som kanskje og kanskje ikke er sanne.

Materien er virkelig et mysterium, men den utgjør praktisk talt alt vi bruker for å orientere oss i livet. På en måte kan vi ikke se bort fra materie og materielle gjenstander og legemer som ikke-eksisterende, uvirkelige. Materien og

alt den utgjør er i det minste en del av virkeligheten. Du og jeg er også ekte. Det er ingen måte vi kan unnsnippe denne innsikten. Derfor prøver vi å forklare den.

Ute av stand til å fornekte virkeligheten, må vi innrømme at den inneholder både det synlige og det usynlige. Vi observerer verden med sansene våre og deres forlengelser i form av instrumenter, teleskoper, mikroskoper, røntgenstråler og mer. Vi observerer også følelsesmessige tilstander akkurat som vi også opplever en vakker solnedgang ikke bare med øynene våre. Så har vi drømmer, fantasier, ideer og inspirasjoner. De er også virkelighet, subjektive opplevelser som vi kan overføre gjennom språk og ting vi skaper basert på disse opplevelsene. Poesi, musikk, kunst og vitenskapelige innovasjoner er reelle uttrykk for indre virkeligheter og visjoner.

Så tilbake til spørsmålet: Hva er virkelighet? Det må være helheten av vår erfaring, og jeg tror det er mer. Hvis vi vurderer begrensningene til sansene og alle instrumentene våre, tror jeg vi ser på virkeligheten som gjennom et nøkkelhull. Virkeligheten er langt mer enn vi kan oppleve i det vanlige livet. Selv om du kan se en dypere virkelighet ved å gå inn i ekstraordinære bevissthetstilstander, er det mer.

Min egen erfaring er at den grunnleggende virkelighet, når alle strukturer, fysiske, mentale, emosjonelle, åndelige har blitt fullstendig avkledd, er bevissthet, ren væren, grenseløs og tidløs, som utstråler alle nivåer av den sekundære virkeligheten vi er i stand til å oppleve. Derfor er du og jeg og alle filosofer og vitenskapsmenn på planeten overlatt til å spekulere. Som jeg har vist, beviser begrensningene i både filosofi og vitenskap at den grunnleggende altomfattende virkelighet er helt hinsides

ethvert konsept vi kan formulere, enhver fantasi vi kan
mane frem.

Jeg overlater deg her til fantasien.

9 Tvil og undring

Jeg regner med at du har lest de ovenstående kapitlene, men det er ikke en forutsetning for å lese dette. I det siste stilte jeg spørsmål om vår forståelse av virkeligheten. Gjennom de foregående kapitler har jeg tatt opp spørsmål om væren og eksistens, de to første stiller faktisk spørsmål ved din eksistens, du er ingenting og eksisterer likevel. Nu vil jeg gå inn på tvil og undring.

Vi har gjort dette før, men gjør det igjen. Klyp deg i armen, akkurat nok til å kjenne at du er et levende, følsomt vesen. Du kan ikke tvile på det faktum at du følte den klypen, følgelig at du helt sikkert eksisterer og åpenbart er knyttet til kroppen din, omgivelsene dine, til verden rundt deg. Denne verden er imidlertid mye mer enn dine umiddelbare omgivelser; den inkluderer hele universet og kosmos som inneholder alt. Jeg sier at alt henger sammen, men du er muligens i tvil. Du kan tvile på alt jeg postulerer.

Vel, det er ingen tvil om at du er der, der du er. Det er et spørsmål om undring. Så, undring, undring, du er der, i en kropp som er materiell, levende i en verden så stor at den blir uforståelig. Den er overveldende, den er hinsides ord, og den er fantastisk i den forstand at den vekker fullt av undring. Den har kapasitet til å få oss alle til å undre oss og fortsette å søke etter svar på de dypeste filosofiske og vitenskapelige spørsmålene vi er i stand til å formulere, og likevel forblir den utenfor rekkevidde.

Hva er så det ultimate spørsmål? Kanskje dette: Hvorfor eksisterer noe i det hele tatt? Hvorfor eksisterer verden? Hvorfor eksisterer jeg? Er det en hensikt med alt dette? Er verden og min eksistens teleologisk, meningsfull? Grunnleggende spørsmål så langt uten noe menneskelig forståelig, avgjørende svar.

Filosofier og vitenskapsmenn har jobbet i århundrer bare for å nærme seg disse spørsmålene, og så langt har de ikke kommet til noe gyldig svar. Det er her troen tar overhånd. Stilt overfor værens mysterium, med mysteriene bak alle fenomener vi observerer, trer religionen inn og tar plassen. Tro erstatter kritisk tenkning. Hvorledes kan så tro av en hvilken som helst religiøs farge gi sanne svar på disse grunnleggende spørsmålene? Etter min mening er ikke tro et svar i det hele tatt. Det er en erstatning som beskytter de forvirrede sinnene mot tvilens redsel, og skaper mening der meningsløshet truer individets emosjonelle balanse.

Religion er en effektiv barriere mot undring og tvil, og stenger av det spørrende sinnet under et mykt dekke av tro. Blindhet følger. Det samme gjør den mentale feighet som gjør religiøse mennesker til 'sauer', en flokk tankeløse dogme-fanger, og dette gjelder for all religion, trosretninger av alle farger og formler. De fyller verden med guddommeligheter og hierarkier av guddommelige vesener hele veien fra Gud ned til den laveste presten. Tro kaster et teppe over undringens sanne felt mens den forbyr tvil.

Religiøs tro er et individuelt spørsmål. Jeg vil overlate dette temaet til din personlige tvil. Det er ikke innenfor den nåværende diskurs. Det er imidlertid nødvendig å legge dogmer til side hvis du ønsker å fortsette å undersøke og gi rom for både undring og tvil. Jeg har tidligere sagt at du må være kritisk og følgelig tvile på alt jeg sier, samtidig som du forblir åpen og i en tilstand av undring. Bare ved å stille spørsmål kan man få svar. Du kan faktisk stille spørsmål ved alt.

Ta en kort titt på dine umiddelbare omgivelser. Du sitter kanskje i en stol og leser åpenbart denne boken. Det er

gjenstander i rommet og kanskje noen familiemedlemmer rundt i huset eller leiligheten der du bor. Du anser alt dette som ekte, en del av din virkelighet akkurat som den virkelige klypen i armen din for noen øyeblikk siden. Har du noen gang lurt på denne virkeligheten eller tvilt på den? Virkelig? Vel, de fleste gjør det aldri. De lener seg bare på bevisene på at alt materielt bare er der, ting og mennesker og natur.

Med tanke på verden rundt deg, er din eksistens åpenbart ikke nødvendig bortsett fra for deg selv. Hvis du ikke eksisterte, ville du ikke ha noen opplevelse av å være eller av verden, og familien din ville ikke engang savne deg siden du aldri ble født av en mor. Så, hvorfor du? Hvorfor er du her? Et under er det og umulig å betvile.

Jeg har anvendt dette eksemplet før. Du har kanskje søsken, men hvor er de søsknene som din mor aldri bar frem og leverte til denne verden? Du savner dem ikke. Du tviler på at de eksisterer, og du kan ha rett. Ikke alt potensielt er sluppet løs i vår materielle verden, men likevel ble du det. Dette er i seg selv grunn til undring.

Selvfølgelig er dette veldig spekulativt. Jeg dro det ikke bare ut av ermet for å strekke tankeprosessen litt. Det er et under at du eksisterer og at potensielle søstre eller brødre ikke gjør det. Det er et under at du er eller kan bli skaperen av en ny familie, en kilde til nytt liv. Det er et under at du kan gå rundt og nyte naturen, nyte vindens berøring og svømme på dypt vann uten å tvile. Likevel påkaller jeg en viss tvil i ditt sinn.

Svært ofte hører vi folk snakke om virkeligheten. Uten å undre seg, er de enige om at dette og hint er realitetene i verden, materielle realiteter. Det omfatter alt fra bakken vi går på til tyngdekraften som hindrer oss i å fly ut i verdensrommet, og realiteter vi har oppfunnet, inkludert

alt fra bilene på gaten til økonomiske 'lover' som vi tillater å styre våre materielle liv. Bør vi ikke kaste inn litt tvil?

Bare tillat at jeg tar tak i uttrykket 'økonomisk lov'. Er økonomien styrt av lover som kan sammenlignes med fysikkens lover? Åpenbart ikke. Økonomi styres av menneskelig psykologi, spekulasjon og veldig ofte grådighet. Likevel tror folk og vitenskapsmenn kalt økonomer fullt og fast på slike lover, studerer og beskriver dem som om de er løsrevet fra menneskelige tendenser og intervensjoner. Den har inntatt en plass som ligner på religion som et spørsmål om tro. Ja, det er grunn til å tvile og til og med undre seg over den menneskelige intelligensens evne til å narre seg selv.

Dette er kun et eksempel hentet fra dagens samfunn. Så her har vi økonomi for religion, og jeg vil legge til, uten å gå inn på det, at politiske ideologier fyller på. Ikke rart det er grunn til å tvile, men dette er bare overfladiske spørsmål sammenlignet med det vi startet med, nemlig spørsmålet om eksistens.

La meg ta oss tilbake til virkeligheten, din virkelighet. Hver morgen møter du deg selv i speilet, og gjenkjenner deg selv som den samme person som du var i går og dagen før. Likevel har du blitt litt eldre og en myriade av kvantepartikler som utgjorde kroppen din fra i går er borte og erstattet. Millioner av celler har dødd og blitt perfekt erstattet. Tiden har virket på deg, dag for dag, og sakte tatt deg mot et siste øyeblikk, din uunngåelige død.

Hva tenker du da om det? Du vil ikke lenger være et levende følende, tenkende menneske, ikke lenger oppleve gleden ved å leve på denne planeten eller lide de skremmende opplevelsene som er mulige her. Kroppen din vil råtne bort og bli til støv og aske for å gi næring til plantelivet. Din opplevelse av å være i deg selv vil være

borte, for det finnes ikke lenger en kropp som kan overføre verden til et levende sinn som er ditt. Hjernens forsvinner med kroppen. Hvor vil du være da? Tilbake i tomrommet du kom fra?

Det er her vi kommer til et ultimat punkt av undring og tvil. Det du trenger for å komme forbi dette er å søke gjennom deg selv, dykke gjennom bevissthetssfærene og trenge inn mot roten av all væren. Du vil visselig ikke finne en gud sittende der på en gylden trone, men du vil nå inn til roten av bevissthet, det subtile nivå av kraft som forårsaker all væren, som *er* selve væren.

Jeg kan ikke fortelle deg hva du vil møte i et slikt dykk, men jeg kan fortelle deg at du er og alltid vil være en del av denne kosmiske bevissthet, selv etter din bortgang som et menneskelig vesen på denne lille planeten.

Svarene er til en viss grad tilgjengelige for den som lar både tvil og undring få sin plass og som anerkjenner materiens illusjoner og alt menneskelig invensjon har formet, så vel som alle oppdiktede religioner og fantasifulle lover om økonomi, ideologi og mer. Hvis du lener deg til kun dette, vil du nødvendigvis falle bort når det hele faller bort og forsvinne.

Undre deg og tvil uten frykt og treng dypt inn i selve bevisstheten og du vil berøre evigheten der det utenkelige alene bor.

10 Gud

I dette avsnittet vil jeg konfrontere deg med et alvorlig spørsmål. Tror du på Gud? Kom det et bestemt ja eller nei, eller bare en mumling av usikkerhet og tvil? Vel, de fleste mennesker har tro på noe, men det er forskjell på en religiøs tro og for eksempel å ha tro på sine egne evner. Å tro på Gud eller en rekke guder og gudinner er et spørsmål om tro på noe usynlig og uhåndgripelig, vanligvis arvet gjennom kultur, lokale tradisjoner eller familietradisjoner.

De fleste mennesker blir oppdratt til en viss tro. I noen tilfeller kan de ikke engang rømme uten å risikere å miste sin familietilknytning eller til og med streng straff som i en rekke sekteriske grupper eller der religion er statsstøttet som et maktverktøy. I middelalderens Europa tok den romersk-katolske kirke dette til det ekstreme, og torturerte og brant kjettere på bålet i rak motsetning til de mosaiske budene.

I dag er det ikke mye bedre. Evangelisk, jødisk, islamsk og hinduistisk ekstremisme forårsaker tusenvis av døde hvert år. De mer fundamentalistisk og ekstrem en religiøs tro blir, desto mer ekstrem vil dens reaksjon være på motstand og avvikende oppfatninger innen egne rekker. Faktisk er dette religion som blir trukket som en tvangstrøye over hodet på individet. Fritenkning er ikke bare avskaffet, det er totalt forbudt, og ut fra dette håndheves normer for personlig levemåte.

Dette er religionens mørke side med påtvungen tro og kleskode. Hvis du vokste opp i et sekterisk samfunn, har du kanskje lagt merke til hvorledes denne troshåndhevelsen ser ut til å være fraværende i den "syndige" sekulære verden utenfor sekten eller samfunnet ditt. Alle utenfor som ser inn, vil legge merke til hvor strengt

religiøse overbevisninger håndheves i disse samfunnene og selv tro at de er frie, men det er en illusjon. De er bundet av alle normene og normaliteten som stammer fra den dominerende religion uten engang å erkjenne sammenhengen.

Jeg vil imidlertid forlate organisert religion og, som du vil forstå, henvende meg til deg som lever i et relativt fritt sekulært samfunn, enten det er vestlig eller annet. De fleste har en slags tro på noe guddommelig, en gud, og dette er ikke begrenset til de land der de monoteistiske religionene, jødedommen, kristendommen og islam, dominerer. Selv i det sekulariserte sitter religionen, så å si, i samfunnets benmarg, og trekker stille, usynlig i moralens og lovens tråder. Gud, Jahve, Allah, Brahma, er ubevisst tilstede i folks sinn, slik det kan komme til syne ved at selv ateisten begynner å be når han eller hun blir konfrontert med livstruende situasjoner.

Denne skjulte tilstedeværelsen av Gud i sinnet til selv ikke-troende mennesker er en svært interessant observasjon. Jeg kan komme tilbake til hvorfor det er slik, men her må vi prøve å definere hva vi mener når vi snakker om Gud, uansett hvilket navn vi gir Ham eller Henne.

Barn oppdratt i den kristne tro, forestiller seg ofte Gud som en veldig sterk og mektig gammel mann med et langt hvitt skjegg, et bilde som ikke er veldig forskjellig fra julenissen eller den hellige Nikolaus. Han er svært velvillig og snill, men senere lærer de å kjenne ham også som et alvorlig og til og med hevngjerrig vesen. Ja, Gud kaster syndige mennesker inn i et dypt, smertefullt, evig helvete hvis de ikke oppfører seg i samsvar med hans vilje. Det guddommelige blir vidunderlig forferdelig.

Du som leser dette har mest sannsynlig forlatt denne barnslige forståelse, men kjernen i den kan på en eller

annen måte fortsatt bestå. Tillat derfor at jeg vender tilbake til spørsmålet, ikke bare tror du på Gud, men hva er Gud egentlig i din forståelse? Hvorledes ser Han eller Hun ut? Hvor er Gud?

Å definere Gud blir plutselig litt vanskelig. Noen vil si at Gud er et ansiktsløst, åndelig vesen, som eier all makt og all kunnskap. Gud er overalt, vet alt, fortid, nutid og fremtid, og alle dine synder er notert i en stor bok for å konfrontere deg når du er død og det finnes ingen måte du kan endre eller korrigere noe. For et forferdelig, nådeløst øyeblikk!

Uansett hvorledes dette måtte være eller ikke, er en slik forståelse av Gud ganske vanlig. I den kristne og jødiske tro anses Gud for å være både allestedsnærværende, allmechtig og allvitende, det vil si at Gud er tilstede i alt, overalt uten grenser, har all makt og vet alt. Dette setter mennesket i en svært merkelig og ganske uholdbar posisjon.

Med tanke på disse guddommelighetens tre egen-skaper ender vi opp med noen interessante motset-ninger. For det første må det å være *omnipresent*, allestedsnærværende, nødvendigvis innebære at Gud også er inni deg, i hver celle og struktur i ditt fysiske vesen, selv i ditt psykiske og mentale vesen. Det er nøyaktig hva allestedsnærvær betyr. Dette var et argument som ble fremført av en av de mest fremtredende og interessante renessanse-filosofene, Giordano Bruno, og tilstrekkelig til at kirken brant ham på bålet i 1600.

Når du vurderer guddommelig *omnipotens*, allmakt, ender du opp med nesten nøyaktig samme forståelse. Gud har all makt i hele kosmos som ble skapt ut fra Hans eller Hennes unike vilje. Denne skapelsen må derfor inkludere ethvert menneske i fortid, nutid og fremtid. Den

makt hver enkelt av oss eier, kan derfor i beste fall bare være en forlengelse av Guds guddommelige kraft. Da må man undres hvorledes det i det hele tatt er mulig for et menneske å engasjere dette individuelle maktfragment til å handle i strid med det guddommelige.

Du vil helt sikkert nu hevde at Gud har gitt oss en fri vilje, og det tar oss til den tredje guddommelige kapasiteten, *omniscience*, allvitenskap. Hvis Gud vet alt i fortid, nutid og fremtid, hvorledes er det i det hele tatt mulig for et menneske å ha en fri vilje. Denne beskrivelsen av Gud resulterer faktisk i determinisme. Enhver tanke og fremtidig handling fra din side er allerede kjent av Gud, så alt du trenger eller vil være i stand til å gjøre er å oppfylle den guddommelige spådom slik den er kjent av Gud tusener av år før du viste deg på denne lille planeten. Der forsvinner din illusjonen om å ha en fri vilje.

Likevel tror du på Gud, et guddommelig vesen, sannsynligvis det mest ensomme vesen i universet. Ikke rart at Han eller Hun kan finne selskap i å fylle opp minst én planet i universets uendelighet med noen vesener å leke med. Å forestille seg Gud på denne måten er bare absurd.

Når du leser den Hellige Skrift, vil du snart oppdage at Gud har mer å leke med. Det er et helt hierarki som utgår fra guddommen; troner, kjeruber, erkeengler, engler og til og med på de laveste nivåene noen få mennesker; helgenene. Dette hierarkiet faller perfekt innenfor mønsteret til den religiøse jødiske kabbalaen, ti nivåer over hvilke Gud gjemmer seg bak tre slør. Det kabbalistiske mønsteret sies også å forklare trinnene i verdens skapelse, så vel som stigen for oppstigning til det guddommelige. Trenger vi dette i det hele tatt?

I stedet for å gå videre inn i disse detaljene, bør jeg kanskje prøve å trekke en konklusjon. Det burde ikke

være veldig vanskelig å innse at menneskelivet ville være ganske meningsløst hvis det allerede var bestemt i evigheten. Det ville heller ikke være noe annet enn et skyggeliv hvis det var maktesløst i den forstand at det bare var en forlengelse av guddommelig kraft, slik virkende under Guds faste hånd. Enhver idé om fri vilje ville være meningsløs.

Ideen om allestedsnærvær kan imidlertid hjelpe oss å forstå noe grunnleggende. Jeg har ofte referert til bevissthet som den grunnleggende virkelighet, kosmos' *væren*. Jeg har forklart hvorledes bevissthet på de mest grunnleggende nivåene bygger materien, noe som følgelig forklarer hvorledes bevissthet kan bo i materien. Derfor er *bevissthet* allestedsnærværende.

Jeg tror den indre, ganske uforklarlige følelsen de fleste mennesker har av seg selv som bevisste og levende, er roten til enhver myte og tro mennesket noen gang har funnet på. Fra denne medfødte følelse forstår vi at det finnes noe større, ikke bare i betydningen av universet som omgir oss. Vi kan se stjernene og bli forundret over det ufattelig store og erkjenne vår egen litenhet. Likevel har vi en følelse av tilknytning til alt, og det er her vi finner og definerer det guddommelige.

Den ultimate guddommen i enhver myte eller religion er utviklet fra dette. Guddommelige hierarkier er menneskelige konstruksjoner. Det samme er alle egenskapene vi gir guddommen. På denne veldig enkle måten er Gud menneskeskapt. Herfra og inn i teologien har de forskjellige prestene en utrolig kunnskap om hvorledes Gud tenker, hva Han eller Hun definerer som synd og hvorledes de rettferdige belønnes og syndere straffes.

Alle kjennetegn som tilskrives en guddom, er menneskeskapt i den hensikt å sikre et prestedømmes status og

kraft og beskytte den klasse som har makten. Vi må forstå at den allestedsnærværende bevissthet ikke har noen slike aspekter. Gudsimpulsen i mennesket har skapt Gud ut fra fantasien og dets behov for å organisere samfunnet i svært uguddommelige makthierarkier. Derfor er det kjetteri å si at Gud er i individets eget indre.

11 Tro og religion

Hva er tro? Er det bare å tro, å tro på noe, på hva som helst? Vel, la meg si at du har en god venn. Han forteller deg en historie, og du tror på ham fordi du stoler på hans ord. Det vil si at du har tro på ham og dermed på hans beretning. Det er en slags tro. Den er basert på tillit. Hva slags tro er da religiøs tro?

Kort fortalt er svaret på dette spørsmålet at du stoler på en mirakuløs historie som fortelles om og om igjen av et slags presteskap som hevder at deres fortelling er sann. Det innebærer at du stoler på dette prestedømmet slik du stoler på din venn, som du kjenner veldig godt. Kjenner du disse prestene slik du kjenner din venn? Mest sannsynlig ikke.

Husk Nazi-Tysklands propagandaminister som sa at hvis du forteller en løgn vedvarende nok, vil den bli til sannhet i folks sinn. Han hadde et veldig godt poeng. Folk stolte på disse myndighetene, og den nazistiske ideologien erstattet nesten religion, så lenge den varte. Så hvorfor stole på presteskaper, hvorfor adoptere deres tro, deres religion? Mønsteret er det samme. Den religiøse beretningen har blitt massert inn i folks sinn i århundrer!

Det er klart at vi må definere religion. Oppslagsverket Encyclopaedia Britannica sier at religion er «menneskenes forhold til det de betrakter som hellig, absolutt, åndelig, guddommelig eller fortjener spesiell ærbødighet. Den blir også ofte sett på som måten folk håndterer ultimate bekymringer om sine liv og sin skjebne etter døden». Videre; "Tilbedelse, moralsk oppførsel, rett tro og deltakelse i religiøse institusjoner er blant de konstituerende elementene i det religiøse livet".

Den første delen peker på innholdet som ligger under troen. I den andre delen bør vi merke oss *riktig* tro og *deltakelse* i religiøse institusjoner.

Hva er rett tro? Kan det være det du har blitt fortalt å tro? Virkelig? Kan det alternativt være det du faktisk tror uten noen religiøs veiledning eller innflytelse? Du lurer kanskje på om du i det hele tatt er i stand til å tro på noe uten veiledning i det hele tatt. Muligens ikke, men du vil alltid kunne bygge din egen forståelse av livet og verden ved å ta et standpunkt basert på kritisk tenkning.

Slik tenkning må først kvitte seg med alle faste meninger og trosretninger så vel som følelsesmessige impulser. Du må innse at religion er ladet med følelser, som er mekanismen all forkynnelse og propaganda spiller på. Jeg sier ikke at følelser er verdiløse, men her de må tre til side for klarhet i tenkningen.

Så, hvem definerer riktig tro? Presteskapet, basert på skrift og tradisjon i varierende grad avhengig av det grunnleggende i den aktuelle religionen. I kristendommen er det teologien som produserer tolkninger av den hellige tekst. Dette blir dogmer som forplantes gjennom de religiøse institusjonene og kirken. I århundrer ble disse dogmata påtvunget folk under trusselen om at enhver avvikende mening ville føre kjetteren til en flammende død. I dag fungerer det mykere, men fundamentalisme er til stede i alle store religioner som bare venter på å kvitte seg med vranglære. Deltakelse i religiøse institusjoner er innenfor alle religioner fortsatt obligatorisk der fundamentalister styrer showet.

Slik deltakelse er en viktig del av indoktrineringen som finner sted. Intellektuelt kan man nøle, men når du blir inkludert i ritualer og seremonier, blir du også følelsesmessig påvirket. På samme måte vil historier om en helts

fødsel og død påkalle ditt emosjonelle sinn når du guides gjennom et drama og til en viss grad ledes til å føle deltakelse. Det hele er et spørsmål om enkel psykologi.

I et moderne samfunn er vi alle påvirket av kommersiell reklame og av propaganda, både politisk, ideologisk og religiøs. Å klamre seg til en politisk ideologi skiller seg svært lite fra å holde seg til en religiøs tro. Begge kan ta deg på vei til fundamentalistisk fanatisme. Det hele vokser frem fra ditt behov for mening. Videre, når man er født inn i et bestemt samfunn basert på en bestemt religion eller ideologi, er det vanskelig å unnsnippe konformitetspresset som inneholder en bestemt mening eller livsforståelse. Det vil kreve en enorm personlig innsats.

Psykologisk kan vi definere religion som adopsjon av en farsskikkelse eller annen overordnet som får oss til å føle oss trygge, komfortable og tar bort frykten for døden. Ved hjelp av religion har du også ferdigsnekrede forklaringer på ethvert mysterium i livet og til og med på alt som skjer med deg og i verden: Det er Guds vilje. Enhver ulykke som kommer din vei er planlagt av Gud for å teste deg og lære deg å bøye kne og nakke, å falle flatt på bakken eller stå vendt mot en vegg og nikke som en gal.

Religion er faktisk en filosofi som er trukket over i det absurde. Den tillater ingen avvik, ingen spørsmål. Videre blir den ikke overlevert deg som et forslag eller en teori, en idé eller filosofisk tanke som er åpen for diskusjon. Definert som sannhet og basert på dogmer, masseres den inn i hodet ditt fra tidlig barndom, mates inn i deg gjennom utdanning, sosial interaksjon, ritualer og ren og skjær propaganda. Det er vanskelig å unnsnippe. Det krever en reell innsats bare å få hodet over kanten, så da er det ikke rart at de fleste blir "sauer".

Ja, en saueflokk er akkurat det kirken, moskeen, synagogen og templet ønsker. Å styre folks sinn er et spørsmål om makt, og det er målet for det geistlige hierarkiet. For å oppnå og beholde denne evnen til tankekontroll, har de brent bøker og mennesker i århundrer, og selv i denne moderne tid er det en ivrig religiøs jakt på visse typer bøker i bibliotekene, bøker som skal forbys, selv i USA, modige og fries land. I løpet av få år har mer enn 2000 titler blitt rensket ut fra amerikanske biblioteker av kristne fundamentalister under et motto som tilsynelatende ligner "du skal ikke tenke selv". Islamsk, jødisk, hinduistisk og buddhistisk fundamentalisme har også hevet hodet og begått grusomheter mot ikke-underdanige individer som har 'feil' tro eller ingen. Religion fungerer her som en pisk.

Hånd i hånd med den religiøse makten kommer den politiske. Religion og politikk har delt seng i århundrer med det enkle målet å holde befolkningen under kontroll og i tjeneste for de mektige. Dette er grunnen til at rundt 99 prosent av menneskene i verden fortsatt er livegne, selv om de fleste nekter å innrømme det fordi de er lønnede arbeidere.

Religion utøver en enorm makt over mennesker. Den er en viktig faktor for å sikre massenes underkastelse. Karl Marx sies å ha definert religion som 'opium til folket', og han kan ha rett. Den fungerer som bedøvelse for smertene ved å leve et underprivilegert liv og sørger for at bønn tar plassen til revolusjon, i det minste til smerten blir uutholdelig.

Religion er forskjellig fra tro. Du kan ha tro på et guddommelig vesen eller et helt panteon uten å følge en bestemt religion. Det er ikke behov for en haug med dogmer eller et hierarki av geistlige mellom deg og din gud

eller dine guder. Det er en direkte vei som gir tilgang til høyere kunnskap der religionen, dens dogmer og institusjoner kun fungerer som hindringer.

De er faktisk *ment* å være hindringer for innsikt som vil resultere i geistlige hierarkiers fall, ødeleggelsen av deres makt og status. Innsikt og kritisk bevissthet er smittsomt, og vil garantert følge politiske og ideologiske hierarkiers og deres makts fall. Det er ingen tvil om at makthaverne vil skjelve så snart et flertall våkner opp og oppdager at all makt ligger hos dem. Slik kan vi forstå hvorfor politikk går til sengs med religion.

Det er en annen tro som trenger litt oppmerksomhet, troen på deg selv, din egen kraft, kompetanse og innsikt. Det er sant at hvis ditt hjertes gud er guddommelig i den forstand at han eller hun er allmektig, allvitende og allestedsnærværende, er den guden åpenbart en del av deg, tilstede i deg og det er ingen avstand i det hele tatt å overvinne. Det er bevissthet ren og ubegrenset, bevissthet i hver fiber av ditt vesen og i og gjennom hele det evige kosmos. Da er *du* guddommelig!

Du er her og nu et fragment som er midlertidig individualisert og tilstede på en liten planet, men likevel alltid integrert i det kosmiske. Det er ikke rart at din litenhet kan virke skremmende, men du må ikke la religion leke med denne følelsen. Du må fryktløst dykke ned i din litenhet for å forstå din enhet med altet. Bare prøv, så vil du se.

12 Sjamanen

Nu forlater jeg prestehierarkiene og vender jeg meg til sjamanismen, som vanligvis blir sett på som noe primitivt i sin minst flatterende betydning og forbundet med obskure praksiser hos urfolk som har foretrukket å holde avstand til den moderne verden. Den blir ofte sett på med samme skeptiske tankegang som ulike okkulte praksiser. Svært få gjør en innsats for å gi det seriøs oppmerksomhet. I vår moderne verdens travle løp er de fleste glade bare ved å være tilstrekkelig oppmerksomme på alle ting de må gjøre i livet.

I det moderne liv er det svært lite tid til overs til dypere refleksjon, tid til å tenke på mer enn det som krever umiddelbar oppmerksomhet; arbeid, familie og materielle saker. Så hvorfor i det hele tatt tenke på sjamanisme. Vi vet at praktisk talt ethvert moderne individ som presenterer seg selv som en sjaman, bare er nok en sjarlatan som er ute etter penger for konsulenttjenester til de ytterst naive. Det ville være bedre å konsultere en sertifisert psykolog.

Når det er sagt, er det noen veldig interessante aspekter ved sjamanisme. Selve ordet kommer fra et sibirsk språk, og dets betydning er å vite. Sjamanen er den som vet. Da må tydeligvis spørsmålet oppstå: Hva vet sjamanen som vi andre ikke vet? Med dette spørsmål beveger vi oss nødvendigvis inn i kunnskapsfilosofien og hva som er mulig å vite.

Når du sitter der du er akkurat nå, er du ganske sikker på at du eksisterer og at du har en fysisk kropp. Dette er for de fleste et udiskutabelt faktum, en subjektiv kunnskap. Alle som ser deg sitte der vil også si at de vet at du sitter der, men uten å observere deg, kan de tvile på det. Det er ikke lenger kunnskap, men en antagelse. De kan

tro det eller tvile på det, men det vil ikke forandre det faktum at du sitter der og utmerket godt vet det selv.

Dette kan virke for åpenbart til å nevnes, men det demonstrerer kunnskapens subjektive karakter. Dette gjelder i enda større grad når det gjelder kunnskap om det immaterielle og usynlige. De fleste moderne mennesker anerkjenner ikke eller ønsker ikke engang å anerkjenne noe utover det håndgripelige. Så hvorfor skulle de i det hele tatt forestille seg kunnskap som går utover det fysiske?

Når det gjelder sjamanisme, er det åpenbart at vi må overskride den materialistiske måten å tenke på som vi er blitt tillært fra vår tidligste barndom og mer eller mindre tvangsmatet til oss på skole og universitetet. Den materialistiske forståelsen av verden er så tungt plassert på våre mentale skuldre at den holder oss godt nede på bakken. Det krever litt innsats å heve seg over det, så jeg må minne deg på noen av de første kapitlene i denne boken hvor jeg demonstrerte det faktum at materie for det meste er en illusjon, en projeksjon av bevissthet.

Det er dit vi må gå for å kunne forstå både sjamanisme så vel som parapsykologiske fenomener og ulike okkulte praksiser. Sjamanens eller den okkulte utøvers første kunnskap er kunnskap om materiens sanne tilstand. Det er en vanskelig terskel å overskride fordi det moderne mennesket er så dypt forankret i materialismen.

Over hele planeten har en rekke urfolksnasjoner en felles forståelse av verden, som er mye mindre materialistisk. De nekter å gå inn i det materialistiske fengselet. Deres opplevelse av verden lener seg på flere årtusener med åndelige visjoner om virkeligheten og deltakelse i naturen, svært forskjellig fra den moderne tilnærmingen, som faktisk bare er noen få århundrer gammel. Vi har en

tendens til å kalle denne type verdensbilde "magisk" i negativ forstand, men jeg kan forsikre deg om at den virkelig er magisk!

En ekte sjaman dukker sjelden opp i den moderne verden, men det skjer. Slike individer sies å ha *atavistiske* evner. I urfolkssamfunn er dette veldig annerledes. Folk vokser opp og lærer å se det ikke-fysiske bak det fysiske ytre. Dermed respekterer de naturens egen magi og er forberedt på en annen tilnærming enn moderne materialistisk vitenskap. Fra deres tilnærming kommer det jeg foretrekker å kalle *inn-sikt*, en evne til å se andre nivåer innenfor og under de fysiske overflatene.

Sjamanen er en som vanligvis velges i en veldig ung alder av den aldrende sjaman til å være hans eller hennes etterfølger. Når jeg sier hans eller hennes, er det fordi en sjaman like gjerne kan være en kvinne som en mann. Så får denne unge personen en helt spesiell trening, og lærer å bevege seg ut av kroppen og inn i bevissthetsfelt som er utilgjengelige for de fleste. Denne evnen til å skifte til forskjellige bevissthetsnivåer, til og med foreta hamskifte etter eget ønske, er en av sjamanens viktigste egenskaper, men det er mer.

Sjamanen er en åpenbart viktig person i samfunnet, noen ganger til og med høvding, og er en rådgiver for folket, en helbreder av både helse og konflikt, og en guide for jegerne som søker vilt for å fø folket. Vi kan le av hvorledes sjamanen utfører noen av disse funksjonene ved å kle seg ut i de mest fantastiske kostymer, synge, tromme, danse og noen ganger ta psykoaktive stoffer fra sopp og urter, men dette er viktig som metode for å nå de psykiske tilstandene der det blir mulig å gå inn i andre bevissthetsnivåer.

Sjamanen kan kle seg ut i hjorteskinn, bruke en maske som ligner en hjort for å nå hjortens ånd. Når han er i den tilstanden, vil han kommunisere med hjort og vite, anviser hvor byttet er lokalisert for jegerne, som derefter vil følge instruksjonene som er gitt og utføre drapet i dyp respekt for dyret. Dette er så langt det er mulig å komme fra moderne jaktpraksis utført som en "sport" for moro skyld, iblant respektløst fra helikopter med automatvåpen!

Den sjamanistiske tilnærmingen til andre veseners liv så vel som andre menneskers hviler på tusenvis av år med nærhet til livet og det levende. Den hviler også på kunnskap om at livet er universelt og sammenkoblet. Denne sammenkoblingen er faktisk det som muliggjør direkte kontakt med andre livsformer og mellom individer på en måte som gjør mobiltelefoner unødige.

Nu undrer du kanskje på hvorfor vi ikke holdt den sjamanistiske tradisjonen i live som en del av vårt nåværende samfunn. Svaret er enkelt. Dette er to uforenlige verdener. Religioner, spesielt de tre monotekistiske, gjorde alt de kunne for å utrydde den, drepte og brente kjettere, per definisjon tusener som kjente og praktiserte en slik tradisjon. Derefter kjempet moderne vitenskap seg gjennom den religiøse tåken og adopterte den materialistiske ideologi som styrer vår moderne verden. Renessansen var ikke gjenfødelsen av et sjamanistisk verdensbilde, men av antikk gresk filosofi som klippet under den moderne og for det meste materialistiske filosofi.

Det er som å spytte på Skriften når jeg insisterer på at Jeshua, mannen vi vanligvis kaller Jesus, var en sjaman. Den spesielle "kristne" gruppen han var en del av hadde eksistert i århundrer før han kom på verdensscenen. Han var en del av en sjamanistisk tradisjon som brukte den

røde fluesoppsoppen for å komme inn i andre bevissthetssfærer. Han brukte til slutt sin innsikt til å bekjenne seg til denne lære fra sin egen forståelse og tolkning av sine visjoner. Det er her religion og politikk går sammen for å slå ned enhver frigjørende kraft som undergraver deres autoritet.

Ordet 'Kristos' er faktisk en avledning fra gammel sumerisk som betyr både rød fluesopp og den høyeste bevissthetstilstand man kan oppnå ved å bruke den riktig. Den sjamanistiske bruk av disse soppene så vel som andre typer psykoaktive sopp er velkjent, og de menneskelige bevissthetstilstander de fører til har blitt studert i mer enn et århundre av vitenskapen. Denne forskningen beviser så langt det er mulig at tilstandene er reelle.

Vi vet at druidene og vikingene brukte disse stoffene, så la meg ta deg tilbake til deres mytiske opprinnelse, til tidenes ursjaman: Odin eller Wotan på germansk. Historien forteller at han hang på et tre i ni stormfulle dager gjennomboret av spyd og led. Så gikk han til Mime for å hente visdom fra hans dype brønn, og ga ett øye, det useende i bytte mot et annet seende øye.

Til slutt vil jeg gjøre deg oppmerksom på likheten mellom denne smertefulle innvielsen i sjamanisme og korsfestelsen av Jeshua og hans dager i graven. Hans død er innvielse. Han gikk ut av denne opplevelsen med et nytt åndelig syn etter å ha etterlatt sitt blinde øye i graven. Religionen har siden utnyttet denne symbolikken på en svært pervertert måte. Jeg sier ikke mer.

Pass på! Sjamanen bor i oss alle. Å løfte ham eller henne ut av den avgrunnsdype materialismen som eier deg er en enorm oppgave, men ikke umulig. Bare les meg riktig. Det handler ikke om å spise psykoaktiv sopp. Det handler om å utvikle seg gjennom vilje og lære å se bak det

tilsynelatende. Det er en god idé bare å begynne å se og tenke kritisk.

13 Kristus og en sopp

Jeg vil nu bevege meg inn i den kristne tros minefelt. Er du kristen? Ønsker du å forbli en kristen, eller tør du møte en utfordring for din tro? Jeg er ikke en misjonær for noen annen tro. Dette handler om noe helt annet. Du har kanskje blitt noe forstyrret av ovenstående kapittel om sjamanisme, så hvis du ønsker å beskytte din tro, forbli uimotsagt, kan det være et godt råd at du legger fra deg denne boken nu. - - -

Den kristne religion er basert på livet til en viss Jeshua, som vi vanligvis kaller Jesus, og som tro sine sandaler i Palestina for omtrent to tusen år siden. Som historien sier, ble han født i en stall rundt 4-6 år før vi begynte å telle årene på nytt, mest sannsynlig tidlig på våren, ikke i desember når hans fødsel feires. Feiringen på denne tiden av året er en usurpasjon av den hedenske feiringen av vintersolverv. Kirken har stjålet de fleste hedenske feiringer ved å plassere de kristne feiringene på gamle hedenske feiringers tider, akkurat som den har plassert kirker på de eksakte geografiske steder der hedenske hellige kultsteder lå.

Den kristne kirke er i denne forstand en tyv. Ikke bare det, den er også en enorm forfalskende institusjon. Guttens fødsel i en stall kopierer fødslene til flere hedenske guddommers fødsler i huler. I henhold til historien, tilbrakte den unge Jeshua flere år i Egypt. Han ble utdannet i det jødiske samfunnet Therapeutes i Alexandria, en viss sekt innen jødedommen, selv om han ikke selv var jøde, men arameer.

Hans utdanning fortsatte under egyptiske vismenn, og derefter tok onkelen hans, den berømte Josef av Arimatea, ham med til Sør-England hvor han lærte sjamanisme og avansert bruk av sopp, blant annet den røde

fluesoppen. Joseph var en tinnhandler som fraktet tinn fra Storbritannia, gjennom Europa, over Middelhavet til Midtøsten, så han visste. Da han kom tilbake til Palestina i en alder av rundt 30 år, var han velutdannet både som sjaman og fariseer.

Den røde fluesoppen er kraftig psykoaktiv når den brukes riktig. Den var godt kjent helt tilbake til sumerisk kultur, og handlet fra urfolk i Sibir og Skytia. På Jeshuas tid var den godt kjent i regionen han arbeidet.

Jeshua var del av en eldgammel soppkult som har fått navnet sitt fra en viss mystisk bevissthetstilstand oppnådd ved bruk av sopp. Denne tilstanden, Khristos-tilstanden, gir visjoner utover det materielle og brukes i innvielser der individet tas gjennom dødens riker og 'gjenoppstår' til livet med noen nye innsikter.

Slik får vi en annen historie, og det er mer. Hvem tror du skapte den kristne religion? Det var helt sikkert ikke Jeshua. Han hadde ingen slik intensjon. Det var Paulus, og han visste godt at all læren Jeshua ga til sine nære etterfølgere, de såkalte disiplene, handlet om visjoner og sjamanistisk kompetanse, inkludert kunsten å helbrede. Det hele bygger på flere tusen år med hedensk tradisjon. Derfor nølte han ikke med å inkludere litt hedensk magi i det som skulle bli kristendom. Et eksempel er transformasjonen i eukaristien, nadverden, fra det symbolske til det magiske nivå.

Magien er det Kirken lærer som *transsubstansiasjon* av brød og vin til Kristi legeme og blod, en 'magisk' handling som utføres ved hver messe av et mektig, dominerende presteskap, som forvrenger sinnet til deres godtroende menigheter, ofte referert til som sauer. En passende beskrivelse! La meg nu fortsette igjen der jeg slapp og gå tilbake til hovedproblemet i dette kapitlet, praksisen med

soppen. Hvor kommer denne vanvittige idéen, i strid med all forkynnelse, fra?

På 1940-50-tallet startet en stor arkeologisk utgraving i hulene ved Qumran i Palestina. Der fant de det som er kjent som Dødehavsrullene, en rekke dokumenter som dateres fra rundt 100 f.Kr. til 100 e.Kr., som dekker tiden da helten vår vandret i landet. Den romersk-katolske kirke fryktet umiddelbart at de kunne inneholde noen kontroversielle opplysninger, en overhengende fare for deres dogmatiske lære. Ikke glem at Kirken er den største bokbrenneren i historien, og samvittighetsfullt sletter alt som kan true dens dogmatiske maktgrunnlag.

Du kan finne litteratur som beskriver hvorledes Kirken sendte høytstående prester for å holde disse skriftstedene bak lås og slå så lenge de undersøkte dem for å unngå lekkasje av kontroversiell informasjon som kunne utfordre troen. Noen forskere med spesiell kompetanse fikk imidlertid delta i denne studien, men de ble bare tildelt en eller to ruller hver da arbeidet ble delt opp for å unngå kryssreferanser. Kjetterier kunne lure på disse sidene!

En av vitenskapsmennene som fikk lov til å arbeide med disse rullene var John M. Allegro, en lingvist med ekspertise i de gamle språkene i regionen og kjent for sin oversettelse av kobberrullen, som imidlertid ikke inneholder noe av religiøs betydning. Etter en stund ble han utålmodig med prestens hemmelighold, og med litt hjelp klarte han å få rullene fotografert og sirkulert til forskere over hele verden. Kaninen hadde hoppet ut av hatten og ut av de geistlige magikernes kontroll. Dette gjorde Kirken rasende, men han ville snart hisse på seg flere enn Kirken.

Som en eksepsjonell lingvist klarte han å spore opp de etymologiske røttene til en rekke ikke godt forståtte ord

som finnes i rullene så vel som i Bibelen. Et av disse ordene var det greske ordet *Khristos*; husk at Det nye testamente ble skrevet på gresk. Ikke slik med rullene. De var forfattet på gamle språk som arameisk, språket Jeshua snakket. Ikke til å undres at Kirken ønsket å legge hendene på dem.

Efter flere år med grundig arbeid hadde Allegro sporet *Khristos* tilbake til sin sumeriske rot; *tab-ba-li*, å dyppe. I kristendommen sies ordet å bety 'den salvede'. I gammel tid var det bare konger som ble salvet. Handlingen er et gammelt hedensk ritual som markerer høvdingen eller overhodet for en stamme. Da var salvingen av Jeshua et stort angrep på den regjerende jødiske monarken, romernes marionett. Det kunne rett og slett ikke gå ustraffet. Vi vet hva som fulgte.

Allegro sporet også det greske ordet *pentheros* som i Det nye testamente refererer til den 'rødkappede' figuren Annas, tilbake til det sumeriske ord *bar-dara*, som betyr den røde fluesoppen. Dette er den psykoaktive soppen som har blitt brukt i årtusener av urfolk i alle områder der den vokser og til og med langt unna, i Midtøsten hvortil den ble importert helt siden sumerisk tid.

Allegro har dokumentert sammenhengen med tung språklig støtte i sin bok «Den hellige soppen og korset» fra 1970, hvor han også sier at «... de tidlige jødene var godt klar over den kristne kultens opprinnelige soppnatur ...». Dette innebærer at denne *Khristos*-kulten eksisterte århundrer før Jeshua dukket opp. Allegro trekker dermed teppet bort under hele Det nye testamente. Det er unødvendig å si at han nesten umiddelbart ble ekskludert fra *akademia* og motarbeidet av kirkens autoriteter.

Nu blir du kanskje enda mer forbløffet. Hva handlet salvingen om, hva var det? Sannelig, salvingen av kongen

eller høvdingen var en symbolsk handling som hadde til hensikt å sikre hans fruktbarhet og velvære så vel som samfunnet som han var det symbolske overhode for. Yahveh var opprinnelig en fruktbarhetsgud. Det var ikke bare olje. Salven hadde tre komponenter: Ekstraktet av soppen for å sikre lederens syn, sæd for å sikre fruktbarhet og olje for å myke opp blandingen. Dette er hva som ble smurt på Jeshuas panne, og symbolsk korrekt av en kvinne!

Legg merke til at alt dette er *symbolsk* magi, hedensk av opprinnelse og fjernt fra kristendommen, men likevel ansett som av symbolsk betydning. Denne symbolikken stammer fra soppens likhet med både de mannlige og kvinnelige kjønnsorganene når den vokser. Kirken og den kristne religion har plukket opp alt som er nyttig for sin egen rituelle 'magi' og undertrykt alt annet, og brent ikke bare bøker, men også folk som ble ansett som kjettere, ofte menn og kvinner med hedensk kunnskap.

I dag er Kirken blitt et betydelig maktsenter over massenes sinn gjennom indoktrinering, og bringer med seg politisk press i en ekstremt mørk og konservativ retning. Likevel vil jeg være den siste til å si at denne religionen er verdiløs. Den bærer noen etiske leveregler som virkelig er verdifulle og viktige, men de kristne herskerne i vår moderne verden ser ut til kun å sette pris på religionen som en støtte for deres skitne maktpolitikk og krigføring, og dreper i vei mens de rår. Så mye for kristendommen!

14 Synkroniserte sinn

Jeg har i tidligere avsnitt snakket om bevissthet. De fleste psykologer vil være enige når jeg sier at menneskelig bevissthet har flere nivåer som underbevissthet og kroppsbevissthet. Noen anser sinn og bevissthet for å være ett og det samme, men jeg er uenig. Sinnet er i mitt definisjonsskjema bare den kognitive delen av det, den tenkende delen av det, sektoren som samhandler på daglig basis med våre omgivelser, vår så å si våkne bevissthet.

Vi er alle klar over det faktum at en mindre våken del av bevisstheten vår ligger rett under, og påvirker våre reaksjoner på omgivelsene våre, tankene våre, og bringer impulser til det kognitive sinnet. Denne mindre objektive og mindre tilgjengelige delen av bevisstheten vår deltar også i drømmene våre og bringer visjoner til overflaten. Mellom sinnet og det mer underbevisste nivået er det en kontinuerlig strøm av informasjon og bilder som for det meste er ikke-konseptuelle. Det fungerer gjennom bilder og symboler.

De fleste moderne psykologer siden Carl Gustaf Jung er enige om at under og bak dette underbevisste nivået er det en felles underbevissthet som deles av menneskeheden som helhet. Jeg er enig i dette og mener at det går to strømmer fra den individuelle underbevisstheten, en til den felles underbevisstheten og en til den overbevisste. Sistnevnte er forbundet med trinn hele veien til den kosmiske bevissthet, mens førstnevnte ender opp i det transindividuelle felt. Jeg skal nu ta deg med inn i dette feltet, men vær oppmerksom på at skjemaet jeg bruker kun er for å illustrere.

Du har kanskje lagt merke til det hverdagslige at mennesker med mer eller mindre samme bakgrunn har en

tendens til å reagere ganske mye på samme måte på en gitt situasjon eller impuls. Først og fremst har dette å gjøre med vanlige referanser. De har blitt oppdratt på lignende måter, blitt utsatt for omtrent de samme sosiale situasjonene og objektive erfaringene, har samme utdanning og er muligens blitt påvirket av den dominerende religionen i sine samfunn. Kort sagt, de deler stort sett den samme referansetabellen.

Vanligvis er dette allment kjent, men denne delte referansetabellen viser seg på det transindividuelle bevissthetsnivå der det, så å si, 'koagulerer' til en egregor. Nu lurert du kanskje på hva en egregor er. Her er den korte forklaringen: Det er manifestasjonen i det transcendentale bevissthetsnivået av elementer som er felles for grupper av mennesker, store eller små. En enkelt person kan være forbundet med flere egregorer, avhengig av en rekke faktorer.

Tenk at du tilhører det vanlige borgerskapet i ditt samfunn. Du deler de fleste av dets egenskaper, prioriteringer og livsstilsvalg. Samtidig deltar du ikke i den katolske kirke, men tilhører en liten ekstrem sekterisk menighet. Videre er du en ivrig deltaker i en bestemt politisk bevegelse, og golf er din lidenskapelige hobby, som du deler med mennesker fra en annen klasse i samfunnet, mens du avskyr den felles interessen for fotball. Utover din tilknytning til den vanlige egregor i ditt vanlige borgerlige samfunn, har du knyttet deg til tre andre egregoriske konstellasjoner: en religiøs sekterisk, en politisk ideologisk og golfen.

Denne kombinasjonen kan fra utsiden se ut til å indikere en intern konflikt, for eksempel hvis den politiske ideologien du holder deg til er i direkte motsetning til at du blander deg med golfspillerne av høyere klasse. Hvis du

imidlertid er i stand til å sy disse elementene sammen på en måte som er meningsfull for deg, vil det være harmoni basert på meningen du skaper i forsvaret av den. Husk at vi alle er produsenter av mening, som syr sammen livene våre.

Herfra kan vi bevege oss inn i spørsmålet om synkroniserte sinn. Å delta i en hvilken som helst egregor vil synkronisere tankene dine med andre i samme egregor. Dens innhold i form av ideologi, tro og forståelse av verden er fellesnevneren som inspirerer og driver hvert individ som er tilknyttet. Hvorledes vet vi dette?

Har du noen gang sett folk få panikk? Dette er en av de mest grunnleggende reaksjonene på overhengende fare, en dyp, vanlig refleks i menneskets transpersonelle felt. Det er smittsomt, sier vi. Det driver hvert individ i massen på en veldig spesifikk måte. Dette er bare en illustrasjon av det ekstreme, og jeg skal ikke gå i detalj med allmenn kunnskap her. Det er mer å si.

Hva folk i et gitt samfunn anser som normalt er en del av samfunnets felles forståelse av verden og dermed integrert i den dominerende egregor som griper inn i deres felles underbevissthet, og fra den springer de felles ideene, normene for oppførsel og mer. Dette er så normalt at det passerer uobservert og automatisk aksepteres, få spørsmål stilt, om noen i det hele tatt.

Nu er du en del av et slikt samfunn og del av tre spesielle grupper som får deg til å skille deg ut. Tenk på at det vanlige samfunnet ikke har noe problem med å støtte fri abort, til og med aktivt støtte det, mens sekten din er sterkt imot. Den spesielle religiøse ideologien til menigheten din er en primus motor, og dere går alle til aksjon med protestdemonstrasjoner og aksjoner mot abortklinikker. Dette er et tilfelle fra den virkelige verden.

Denne religiøse ideologien har blitt 'dannet' i sinnet til hvert eneste medlem av menigheten som en fast tro, og ditt er et. Overbevist av religiøs tro mater du egregoren med den energi du legger i troen. Derefter mater egregoren samlet energi inn i alle sinn når dere beveger dere til felles handling. Handling gir mer energi, og snart er det etablert en fullstendig tilbakemeldingsløyfe.

Forblindet av troen på ditt formål, virker du som en robot, noe lik et individ i panikk, men du er bare en marionett som er uvitende om mekanismene som trekker i trådene. Det hele blir nesten ustoppelig når dere setter i gang.

Du har kanskje lagt merke til hvorledes enhver bevegelse og dens spesielle ideologi styrkes av masse og handling. De flere mennesker som engasjerer seg, desto mer kraft akkumuleres på det egregoriske nivået, og handling gir næring til disse energiene. De kraftigere, desto lettere kan du bli sugd inn i driven. Derfor er det ekstremt viktig å være observant, våken og i stand til å se det som rører seg på transpersonlige bevissthetsnivåer.

Det er ikke åpenbart at du er i stand til å gjøre det, men bare det å være intellektuelt våken hjelper mye. Å ta et fugleperspektiv på hva som beveger ting i samfunnet og verden generelt hjelper mye. Du må orientere deg og sørge for at du ikke bare blir trukket inn i som følge av overbevisende propaganda eller karismatisk forkynnelse.

Vi har et nylig eksempel som kan hjelpe oss å gjenkjenne disse effektene; Stormingen av Capitol i Washington DC. Hundretusener mennesker ble påvirket av politisk propaganda. På grunn av deres desillusjon med den politiske eliten, var de klare for det. Propaganda trengte bare en plog for å forurense de golde sinnene. Det fungerte. Egregoren bygde raskt på transpersonlige nivåer, og snart var det handling, til og med voldelig handling. Det er interes-

sant og litt av en lærdom å se i bakspeilet og se hvor mange av de ivrige demonstrantene som ble forvirret i etterkant.

De var invadert av trolldommen, hadde mistet perspektivet og mistet seg selv i selve bevegelsens flyt. Det transpersonlige bevissthetsnivået inneholder felt som mates av menneskelige følelser, tanker og ideer, noen positive og noen negative. Når de først er på plass, er det tilbakemeldingssløyer som utvikler seg, og det uvitende individ kan bli fanget opp i et slikt nett. Denne mangelen på kognitiv bevissthet spiller ut og blir dermed en viktig årsak til at mennesker tankeløst ledes inn i enhver tro, ideologi eller bevegelse, og verden utvikler seg til det vi ser hver dag, en konfliktarena.

Det er behov for at hvert eneste individ som lever i dag og i morgen, er våkent og søker fuglens perspektiv og videre går dypt inn i egen bevissthet for å oppnå forståelse og enda mer *innsikt* i det som kan forurense deres kognitive sinn dypt nedenfra. Bare de som gjør innsatsen vil være i stand til å se klart og unngå å falle i egne svakheters felle. Kognitiv blindhet handler kun om et slør som må falle bort.

Massebevegelser er et resultat av synkroniserte sinn. Det samme er små, ofte ekstremistiske bevegelser. Sinnet ditt er knyttet til det som beveger verden og samfunnet. Mitt budskap er at du må stoppe opp, koble fra i det minste delvis, og få et kritisk perspektiv på det psykiske 'kartet'. Det kan gi deg en ny frihet og frigjøre deg fra de forblindede massene. Lykke til!

15 Transhuman og kunstig hva?

I dette kapitlet vil jeg spørre deg om du ønsker å overskride din menneskelighet og bli et transmenneske utstyrt med den mest avanserte kunstige intelligens, selv med utsikter til evig liv. Det vil bare innebære å foreta noen få endringer med deg. Tross alt, ikke så alvorlig, i hvert fall ikke til å begynne med. La meg veilede deg på denne vei til evig liv.

For det første er du allerede til en viss grad på vei. Du er akkurat nu knyttet til enorme ressurser av informasjon og litt rudimentær kunstig intelligens (KI) via datamaskinen og mobiltelefonen og kanskje noen andre enheter. Jeg vedder på at du følger det generelle mønsteret med å sjekke telefonen minst tre eller fire ganger i timen i løpet av de våkne timene og til og med noen ganger våkne om natten bare for å se hva 'vennene' dine, muligens de fleste som du nesten aldri møter ansikt til ansikt, har holdt på med. Ja, du er svært godt tilkoblet. Riktig?

Nu hender det at noen særdeles avanserte moderne mennesker er enda bedre tilkoblet. De bærer ikke engang de elektroniske enhetene på håndleddet, men under huden, iført ørepropper og briller som gjør akkurat det dataskjermen din gjør. De kan gå på gaten, få kontakt med de siste hendelsene på sosiale medier, se det i brillene sine og tankeløst forlate den umiddelbare verden rundt seg. Forhåpentligvis vil bilene unngå å kjøre dem ned når de uoppmerksomt spaserer rett ut i gaten.

Dette er nutiden. I morgen blir det annerledes. Det vil starte med noen flere brikkeimplantater, snart til og med noen direkte koblet til nevralt kretser i hjernen din. Husk at materialistisk vitenskap tror at bevisstheten din bare er et spørsmål om nevroner som signaliserer i hjernen din, ikke noe mer. Tror du også det?

Det vil helt sikkert ikke stoppe her. Vitenskapen flytter grensene hele tiden, ofte uten etiske hensyn. Teknologier er som tveeggede sverd som arbeider ganske hensynsløst for profitt og altfor ofte lener seg på militæret for finansiering. Vi har allerede opplevd konsekvensene.

Jeg vil imidlertid ikke forfølge denne tanken. Den fører på villspor. Jeg vil ta deg videre inn i transhumanismen. Så snart de første individene har blitt operert, vil ting bli presentert som enorme suksesser, store fremskritt for vitenskapen og for menneskeheten. Selvfølgelig vil dette bli solgt til verden for alt det kan være verdt i betydningen profitt.

Så her er du på vei til å overskride den menneskelige tilstand. Implantater av alle slag er nu koblet til hjernen din, men kroppen din er skrøpelig og utsatt for aldring, så evig liv til tross for de enorme fremskrittene i hurtige beregninger som du nu er i stand til å gjøre, vil ikke redde deg. Det er på tide med noen flere endringer.

Vi har sett store fremskritt innen proteser. Mennesker som har mistet en hånd, en arm eller et ben har fått en mekanisk erstatning og lært via forbindelser til hjernen, å bevege den som om den var ekte vare. Veldig nyttig, ekstremt dyrt og bare for de få, men for noen som deg som villig søker å være transmenneske, vil de gjøre jobben. Snart vil du ha både ben og armer laget av titan for evig bruk, perfekt koblet til de fantastiske enhetene som allerede er koblet til hjernen din.

Fortsettelsen vil bli mer komplisert. Hva med de indre organene dine, fordøyelsessystemet, blod-sirkulasjonen, respirasjonen. Vel, selvfølgelig er dette ikke noe problem for teknologien. Alt de trenger å gjøre er å koble fra hele kroppen og plassere hjernen din på kunstig livsstøtte. Det er tross alt hjernen som teller, ikke en råtnende kropp.

Det er hjernen som er deg, bare hjernen som inneholder ditt vesen, ditt bevisste selv, ikke sant? Hei, hvor ble det av gleden ved å elske, berøringen, alle de store følelsene, selve livet?

Når de er ferdige, kan de også koble fra kunstige armer og ben. Det er ikke nødvendig for deg å bevege deg lenger. Om nødvendig kan de flytte hele beholderen der hjernen din, muligens fortsatt med øynene i live, flyter med en million tynne tilkoblingsledninger som tyter ut av den, til et hvilket som helst sted de ønsker. Dine mekaniske lemmer og andre nyttige enheter som er koblet til deg, kan fjernbetjenes via et nettverk. Du, som nu kun er hjernen din, kan være omtrent hvor som helst. Det spiller ingen rolle. Du kan til og med bli sendt ut i verdensrommet på en million år lang reise utstyrt med en kjernekraftenhet.

Der er du, et ansiktsløst, kroppsløst, lemløst transmenneske, koblet til all informasjon kjent for mennesket, chipset til en hjerne på livsstøtte. Tapt er din frihet, din evne til å bevege deg rundt etter eget ønske. Din vilje vil faktisk ikke engang bli anerkjent. Hva tror du vil gjenstå av deg om for eksempel 500 år forutsatt at batteripakken er stor nok?

Selvfølgerlig innser du nu at jeg har tatt deg med til en skremmende og dystopisk verden, hvor du er blitt redusert til et "intelligent" verktøy. En dag vil det verktøyet være like ubrukelig som en ti år gammel mobiltelefon. Nye og mer avanserte transmennesker vil erstatte deg på samme måte som den gamle telefonen din ble erstattet. Du vil bli stengt av for å spare energi eller for andre formål. Da er det farvel.

Jeg innrømmer at dette er ekstremt, så la oss ta et skritt tilbake til der du fortsatt er i live med en komplett og sunn

kropp, men likevel har en rekke avanserte implantater koblet til hjernen din. Implantatene dine erstatter telefonen og internettforbindelsen din er direkte med full tilgang til den mest avanserte KI og all eksisterende informasjon. Du er ikke på livsstøtte, men på kontinuerlig KI-støtte og alltid tilkoblet. For en stor drøm. Alle dine venner på sosiale medier er alltid innen umiddelbar rekkevidde, og du kan streame musikk, film og TV bare ved mental kommando!

Den andre siden av medaljen er at du alltid vil være under overvåking i et overvåkingssamfunn verre enn noen dystopisk roman som noen gang er skrevet. Du vil være under hjernekontroll og kan ikke rømme uten å utføre dyp hjernekirurgi for å fjerne alt, noe som da kan være ulovlig. Mens jeg skriver dette, er det folk som foreslår at en identitetsbrikke bør implanteres i ethvert nyfødt barn. En flott begynnelse eller hva? Hyperovervåking?

Så, til et siste punkt. Er du intelligent? Jeg antar at du vil si ja. Tror du da en datamaskin kan være intelligent, at KI er ekte intelligens? Jeg antar at du kan være i tvil om det, så la oss se nærmere på denne digitale intelligensen ved å vurdere fremkomsten av en idé i tankene dine. Å se denne idéen som begynnelsen på en intelligent utvikling eller prosjekt, hvor kom den fra? Den dukket opp i bevisstheten din som et bilde, som en matematisk formel eller kanskje som en kjede av meningsfulle ord, til og med muligens som en drøm. Prosessen går utover materien. Tanker, idéer, visjoner, drømmer er immaterielle. Du kan ikke grave dem ut av en hjerne. Det er en stor forskjell mellom digitale enheter og en hjerne, for du kan lese ut alt fra en datamaskin ved å analysere bits og bytes dens 'sinns'-prosesser.

Hvorledes fungerer det da? Vel, maskinen er blitt fylt opp med nesten hvert eneste ord som finnes, nesten hvert eneste stykke litteratur og alle vitenskapelige artikler som noen gang er skrevet. Derefter er den programmert til å søke med enorm hastighet gjennom det hele, sile ut alt som virker relevant for oppgaven den ble instruert om å utføre, og så dukker det opp et svar. Selv om resultatet kan være fantastisk, forblir det programutførelse.

Resultatet kan til og med være overraskende "menneskelig" i sin form, men det er produsert av det vi mennesker har fylt minnet med. Ved å søke, sile gjennom millioner av tekster, kombinere ved å følge programmerte regler for innhold og grammatikk, spytter den ut noe som kan overraske, men ved nærmere analyse er det ikke noe virkelig originalt. Med mindre vi mater den med innhold, parametere og algoritmer, vil den ikke komme opp med noe i det hele tatt.

Hva da med deg. Ville maskinen bli intelligent ved å være koblet til hjernen din, eller ville *du* bli mer intelligent på denne måten? Aldri i verden. Intelligensen din har utviklet seg gjennom den utfordrende opplevelsen det er å leve og hvis den opplevelsen fjernes fra deg, vil du sakte forsvinne inn i mørket som en komponent i en maskin og "døden" vil komme lenge før hjernen din blir stengt av. Alt imellom vil være livet som et verktøy, et langt mareritt.

Hjerne og kropp trenger hverandre og sammen er de bevissthet og intelligens; deg. Å være et trans-menneske er bare mulig ved å transcendere inn i en bredere bevissthet, hel og tilregnelig, ikke ved å bli et kunstig 'hva'.

16 Verden som informasjon

Det er en idé som henger godt sammen med idéen om transhumanisme som jeg behandlet i forrige kapittel. Det har å gjøre med konseptet om verden som sammensatt av informasjon og ingenting annet enn informasjon. Bare hent frem bildet av deg selv og alt rundt deg fra teen i tekoppen, bordet, trærne i hagen, bilen din, planeten vi bor på og solen sammen med alle stjernene i universet, som bestående av ingenting annet enn bits og bytes.

For et interessant bilde! Jeg har allerede snakket om at verden, hele kosmos ikke er noe annet enn bevissthet som koagulerer til materie via kvantenivået, så hvorfor ikke bare betrakte informasjon som *prima materia*?

La meg starte der jeg slapp når jeg vurderte menneskekroppen. Genetikere vil hevde at kodene som er skjult i DNA-strengen er det som får den første enkeltcellen til å utvikle seg til en menneskekropp og ikke til en ulv, en ørn, en fisk eller en blomst. Disse kodene er innebygd i genene ved hjelp av fire, bare fire, forskjellige kjemiske komponenter, nukleinbasene adenin, cytosin, guanin og tymin. Disse fire komponentene finnes i DNA-et til alle levende ting på jorden, genetisk kodet i de enkleste bakteriene og mer komplekse vesener som oss.

Det er mulig å betrakte denne kodingen som informasjon akkurat som binære bits og bytes utgjør programmet som kjører en datamaskin. Den binære koden er kortere enn DNA-koden, og består kun av 0 og 1, men om det virkelig er viktig legger jeg igjen som et åpent spørsmål her.

La meg starte med å plukke den binære koden fra hverandre. Ta sifferet 1. Jeg kan ikke plukke det fra hverandre. Det er helt. Å dele det inn i brøker eller som 5 ganger 0,2, endrer ingenting. Driftsverdien er 1 og bare 1.

Det samme gjelder 0. Dermed kan vi konkludere med at det digitale binære språket består av to 'bokstaver', begge med en unik betydning som 1 eller 0, av/på.

Jeg er sikker på at du nu vil si at vi kan bygge 'ord' fra disse to komponentene ved å kombinere dem til bytes som består av unike sekvenser på åtte nuller og enere, og du har rett. Det er akkurat slik vi formulerer programinstruksjoner. Lange strenger av slike bytes er akkurat det som fungerer i en datamaskin på dens dypeste nivå. Alle moderne programmeringsinstruksjoner sitter på toppen av denne koden. Så, hva er forskjellen mellom den genetiske koden og maskinkoden?

For det første er de fire grunnleggende komponent-ene i den genetiske koden langt mer komplekse enn de binære enhetene. Selv om du ikke kan spalte de binære enhetene i noe annet enn brøker, er A, C, T, G produkter av en rekke kjemiske grunnstoffer som det også er mulig å bryte ned i enda et antall forskjellige enheter helt ned til kvantenivået der materie selv genereres.

La meg ta deg hele veien gjennom bare en av disse bokstavene, Cytosin (C). Den kjemiske formelen er $C_4H_3N_2O$, det vil si at den er et molekyl sammensatt av fire forskjellige grunnstoffer; karbon, hydrogen, nitrogen og oksygen. De tre andre nukleotidene er sammensatt på samme måte. I den periodiske tabell er grunnstoffene rangert i henhold til antall protoner i atomkjernen og etter deres kjemiske egenskaper, som hovedsakelig er deres evne til å binde seg til andre grunnstoffer.

I det første kapittelet i denne boken tok jeg deg helt inn i dypet av kjernepartiklene til et atom, protonet eller nøytronet. Vi oppdaget at de ikke er partikler, men en kombinasjon av tre kvarker. Disse anses for tiden å være en del av tabellen over kjente kvantepartikler. Jeg vil ikke

gjenta alt jeg sa om disse punktpartiklene her, bare gjenta at de er så nær ikke-eksisterende som vi kan forestille oss. De dukker opp og forsvinner i forskjellige kvaliteter i brøkdeler av et sekund, noe som får materie på det mest grunnleggende nivået til å virke som tåke.

I utgangspunktet ser det ut til at disse kvantepartiklene bestemmer når og hva de skal bli idet de kombineres for å bygge atomene grunnstoffene materien består av. Fra dette dyp produseres alle kjemiske kombinasjoner, og det gjelder også de fire bokstavene i DNA-ets 'programmeringsspråk'.

La oss gå opp til cellenivå. En menneskelig celle inneholder 23 par kromosomer, i alt 46. Ett enkelt kromosom inneholder mellom noen hundre til flere tusen gener. Mennesket har et sted mellom 20 000 og 23 000 gener. Disse genene bestemmer, ut fra gjeldende teori, nesten hver eneste detalj av et individs egenskaper fra kjønn til øye- og hudfarge til enhver sykdom han eller hun lettere kan pådra seg, som fedme, kreft eller diabetes. Det er en del av arven mottatt fra foreldrene.

Hele den genetiske koden utgjør DNA-dobbelthelixa som er skjult i hver celle i kroppen, reproduisert fra den aller første celle som bygget fosteret. Dermed produserer den genetiske programmeringen skjult i de fire bokstavene faktisk det menneskelige individet til nøyaktig det han eller hun blir. Hvis du betrakter dette som en flyt fra kvantenivået til hele legemsnivået til et menneske, vil du se at tilstedeværelsen av bevissthet i hele denne prosess ikke bare er essensiell. Den *er* prosessen.

Jeg har allerede forklart tilstedeværelsen av bevissthet i legemet. Den er en strøm i og gjennom kroppen på alle stadier i dens utvikling og den styrende kraften i hele livet, samt produsenten av den kognitive og emosjonelle

bevissthet vi opplever hver dag i vår utveksling og respons i forhold til andre mennesker, dyr, natur og ting i våre omgivelser.

Fra denne korte beskrivelsen av livets programmeringspråk på fire bokstaver, vil du forstå at det er enormt forskjellig fra den binære koden vi bruker i datamaskiner og såkalt kunstig intelligens. Når man vurderer sifrene 0 og 1, er det ingen dypere beskrivelsesnivåer. De er bare monodimensjonale tall. Mennesker har oppfunnet tall for å ta mål, beregne mengder og verdien av handlede varer i antikken.

Du kan si at den binære koden er akkurat som for eksempel atomer, og når bits bringes sammen til bytes på åtte eller seksten sifre danner de "molekyler" som bærer informasjon som gjør programkjøring mulig. Du kan til og med peke på det faktum at sekvenser av ett program kan overføres til et annet og dermed arves. Du kan til og med utfordre argumentene mine og påstå at dagens datamaskiner programmerer seg selv.

På en måte har du rett. I noen tilfeller kan programmeringssekvenser være så nedarvede og moderne datamaskiner fleksible nok til å lage programkode som en konsekvens av en viss input. Du kan til og med si at det er akkurat slik folk utvikler reaksjonsmønstre på visse stimuli, for eksempel i vanlige trafikksituasjoner. Likevel tar du feil, for det som gjør det mulig for en datamaskin å utvikle, for eksempel reaksjonskode, er det faktum at programmene *vi* har utstyrt den med er skrevet nøyaktig for å gjøre det mulig å produsere slik kode internt når visse omstendigheter utløser allerede kodede sekvenser i kommandoprogramvaren. Datamaskinen kan ikke produsere kode den ikke allerede er forberedt på eller bygge en ny mer avansert datamaskin uten mennesket.

Menneske-datamaskin relasjonen kan meget vel betraktes som kartesisk. Bevisstheten sitter utenfor maskinen, i programmererens hode, og den eneste koblingen er via det elektriske nettverket og programmatingsprosedyrene. Dermed er det bare programkjøring, ingen intelligens i selve datamaskinen, men den håndterer informasjon, og det er temaet her. Så la meg gå tilbake til informasjon.

Det er uproblematisk å akseptere at både DNA-koden på fire bokstaver og den binære datakoden bærer informasjon. Selv om hver og en av de fire 'programmeringsbokstavene' i DNA-et er informasjonsbærere akkurat som den binære koden, er de grunnleggende noe annet. Et viktig faktum å merke seg er at disse molekylene ikke er menneskeskapte. Selv om vi kan lage hvert av disse molekylene i et laboratorium der vi lager tusenvis av andre kjemikalier ved å kombinere elementer, klarer vi ikke å lese den nøyaktige informasjonen de bærer. Vi kan ikke lese hvorledes nukleoidinformasjonen utvikler et levende vesen.

Menneskelig underbevissthet og kognitiv bevissthet håndterer milliarder av biter av informasjon i sekundet, leser, sorterer, velger og behandler det som er viktig, og forbereder oss på enhver umiddelbar handling. Bevissthet er nødvendig for å produsere, forstå og arbeide med informasjon. Derfor er det latterlig å sammenligne informasjonen som bygger universet, vår verden og oss, med informasjon som er enkel og flat datakode.

Å produsere, overføre og forstå informasjon krever bevissthet. Dermed er ethvert argument for at universet er sammensatt av informasjon å si at det er bevisst. Alt liv, hver planet og stjerne, er grunnleggende bevissthet. Kall det informasjon om du vil, men den informasjonen er

innebygd i kosmisk bevissthet. Det er bevissthet som oversetter immateriell informasjon til materie og liv.

17 Vandrende bevissthet

I dag foregår det mye bevissthetsforskning. Hjernen kan nu skannes ned til minste detalj. Avfyringen av nevroner kan registreres i sanntid, og retningene til det nærende blodomløpet kan observeres når blodet strømmer til forskjellige sentre i hjernen idet de aktiveres. Vi vet ganske godt, hva de forskjellige områdene i hjernen regulerer, for eksempel bevegelse av forskjellige lemmer, hjerterytme og åndedrett, hvor sansing og tankeprosesser er lokalisert.

Alt dette er dypt interessant når det kommer til nevrologi, men det sier ikke så mye om bevissthet utover det faktum at kognitive prosesser fungerer i hjernen og at den regulerer noen subliminale prosesser som holder kroppen i gang. Ved hjelp av våre mest avanserte skannere kan vi til og med observere endringer i hjerneaktiviteten når den går fra en bevissthetstilstand til en annen.

Slike observasjoner har vist at ulike sektorer av hjernen aktiveres og andre sektorer deaktiveres når en person sovner, går inn i dyp søvn, går inn i en fase av drømmer og derefter våkner opp igjen. Komatilstander og meditative tilstander har også blitt studert, så vel som dødsprosessen. Når all hjerneaktivitet opphører, blir personen erklært hjernedød, selv om det har vært tilfeller der en person har kommet tilbake.

Studier av hjernen er selvfølgelig veldig interessante. Vi må imidlertid forstå at vi kun observerer hjerneaktivitet. Disse studier henger delvis sammen med en teori som lokaliserer bevisstheden til hjernen, som slik fremstår som kontrollkonsollen, for å si det slik, for hele mennesket. Jeg har ikke bare stilt spørsmål ved dette, men også påpekt at bevisstheden ligger i hele menneskets kropp, og videre i alle levende vesener. Den er overalt, men likevel ingen steder å se. «Spøkelset i maskinen»?

Nei, det er ikke så enkelt som Descartes en gang trodde ved å plassere bevisstheten helt utenfor kroppen med bare et lite forbindelsespunkt i pinealkjertelen plassert midt i hjernen. Dette dualistiske synet regnes nu for det meste som et stykke filosofi fra slutten av 1700-tallet, men noen mener stadig at kropp og sinn er to helt forskjellige ting. Det moderne materialistiske synet tar det kognitive sinnet, inkludert de forskjellige underbevissthetsnivåene, for å være alt som finnes i bevisstheten. De tror bevissthet på alle nivåer og i alle tilstander genereres av den fysiske hjernen alene. Punktum.

Dette synet begrenser åpenbart forskningen til den fysiske sfæren, til nevrologien. Så, hva med psykologi eller til og med parapsykologi? Vel, førstnevnte, standard psykologi, fungerer bra uten å vurdere om bevissthet er materiell eller ikke, med opprinnelse i hjernen eller ikke. Psykologien studerer hvorledes sinnet fungerer og reagerer på ulike situasjoner og beveger seg noen ganger inn i pasientens drømmeverden. Den prøver å løse kognitive problemer som følger av levende erfaringer og tilstander i underbevisstheten som tillater eller produserer psykologiske problemer.

Parapsykologi, ofte ansett som en kvasivitenskap, tar det et skritt videre, og anser bevisstheten for å være immateriell og i stand til å bevege seg utenfor kroppen til andre steder og å kunne utføre tilsynelatende umulige ting. Det er et bredt spekter av parapsykologiske observasjoner som fra et materielt synspunkt betegnes som 'fenomener'. Hvorfor? Fordi de faller utenfor rammen av empirisk testing og bevisførsel. Det er ingenting å veie og måle.

Likevel er parapsykologi sterkt støttet av statistikk. Som måleverktøy definerer statistikk verdien av gjentatte eksperimenter, og kan indikere om resultatene kan anses

som gyldige bevis eller ikke. Når de samme resultatene dukker opp etter gjentatte eksperimenter under identiske forhold med en frekvens langt utover det som kan forventes og være tilfeldig, anses det som signifikant og gyldig bevis. Standard, materialistisk vitenskap bruker samme statistiske metode.

Så akseptert av standard vitenskap eller ikke, foreligger det visse bevis for at bevisstheten ikke er materiell. Dette kan gi litt rom for et åndelig syn, til idéen om at bevisstheten vår er åndelig og en gave fra Gud, endog direkte knyttet til det guddommelige. Religiøse mennesker har iblant åndelige opplevelser, ekstase. Dette har vært kjent så langt tilbake som historien går, og en rekke slik inspirerte individer har vitnet om sådan erfaring i den mest opphøyde og vakre poesi og iblant initiert ny religiøs oppvåkning så vel som å skape nye religiøse bevegelser.

Bevissthet opererer åpenbart på immaterielle nivåer, selv om materialister prøver å bortforklare parapsykologiske og religiøse opplevelser som en hjerneaktivitet ikke mye forskjellig fra drømmer. Da må vi spørre: Er disse opplevelsene virkelige, en del av virkeligheten? Vel, drømmene dine er virkelige. Du husker virkelig en drøm, og psykologen din, hvis du har en, vil søke inn i drømmeverdenen din for å finne noe å bygge analysen sin på. Er det ekte vitenskap?

La oss nu se på en annen gåte. Nøyaktig hvor er *du* når du drømmer? Kroppen din sover mest sannsynlig dypt i sengen sin, men du, oppmerksomheten din er et annet sted, i en verden som kanskje eller kanskje ikke ligner den verden du lever i hver dag. Drømmeverdenen er immateriell og noen fysisk temmelig umulige ting kan finne sted der.

I mitt vokabular vandrer bevisstheten din i immaterielle rom, ofte utover dagliglivets rom-tid. Opplevelsen av både tid og rom kan strekkes og vris ut over fatteevne. Når du våkner, innser du at det som skjedde i drømmen ville vært umulig på en enkelt natt, for ikke å si i løpet av de minuttene drømmen din faktisk varte i jordisk klokketid.

Denne tilstanden av strukket og vridd rom-tid forekommer ikke bare i drømmer, men enda mer i meditative tilstander og religiøse øyeblikk av ekstase og opplysning. En helt annen 'verden' kommer inn i bildet og du kan oppleve noen helt fantastiske og umulige ting, møte overjordiske vesener og motta både kunnskap og inspirasjon, ofte forbundet med uendelighet og lys. Dette gir innsikt, en forståelse av at verden er langt mer enn det som møter øyet i dagens lys.

Herfra, la meg ta deg med på en ekte vandring via noen mye omstridte midler. Du kan gå inn på en slik ferd ved å bruke noen avanserte psykiske metoder eller ved forsiktig, målrettet bruk av ulike psykedelika, som meskalin (peyote), psilocybin (forskjellige sopper), LSD (meldrøye) og noen flere. Det påhviler meg å gi en advarsel og understreke ordet forsiktig. Du drar ikke på en vill tur, men på en reise for å undersøke din egen bevissthet, ikke for å sprengre den i småbiter som med dynamitt.

Jeg sa at å gå inn i spesielle bevissthetstilstander ofte gir innsikt. Ordet kommer fra å se innover, innsikt. Hvis du bestemmer deg for å prøve dette, gjør ditt valg og ta en liten dose. Rett oppmerksomheten innover og slipp taket. Dine første opplevelser kan være noe flate innholdsmessig, men oppfatningen av sanseimpulser kan bli forsterket.

Når du først har fått erfaring, vil ting imidlertid gå fremover. Rommene vil åpne seg og du vil vandre inn i

fantastiske og ukjente rom. Samtidig vil du bli 'avkledd' sakte eller raskt, ikke av klærne dine, men av 'kroppene'. Lag for lag vil kroppen du er vant til bli strippet bort, noen ganger brent bort med stor smerte, og skallene du er vant til å dekke deg bak blåser bort som hudbiter eller som aske.

Skinnene du mister er de som fungerer godt i den ytre verden, og er maskene dine og rollepersonlighetene du representerer deg selv med. Her er de ubrukelige, unødvendige og blokkerer faktisk opplevelsen din. Derfor vil det også komme noen vanskelige reiser. Du må la alt falle bort, til og med deg selv og gå inn i altet ved å være ingenting. Naken hinsides benmargen kan du møte en virkelighet hinsides ethvert referansepunkt, omsluttet av ren kosmisk bevissthet.

Det skal virkelig mye til for å gå denne veien. Det kan ikke gjøres på lykke og fromme. Du må ha retning og et formål som du må definere for deg selv. Hvis du søker feil ting, er det hva du vil møte til mulig skade for deg selv. Å nå den dypeste innsikt og fellesskap med det kosmiske krever det dypeste dykket ditt lokale bevissthetsfragment er i stand til, men vi har alle den kapasiteten i oss selv ved å gi slipp på selvet.

Her vil jeg la deg tenke og undre deg. Glem teorier, for dette går utover alt du kan formulere. Det konseptuelle dør underveis. Bare vær forsiktig når du prøver og ha helst noen ved din side for sikkerhets skyld. Jeg kommer kanskje tilbake til denne vandrende bevisstheten senere.

18 Bortblåste sinn

I et tidligere kapittel snakket jeg om hvorledes sinnet, den individuelle kognitive bevisstheten til grupper av mennesker, er knyttet sammen via en immateriell egegor, en delt bevissthet som de stort sett er uvitende om. Når de er sammen og deler det de er samlet for, føler de samhold og en helt spesiell trøst. De er så å si i 'harmoni' og nyter hverandres selskap. Det er en god følelse, selv når fellesskapet deres har et aggressivt eller voldelig innhold for de deler det.

Ved å observere religiøse menigheter, politiske møter, manifestasjoner på gaten eller konserter, populære eller klassiske, blir den delte følelsen veldig synlig. Folk deltar i slike arrangementer ikke bare fordi de deler en interesse, en hensikt eller en tro. De tar del i dem på grunn av følelsen av sosial enhet, samholdet, delingen av følelser, og de flyter inn i en strøm av en bestemt bevissthet som omslutter dem utover det de kan sanse.

Denne bevissthetsstrømmen er i seg selv en kraft som representerer gruppens helhet, og den har i en viss forstand et eget liv. En nykommer i den aktuelle gruppen vil bli kraftig påvirket, ikke så mye av argumenter som av den genererte psykiske energi. Å bli inkludert har en tendens til å være overbevisende. Det er også trøstende på flere måter.

Det er velkjent at hjernevask i visse samfunn begynner med det som kalles 'kjærlighetsbombardement'. Det handler om å lulle det nye individet inn i en sone av komfort der han eller hun vil åpne seg; det vil si å være forberedt på å motta det religiøse, ideologiske eller andre innholdet som opprettholder gruppesamholdet. Alt dette er enkelt å forklare via standard psykologi uten noen refe-

ranse til den usanselige egregoren, men egregoren har fellesnevneren. Den dominerer de individuelle sinnene.

Ethvert levende individ søker i det minste et minimum av fellesskap. Fellesskap er ikke bare et psykologisk behov; det er også i stor grad en nødvendighet for å overleve både mentalt og materielt. Som mennesker er vi avhengige av hverandre, og når vi først er del av et fellesskap, har vi en tendens til å følge dets normer og måter å tenke på. Vi går inn i en tilstand av konformitet.

Outsideren, den utenforstående, som står i strid med normer og standarder satt av det store flertallet, vil bli utstøtt eller til og med straffet. Det er en viss fare ved å skille seg ut, være annerledes og ha forskjellige meninger, men det er enda mer fare skjult under teppet av konformitet, for individet vil miste sin evne til kritisk tenkning. Dette tapet er det første skritt til å forsvinne i mengden.

Muligens er denne grå tilværelsen det som får så mange mennesker i dag til å søke seg til de sosiale medieplattformene bare for å bli sett. Det er et kontinuerlig rop om oppmerksomhet: Se meg, se meg, se hva jeg har gjort! Den mørke siden av dette er ikke bare den elektroniske overvåkingen de utsetter seg for på denne måten, men det faktum at de bare tar en annen vei inn i sosial konformitet. Når alle vil ha litt oppmerksomhet, drukner de alle og forsvinner i et hav av oppmerksomhetssøkere.

Når jeg snakker om egregorer, må jeg ta opp disse elektroniske mediene. De bidrar faktisk til å bygge egregorer selv uten fysisk tilstedeværelse, uten varmen fra et levende samfunn. Disse mediene påvirker sinn over alt, og mennesker som ikke kjenner hverandre og aldri engang har møtt hverandre, blir sugd inn i en verden basert på en tro eller ideologi. Selv når de tar del i et stort

internasjonalt samfunn, invaderer ensomheten dem. Derav behovet for å skille seg ut.

Mens de undergraver sin individualitet, kan trangen til å skille seg ut og få litt oppmerksomhet vokse til det absurde. Jeg tror slike individer ikke bare fordyper seg i det egegoriske innholdet, men faktisk og bevisst trekker tungt på det. De blir så å si «avhengige» av troen eller ideologien til fellesskapet, og forsvinner i et ekkokammer som sirkulerer det samme budskapet om og om igjen til det blir hypnotisk.

I et religiøst samfunn vil et slikt individ prøve å vise seg som det mest ekstreme, det mest alvorlige, og kan til slutt bryte ut med en utvalgt gruppe hengivne for å danne en sekt der han eller hun kan være den dominerende makten. I en ideologisk gruppe kan det samme skje. Individet identifiserer seg så ukritisk med den gitte ideologi og dens formål at en lignende adskillelse finner sted og en enda mer ekstrem gruppe dannes. Nye egegorer oppstår.

I ekstreme grupper er kritisk tenkning blåst bort, og hvis gruppen hovedsakelig er basert på enveiskommunikasjon fra en ledende personlighet på internett, kan den ensomme, usynlige, på mottakersiden ta alt ut i et forsøk på å bli synlig, til og med bli en helt for dette fellesskapet. I noen tilfeller resulterer dette i den ensomme skytteren på gaten, masse mord på en utpekt 'fiende'.

Dette er et eksempel på et bortblåst sinn. Bare et enkelt. La meg så ta deg til et flertall. Et aktuelt eksempel er krigstilstanden mellom israelere og palestinere. Det er, vet jeg, en varm potet, men den er relevant. Under det hele ligger en ideologisk egegor: Den sionistiske ideen om en ren jødisk gudgitt stat. Det betyr en stat innenfor hvilke grenser ingen palestinere eller arabere, ingen mus-

limer og heller ingen kristne ville ha lov til å bo, hvis de kunne unngå det. Denne ideen, båret frem av egregoren, er det som driver frem daglig terror i det lille geografiske området.

Den triste siden av dette er likheten med den nazistiske ideen om en ren ariansk-germansk stat uten jøder, sigøynere, mørkhudede eller seksuelt avvikende mennesker innenfor Det tredje rikets grenser. Disse ideologiene er nøyaktig de samme, identiske. Den egregoriske makten driver masser av mennesker overbevist om at de har rett, om at de er overlegne mennesker. De alene er valgt av det guddommelige. De alene har rett til territoriet ved guddommelig dekret. Det må gi en god følelse!

Mennesker påvirket på denne måten danner et egregorisk 'sinn'. De deler det, og de blir revet med av det. Et helt nylig eksempel er stormingen av Capitol i Washington DC i 2021. Det er tilstrekkelig at ett enkelt individ beveger seg til sentrum av scenen, agiterende ut fra en grunnleggende ideologi. Dette er et perfekt eksempel på bortblåste sinn. Da det var over, var mange av deltakerne helt forvirret. De kunne ikke forstå hva som hadde skjedd med dem, hva som hadde fått dem til å delta. Det egregoriske grepet hadde løsnnet etter at handlingen viste seg å være en stor fiasko.

En lignende sinnstilstand fulgte for et stort antall deltakere i massakrene i Rwanda i 1994. Flere hundre tusen mennesker ble myrdet og de som utførte drapene ble drevet utover sin egen fatteevne; deres sinn ble blåst bort under en egregorisk innflytelse som langsomt hadde bygget seg opp i løpet av de foregående årene. Jeg kunne i samme åndedrag nevne desillusjonen til nazister, så vel som soldater og deltakere i andre grusomheter i enhver nasjon, straks de individuelt sto overfor konsekvensene.

Vi bør merke oss at egregorer er dannet av folk selv, oftest på en bestemt tro eller ideologi forplantet av demagoger med en agenda. Folk blir revet med i det, tankeløse og blinde for de bevegende interessene bak, for eksempel ønsket om posisjon og penger som vi ofte observerer når det gjelder "pastorer" fra visse fundamentalistiske tros-samfunn, enten de er kristne, jødiske, hinduistiske eller andre.

Tendensen til å søke sosial aksept og trygghet innenfor konformiteten i samfunnet eller i en sosial setting, å bøye seg for dens insistering på et sett med normer, ønsket om å være 'normal' og som sådan inkludert, er veldig sterk hos de fleste mennesker og på en måte forståelig fordi individet vanligvis står svakt alene. Å gi etter for denne tendensen kan imidlertid være et skritt mot forsvinning og dermed vokser behovet for å bli sett. Så starter det hele på nytt!

Basert på disse tankene og observasjonene vil jeg understreke viktigheten av å gå dypt i egen bevissthet, finne ut hva som ligger der og hva som motiverer deg til handling. Du må kjenne deg selv ganske godt for å motstå presset fra samfunnet som omgir deg og spesielt bestemte grupper bygget på religiøs tro eller politiske eller andre ideologier.

Både fornuft og følelse, observasjon og intuisjon må holdes våkne, og de etiske standardene du har må alltid være åpne for innsiktsfull revisjon. Det er like viktig å lære seg å stå alene. Det er ikke en svakhet. Det er styrke. Derfor, når folk tankeløst blir blåst bort under en slags trolldom eller et skremsel, vil du forbli stående.

19 Bevissthetssfærer

Siden du har begynt å lese dette kapitlet, regner jeg med at du leser denne boken i kapittelrekkefølge. Du vil da ha sett at alle kapitler handler om bevissthet i forskjellige sammenhenger. Da husker du at jeg i de to første rev ned din materielle eksistens til ingenting og derefter gjenoppbygde den med bevisstheten som rekonstruksjonens mursten. Her vil jeg ta deg med på en kort reise inn i selve bevisstheten, så nær vi kan komme og prøve å forklare hvorledes den vever verden.

En forutsetning for å forstå bevissthet er å legge til side det materialistiske verdensbildet, i det minste for dette korte øyeblikk. Jeg vil også at du skal legge til side det nu herskende syn på hvorledes verden, universet ble til, den såkalte big bang-teorien. Du må også droppe ethvert religiøst syn med hensyn til skapelsen, det kreasjonistiske syn på at et guddommelig vesen skapte verden på et begrenset antall dager. Bare i noen få minutter.

Når du har ryddet tankene dine for eventuelle forstyrrende og forutinntatte meninger, er du klar til å bli med meg på denne ferden. Betrakt dette som et intellektuelt eksperiment. Jeg prøver på ingen måte å fortelle deg hva du skal tro, så etter denne utflukten kan og vil du mest sannsynlig føle deg mer komfortabel med å vende tilbake til ditt eget syn, vitenskapelig, religiøst eller hva som helst.

La oss begynne. Se for deg et absolutt tomrom. Dette er ikke et rom, et helt tomt rom. Det er ikke engang rom. Det er *absolutt* ingenting, intet rom, ingen materie, ingenting. Jeg vedder på at du har problemer med å forestille deg noe slikt, som ikke engang er noe. Betrakt denne absolutte intetheten som filosofiens første 'objekt'.

Med tanke på dette *absolutte* intet, vurderer vi faktisk noe. Hvis du og jeg er i stand til å forestille oss dette, så har intet en tilstedeværelse på et eller annet vis. Det absolutte intet er tilstede der det ikke er noe. Dermed kan det betraktes som noe. Det faktum at absolutt intet eksisterer gjør det til noe. Det er logisk motstridende, men her er vi også hinsides menneskelig logikk. Dette er intellektuelt ufattelig.

Mens jeg skriver dette, forstår jeg at jeg er og at noe eksisterer, i det minste etter min oppfatning. Jeg stoler på at sanseinntrykkene mine forteller meg i det minste delvis hva som omgir meg og at jeg har en kropp. Jeg tror du har den samme opplevelsen. Så vi må konkludere her og nu med at vi eksisterer og at ting rundt oss også gjør det.

Denne observasjon er det veldig vanskelig, om ikke umulig å benekte. Den beviser også at du er et bevisst vesen med oppfatninger som går langt utover en stens. Uten bevissthet ville vi ikke være i stand til å oppfatte vår eksistens eller eksistens i det hele tatt. Dette innebærer at bevissthet er nødvendig for å være, for å bevisst eksistere. Jeg sier at bevissthet er roten til væren.

Du husker kanskje et annet kapittel om kroppens bevissthet og kanskje også mine tanker om universet. I utgangspunktet er tankene mine forankret i filosofien om panpsykisme, muligens det eldste begrepet om verden. Kort sagt, det sier at alt, hele kosmos er bevisst og levende. Når jeg sier kosmos, mener jeg ikke bare universet vi observerer, men et 'rom' uten grenser og som er hinsides tid. Kosmos er helt ubegrenset og evig. Det finnes ingen ytterkant og ingen begynnelse eller slutt. Her er vi bevisste vesener på en uendelig liten planet, en del av et plenum i evigheten.

Vi er bevisste, ergo eksisterer bevissthet. Det er udiskutabelt at bevisstheten eksisterer inne i dette ufattelige kosmos, og at vi er en del av den. Spørsmålet oppstår: Hva er den? Hvor er den? Vi kan ikke se den eller holde den. Den er uhåndgripelig, men vi uttrykker bevissthet i alt vi sier og gjør. Det er bevissthet bak idéer og tanker. Når du åpner hodet, kan du imidlertid ikke finne en gitt tanke noe sted i hjernen. Det materialistiske synet er utilstrekkelig. Det kan ikke forklare utviklingen av en tanke bare ved avfiring av nevroner. La meg her ta deg noen skritt utover materialiteten.

Min tese er at bevissthet er *prima materia*, det vil si at den er værens 'materie'. Bevissthet, på et nivå vi ikke intellektuelt kan forstå eller forklare, er det kosmiske altgenererende prinsipp og urkraft. Den er både immateriell og finnes på de dypeste nivåene av materien, immanent i de minste byggesteinene, de vi kjenner som kvantepartikler.

Å betrakte bevissthet som den partikkelgenererende kraft innebærer at den fra det mest grunnleggende nivå er innvevet i materien. Dette overvinnet det dualistiske syn foreslått av Descartes, *res cogitans* som atskilt fra *res extensa*. Det forklarer også hvorledes bevisstheten er tilstede i menneskekroppen og i hjernen. Det klargjør til og med menneskets og menneskesinnets avhengighet og uavhengighet. Samtidig forklarer det sammenhengen med alt. Bevissthet er det kosmiske hav alt er en del av der vi er det timelige i det evige.

Bevissthet finnes som kjernen i alt vi anser som materielt, er det som gjør det mulig for oss så vel som alle levende vesener på jorden, til og med planeter og stjerner, å være klar over eksistensen. Det innebærer at hvert sandkorn, hver dråpe vann, fjell og hav, like mye som hvert dyr på planeten, inkludert oss, bærer bevissthet innerst inne.

Følg meg videre. Bevissthet bygger materie. Hver eneste partikkel vibrerer med denne energien som definerer hva de er. Partikler går sammen for å danne atomer og bygge materiell materie, grunnstoffene vi kjenner fra det periodiske systemet. Vi erkjenner at dette skjer i henhold til noen regelmessige mønstre hvorpå vi formulerer fysikkens lover. Likevel kan vi ikke fullt ut forklare hva som fundamentalt skjer, bare observere kreftene som er i spill.

Vi kan for enkelhets skyld bruke Darwin til å forklare fortsettelsen, utviklingen av mer og mer komplekst liv etter dannelsen av planeten som forklart av fysikk og geologi. Herfra beveger vi oss inn i den mer komplekse utviklingen av hjernen til dyr og mennesker, og erindrer at bevissthet er innvevet i disse hjernene så vel som i kroppene som bærer dem.

Jeg springer nu direkte til mennesket og dets bevissthet, for selv om vi tror vi vet mye om dyresinnet, er den subjektive bevisstheten til individuelle dyr stort sett en lukket bok for oss. Jeg tror jeg har gjort klart mitt syn på at bevissthet er roten til materie og at den eksisterer på mineralnivået. Det vil si at når mineralsammensetninger vokser til biologiske entiteter, er bevisstheten del av det, kanskje til og med drivkraften bak det. Vi anerkjenner det faktum at kroppen ikke ville fungere med mindre det var en bevissthet som holdt den i gang.

Som jeg forklarte i kapitlet om legemets bevissthet, er det en dyp og umiddelbar indre kommunikasjon i kroppen. Det er det vi kaller subliminal bevissthet, for vi trenger ikke tenke på det for å holde kroppen i gang. Vi sier at det er automatisk. Likevel har vi nu definert et andre bevissthetsnivå, det biologiske, bygget på det første, det mineralske.

Nu når vi kognitiv bevissthet, vår mentale bevissthet, den våkne, tenkende. Ofte anser folk dette som den eneste virkelige bevisstheten, og sier at du er bevisstløs når du er i dyp søvn eller koma eller bare besvimer. Dette er selvfølgelig ikke riktig. Det er bare en endring i bevissthetstilstanden. Den beveger seg ett nivå under det mentale inn i den psykiske sfære der drømmer og følelser lever.

Her ser vi ytterligere to sfærer av bevissthet, den psykiske og den mentale, begge lett tilgjengelige, men det er mer. Utover den mentale kan du tre inn i den åndelige bevissthetssfære via metoder som meditasjon, sjamanistisk praksis eller bruk av psykoaktive midler. Spirituell innsikt som er tilgjengelig her, er en forutsetning for enhver videre reise i bevissthet. Den åndelige bevissthetssfæren grenser til den transcendentale. Det er her sinnet til grupper av både dyr og mennesker henger sammen i egregorer. Det er dette som er transhumant.

Den transcendentale sfæren er svært vanskelig, for her bor krefter som driver menneskemassene til handling, både gode og onde. Det er en tøff reise å krysse denne sfæren, men når du er gjennom, når du et rike som er så stort at du gjenkjenner din forbindelse med den altomfattende, altgenererende kosmiske bevisstheten. Her blir begreper utilstrekkelige.

Jeg har nu definert syv bevissthetssfærer som alle virkelig er ett og fullt integrert. Reisen handler faktisk om å nå inn i og romme alt i deg selv som en opplevelse. Dette er den eneste måten du kan undersøke bevissthet på, via og gjennom din egen. Da vil du erkjenne sammenhengen i alt og bli i stand til å se bak den materiell eksistens' slør. Der er et dypt lys!

20 Kosmologi og ontologi

La meg begynne med min definisjon av kosmos. Det er flere måter å definere kosmos på som jeg anser som Altet. Noen identifiserer kosmos med universet slik vi observerer det, og noen tilfører det iboende egenskaper. Siden noen spekulasjoner også inkluderer flere universer, et multivers, sier jeg at kosmos er det som inkluderer alt sett og usett, innenfor og utenfor vårt observasjonsområde. Kosmos er i min definisjon Altet, Verden i sin helhet. Siden jeg også anser kosmos som både tidløst og uendelig i alle kjente og ukjente dimensjoner, går det utover ethvert konsept vi kan finne på eller forestille oss, men det spørrende menneskesinn filosoferer.

Kosmologi og ontologi er to felt innen filosofien som omhandler verdens opprinnelse med to noe forskjellige perspektiver. Kosmologien søker å forklare hvorledes verden, universet, kosmos ble til, samt hvorledes det fungerer i stor skala der det møter fysikken. Ontologien er derimot en gren av metafysisk filosofi som søker værens røtter. I denne forstand tar den også opp spørsmålet om mulighet og nødvendighet. Det utvikler seg til en abstrakt vitenskapelig-filosofisk tilnærming til selve væren. Dermed møtes kosmologi og ontologi ved det mest grunnleggende spørsmålet av alle: Hvorfor er det noe i det hele tatt?

Kosmologien prøver å nå tilbake til begynnelsen på alt, men står overfor et paradoks i å prøve å gå bak det som ligger bak det som er bak. Det vil si at den står overfor problemet med det som var før begynnelsen på begynnelsen på begynnelsen *ad perpetuum*. På ontologiens side søker vi å forstå hvorfor, hvorfor verden, kosmos i det hele tatt eksisterer. Er det bare en mulighet som tilfeldigvis realiserte seg selv, eller er det en nødvendighet? Når et menneskesinn prøver å tenke på nødvendighet i denne

forbindelse, står det også overfor en grense, den som gjelder for selve menneskesinnet. Hvorledes kan menneskelig tenkning omfatte et slikt spørsmål innenfor dets begrepers grenser?

Som mennesker, og spesielt når vi holder oss til en fysikalistisk tilnærming til verden, forblir vi spekulerende innenfor våre konseptuelle rammer. Selv om vi strekker oss inn i materiens natur helt ned til kvantenivået, forblir vi målløse. Det er et nivå vi ikke kan nå med fysikk, med fysiske instrumenter og observasjonsmetoder. Det kosmiske er både for stort og for lite. Derfor blir veien fra det observerbares grenser uunngåelig filosofiske spekulasjoner, inkludert både kosmologi og ontologi. La meg ta deg gjennom noen kosmologier fra fortiden og opp til nutiden.

Den eldste kosmologien vi kjenner utviklet seg i India rundt 1600 fvt. og er beskrevet i Rigveda. Den hevder at kosmos er ubegrenset og syklisk, at det resirkulerer seg selv i perioder på 4,32 milliarder år, og puster, er så å si Brahmas åndedrett. Dette kunne vært sannsynlig hvis kosmos eller universet hadde vært begrenset. Et ubegrenset kosmos derimot, kan ikke utvide seg og trekke seg sammen, men idéen gir en viss trekkraft til den moderne big-bang teorien.

Omtrent tusen år senere ser vi læren til Mahavira som sier at universet er uskapt og ikke har noen begynnelse eller slutt, og er evig. Dette er jainismens syn. Omtrent på samme tid, 6. århundre fvt., utvikler Sankhya en modell som inneholder to 'elementer' *prakriti*, materie og *purusha*, bevissthet. Dette er den første modell jeg kjenner til som definerer bevissthet separat. Den hevder at materie i sin reneste forstand blir til verden gjennom 24 stadier. Den er også presis når den sier at ingenting

kan skapes eller ødelegges av intet. Etter mitt syn går denne kosmologien så vidt glipp av sammenhengen ved ikke å plassere *purusha* som kilde til *prakriti*. Jeg vil komme tilbake til dette.

Den greske filosofen Pythagoras mente at det er en sentral ild i universet som alt roterer rundt. Betraktet som en ikke-fysisk brann kan den forstås som en universell bevissthet, men det er lite som støtter at dette var hans syn. Senere dreier kosmologien seg gjennom mer enn tusen år rundt idéen om at Gud styrer verden med jorden som universets sentrum. Dette går hele veien videre til Kopernikus, men før ham hadde Giordano Bruno et syn som tirret Kirken. Han avviste et hierarkisk univers, anså kosmos for å være atomistisk, animistisk og intelligent og la til at denne 'guddommelige' intelligens gjennomsyret alt slik at enhver levende skapning var en del av Gud. Jeg vil komme tilbake til dette også.

Fra renessansen og fremover trer vitenskapene astronomi og fysikk inn og nye teorier utvikler seg. På 1920-tallet la MacMillan frem en steady-state teori som sa at materie er skapt av stråling, spesielt fra stjernene. Noen år senere lanserte Lemaître den første big-bang teorien. Nye ideer om et pulserende univers gjenspeiler Brahmas eldgamle åndedrett bare for å bli overskygget av idéer om at materien er dannet av ingenting fra ingensteds. I dag holder kosmologer seg stort sett til big-bang teorien mens de forstyrres av den mystiske mørke materien og den mørke energien.

Tatt i betraktning den lange historien med kosmologiske spekulasjoner, er det min mening at vi har noe nær filosofisk stillstand til tross for alle moderne fremskritt. Så hva med den ontologiske tilnærming?

Filosofisk ontologi er en seriøs blanding å vikle sine mentale armer rundt, så jeg vil begrense meg til det som har med dette emnet å gjøre. Dessuten, med behørig respekt for Aristoteles ved opprinnelsen til denne filosofien, vil jeg kronologisk starte i motsatt ende, nær nåtiden, og være mer kortfattet. Det var ikke før på 1700-tallet Wolff som 'første filosofi', tok opp en filosofi om de første ting, tingenes opprinnelse.

Moderne ontologi er blitt delt inn i en rekke felt og blitt til en ordsplittende vitenskap. Jeg ser ingen grunn til å bringe alt dette inn i denne teksten. *Ontologia* betyr vitenskapen om væren, og det er der jeg vil holde fokus. Det sentrale spørsmål er hvorfor væren? Det gjenspeiler det kosmologiske spørsmål, dog på et immaterielt nivå.

Derfor, hvis vi ser bort fra alle de spesielle ontologiene, må vi nærme oss den sentrale metafysiske ontologien om væren, eksistens, essens, om kropp, bevissthet, Gud og verden. Moderne ontologi diskuterer fortsatt de samme grunnleggende spørsmålene som dukket opp i antikken og er båret gjennom tidene til dagens filosofi. For å starte der vi er, eksisterer verden, derfor er det åpenbart en mulighet, men er det også en nødvendighet? For oss mennesker i verden er det nødvendig, men er *vi* nødvendige, eller bare en mulighet som virkeliggjøres?

Hva kan muligens nødvendiggjøre mennesket og den verden der det eksisterer? Den religiøse ontologen ville si fordi Gud vil det, men det er ikke særlig overbevisende, for hva med Gud. Er Guds eksistens en nødvendighet? Vi har ingen anelse om Han eller Hun eksisterer i det hele tatt, en usynlig mulighet. Et ontologisk spørsmål vil ta for seg spørsmålet om nødvendigheten av en Gud eller guder. Kan verden eksistere uten Gud?

Hvis vi distanserer oss fra det religiøse, kan vi spørre om verden kan eksistere uten bevissthet. Vi kan postulere at en verden uten bevissthet, selv en så begrenset bevissthet som den menneskelige, muligens kan eksistere, men det ville ikke være noen måte å bekrefte det på. Derfor må en viss bevissthet være nødvendig for å observere en mulig verden. Er det her vi står i dag?

Jeg sa at jeg ville vende tilbake til Sankhya og Bruno. Når det gjelder førstnevnte, er det bare én knute som ikke ble knyttet av ham, nemlig hvorledes *purusha* sitter ved roten av *prakriti*, eller i vårt språk hvorledes materie er basert på bevissthet. Sankhya sier aldri at *purusha* er kraften som driver *prakriti* gjennom de 24 *tattwaene*, prinsippene, til manifestasjon, men han er så nær at jeg ikke kan unngå å tenke at han kanskje gjorde det.

Tilbake til Bruno. Han så den altgjennomtrengende intelligensen, bevissthet på mitt språk, ved roten av den atomistiske, levende verden. Han så intelligens bygge atomene til materie og liv. Han forsto åpenbart at bevissthet er kjernen i væren, følgelig at verden er panpsykisk og hylozoisk, at 'Gud' er i alt og alle og at kosmos er levende.

Moderne kosmologi og ontologi står selvforvirrede i gjørme opp til over knærne. Akademisk filosofi og vitenskap, når det kommer til spørsmålet om det som er umåtelig, sitter fast i et fysikalistisk syn. Det er ingen første årsak bak første årsak, for det er ikke noen slik årsak. Bevissthet ved roten til all eksistens, hinsides tid og alle romlige dimensjoner forblir unnvikende, for den kan bare nås gjennom seg selv og ved uvitenskapelige metoder.

Jeg hevder gjennom min personlige tilnærming at verden er både panpsykisk og hylozoisk, tvers gjennom levende

og livfull, uten begynnelse og slutt, evig og grenseløs. Lyset og livet i kosmos sees bare gjennom den mystiske tilnærmingen, uempirisk, ikke-religiøs, ubundet av begreper, ved å se hinsides det å se.

21 Begynnelser og ender

Har du noen gang kikket på stjerner med kikkert, teleskop eller bare med åpne øyne? Det er utrolig. Det dype mørket med tusenvis, nei, milliarder, billioner av stjerner, galakser som ser ut som de har blitt spredt der ute av en gigantisk hånd slik man sår korn på en åker. Noen få forbipasserende skyer får perspektivet til å komme til syne. De er rett over hodet ditt, for å si det slik. Alt annet er så langt unna, uhyre langt unna. Det er overveldende, ganske ufattelig.

Mørket er så stort, stjernene så små, og du er usynlig, en helt ubetydelig tilskuer som er fast forankret på en prikk i denne uendeligheten. Du mister deg selv et øyeblikk og lar tankene flyte ut i verdensrommet. Undring, undring, det er intet opp eller ned. Retninger tapt, du vil nå enden denne uendeligheten, men hvor er rommets grense?

Du vet at du ble født på en bestemt dato på et bestemt sted på denne prikken, hele prikken vår som vi kaller Jorden, eller Tellus, en liten blå planet som sirkler rundt en ganske vanlig stjerne. Du er vant til mål. Dager begynner og de har en slutt, år også, og til og med livet ditt vil møte sin uunngåelige slutt, døden. Du måler avstander. Å gå fra hjemmet ditt til en venn tar omtrent 14 minutter, og det er omtrent 1103 meter. Veien har en begynnelse og en slutt. Det er avstand og det er tid.

Jeg har nevnt tidens elastisitet i et ovenstående kapittel, men dette går langt utover slik fleksibilitet og alle mål på avstand. Din korte flukt fra kroppen din gjorde deg rastløs. Du prøvde å nå en grense, men fant ingen. Utflukten din virket både langvarig og kort. Du følte som du forsvant og samtidig omfattet alt som er, tid og rom.

Denne merkelige følelsen er det som tvinger deg til å stille spørsmål ved virkeligheten og dens oppfattede dimensjoner. Er der en begynnelse? Er der en slutt?

Hvorledes kan det være en begynnelse eller en slutt? Hvis universet ble skapt av et guddommelig vesen eller bare dukket opp som en konsekvens av et stort smell, hvor oppsto det guddommelige vesenet eller smellet? Hva var før, før? La oss si at tid og rom ikke eksisterte, og det gjorde heller ikke materie, men nu eksisterer du som en del av materien som er helt underlagt dimensjonene rom og tid, uansett hvor relative disse dimensjonene måtte være. For et mirakel!

Ta en hvilken som helst tallreke; 6, 7, 8, 9... Du kan telle både opp og ned herfra, men uansett hvor langt du teller, vil du alltid kunne legge til eller trekke fra 1. Det er ingen ende på tallene, enten de er positive eller negative. Her er et annet tankeeksperiment: Vi har lokalisert en rekke kvantepartikler, uendelig små. Vi tror de er de siste byggesteinene i kjent materie. Er de virkelig det? Disse partiklene eksisterer knapt i det hele tatt. De dukker opp og forsvinner på et blunk, men de produserer materien eller for å være nøyaktig, det som vi, mennesker, *opplever* som materie.

Med tall har vi kommet til et eksempel på det uendelige. Når vi følger materien inn i dens dypeste dyp, ender vi opp forbi materien, slik vi kjenner den, og står overfor en uendelig dybde av det som materielt bare kan forstås som et tomrom. Når vi ser den andre veien, i den retningen vi startet, ut i det dype verdensrommet, kan vi ikke engang forestille oss en ytre 'vegg'. Selv barn vil spørre: Hvis det er en vegg der ute, hva ligger bak den? Barn er smarte, enda mer enn fysikere.

Barn vil også stille spørsmålet; Hva var før, før og hva vil komme etter, etter? Voksne mennesker glemmer ofte å stille grunnleggende spørsmål om tilværelsen. De har blitt så vant til alle tings mål, grenser og ytre overflater, begynnelser og slutter. Dyp tenkning stopper ved standard utdanning. Det undrende sinnet blir lagt i dvale. Selv forskere halvsover når de produserer sine selvoppyllende matematiske formler. Hva du får ut av et beregningsresultat avhenger av hva du legger inn og input er alltid begrenset av en forestilling.

Ja, du kan ikke beregne med uendelig. Det blåser hver formel i filler. Likevel kan matematikk operere med flere forskjellige uendeligheter, tro det eller ei. Teori er et sterkt verktøy, men enhver teori er midlertidig selv etter at den er 'bevist'. Ny innsikt kan gi nye innspill og teorien vil bli erstattet. Selv menneskelig logikk lider av det samme. Den er grunnleggende basert på vår intellektuelle kapasitet og sterkt forankret i dualitet.

Jeg vil ikke kaste bort tiden din med matematikk og logikk. Jeg vil fremkalle din fantasi, din evne til å forestille deg hinsides mål og form. Så lenge vi forblir bundet av materialistiske begrensninger, vil vi ikke være i stand til å nå en full forståelse av verden. Verden er ikke bare materie. Du trenger bare å ta et nytt blikk ut i rommet eller vurdere materialiteten til en tanke for å forstå. Materien er bare ett aspekt av kosmos.

La oss dykke forbi materien, forbi begynnelser og slutter. Materien definerer bare former og har en svært begrenset virkelighet som er innenfor noen få "oktaver" av det levende kosmos. Kosmos slik jeg har definert det er absolutt, uendelig, tidløst og har flere dimensjoner enn vi er i stand til å oppfatte, til og med forestille oss. Endelighet tilhører bare det materielle. Enhver endelig,

materiell gjenstand eller ethvert vesen er et uttrykk for noe som ikke er materielt, en idé eller en vilje til å være.

La meg forklare. Hvis du produserer et objekt, la oss si et verktøy eller et kunstverk, så er dette objektet, hammeren eller skulpturen, et produkt av din idé. Dette kan betraktes som et andre nivå av skapelse, siden det følger deg som ble til. Dette "du" som ble til vokser fra en dypere idé, idéen om at du bor i det ikke-materielle som en gitt *vilje* til å eksistere. Du er denne viljen.

Vilje er ikke en materiell ting. Det er ren immateriell kraft. Dermed ligger det immaterielle under det materielle. Kosmos er vilje. Det er vilje, levende og bevisst, en skapende kraft uten begynnelse og slutt. Den overskrider ethvert tenkelig konsept, enhver tanke tilgjengelig for det begrensede menneskesinn.

Fra denne forståelsen av det kosmiske kommer vi farlig nær religion. Denne *væren* kan tolkes som et guddommelig vesen eller flere i henhold til de aspekter vi observerer kommer til uttrykk i vårt lille hjørne av universet. Jeg trenger ikke å gå i detaljer her, bare bemerke at mennesket gjennom alle tidsaldre har vært klar over det faktum at det er krefter i sving i dets verden som det ikke kan kontrollere, og villskapen som det noen ganger er offer for. Derav Gud, guder, guddommeligheter, religion.

Det grunnleggende faktum er at mennesket møter det absolutte, det tidløse og det grenseløse, som ikke bare er abstrakt, men umulig å forestille seg. Menneskesinnet, bundet opp i en materiell verden av andre vesener og gjenstander som beveger seg innenfor de fysiske dimensjonene vi kjenner, og som passerer gjennom tidens dimensjon, er ikke i stand til å omfavne det evige.

Menneskesinnet, det kognitive nivået av menneskets bevissthet er bare overflaten på et mye dypere sinn, fragmentarisk eksternalisert fra det kosmiske, men likevel aldri adskilt. Den er som en blomst i menneskehetens felt med dype røtter som går hele veien ned gjennom menneskehetens enhet til selve den kosmiske bevissthet.

Å nå inn i disse dypene krever en reise gjennom selve bevisstheten som begynner i din egen. Det kognitive sinn må læres opp til å stenge av og være stille. Da kan du begynne reisen, men pass på! Du må passere gjennom nivåer der alle grusomhetene mennesket har funnet opp vil konfrontere deg. Du må se det i øynene, i deg selv. Dette vil kaste deg tilbake igjen og igjen og teste din viljes styrke. For å komme deg gjennom må du dypt ønske dette, og utholdenhet alene vil ta deg gjennom.

På det dypere nivå vil du trenge inn til en gnist av lys og bli ett med den og innse at dette er deg. Når du blir vant til det tidløse, grenseløse i det absoluttes rike, vil du oppdage at denne gnisten av lys skinner frem som en stjerne i et annet kosmos. Her vil du forstå altets enhet og absolutthet. Du begynner og slutter kontinuerlig. Her er roten til din flytende, midlertidige, jordiske eksistens.

Jeg sier ikke mer. Det er ikke noe manus til dette. Det absolutte er.

La meg når jeg avslutter dette kapitlet, gjøre det klart at jeg respekterer vitenskap, matematikk og menneskelig logikk. Jeg påpeker bare deres begrensning. Så lenge de forblir fast forankret i det materialistiske, i materiefenomenene, er den materielle verden alt de kan oppdage og beskrive.

22 Hvem er du?

Jeg gleder meg over at du fortsatt leser disse små kapitlene, selv om jeg ikke har den fjerneste anelse om hvem du, min estimerte leser, er. Det er faktisk litt av en utfordring å bli stilt spørsmålet: Hvem er du? Ofte er dette spørsmål formulert litt annerledes: Hva er du? Vanligvis er slike spørsmål ganske overfladiske, og du vil gjerne svare ved å oppgi navnet ditt og oppgi tittelen på yrket ditt. Raskt og enkelt, ikke mer er nødvendig.

Du forventer vel ikke at jeg skal stoppe her? Jeg vurderer aldri spørsmål som disse overfladisk, men jeg kan i enhver gitt sosial setting svare nøyaktig slik, selv om jeg synes det rett og slett er dumt. Jeg er ikke slik jeg ser ut, og jeg er ikke det jeg gjør for å leve. Jeg er ikke noe av det, men mye mer!

Jeg må innrømme at jeg ganske ofte må ty til slike banaliteter, og enda flere i samtaler som dekker et bredt spekter av banaliteter. Det vanlige individ svømmer bokstavelig talt i overfladiske banaliteter, og jeg hater det skamløst. Fra tid til annen konfronterer jeg slikt overfladisk snakk og studerer reaksjonen. Da er det jeg ser som regel et uttrykk for vantro, til tider blir folk fornærmet, og bak det ser jeg tomhet.

For meg er dette en urovekkende, foruroligende opplevelse. Hvorfor denne tomheten? Hvorfor denne reaksjonen på min mest oppriktige interesse for å lære å kjenne denne andre personen litt bedre, litt mer enn bare overfladisk? Jeg sier: Bank, bank, er det noen der inne? Svaret er veldig ofte tvilsomt. Huset er ofte tomt, ingen hjemme. Selv om jeg vet at denne personen er både emosjonell og intelligent, er det dyp tomhet i stuen; Den ukjente og uuttrykte kjernen ligger og sover i soverommet.

Med tanke på dette legger jeg merke til at de indre drivkreftene i denne personen er de som er forårsaket av ytre påvirkninger. De er reaksjoner som virker i forhold til de omkringliggende materielle og emosjonelle realitetene, ikke uttrykk for en unik indre drift. Videre foregår svært lite kritisk tenkning på det kognitive nivået. Observasjoner passerer tankeløst, subliminalt gjennom og ned i avløpet og ned i rennestenen som primitive emosjonelle og rutinemessige mønstre. Derav de automatiske reaksjonene som så ofte viser mangel på dybde.

Når du stiller det første spørsmålet, det du får til svar er det som individet identifiserer seg med. Spørsmålet om identitet står veldig høyt på dagens offentlige agenda. Det er en agenda som krever utseende, ikke dybde. Selvfølgelig er noe av et individs identitet knyttet til fysiske aspekter, som språk, hudfarge og kjønn. De er uunngåelige, men av mye mindre betydning enn de usynlige.

Når du står overfor spørsmålet, hvem du er, svarer du ikke: Jeg er en dansk, hvit kaukasisk kvinne. Du vil, som jeg sa, mer sannsynlig presentere deg selv ved navnet ditt og svare at du er snekker, kanskje kunstner, eller leder av en bestemt virksomhet, eller til og med politiker. Dette er to viktige kroker der du henger din identitet, ditt navn og din jobb på som et klesplagg.

Det finnes flere slike plagg, og det er en grunn til at jeg kaller det plagg, for det er det du har på deg for å dekke kroppen din. Det er et slags 'vær' der ute; vind, regn, kulde, brennende sol. Disse plaggene beskytter din indre identitet mot all slags uønsket penetrasjon. Paradoksalt nok forblir sinnet ditt likevel vidåpent for all slags innflytelse fra det omkringliggende samfunnet; reklame for massevis av produkter du egentlig ikke trenger, men likevel går hen og kjøper, politiske budskap pyntet av

spesialister for å komme gjennom til akkurat en personlighet som din, religiøse skremser for å få deg til å bli med i en bestemt menighet. Jeg kunne fortsatt.

Så du gjemmer deg i beskyttende plagg mens du holder øynene og ørene vidåpne for målrettet tull. Du investerer identitet i yrket ditt og i gjenstander du bruker, klær, vesker, klokker, alt med en eller annen status som du har adoptert fra annonser, kommersiell underholdning på TV eller sosiale medier. Som et offer for påvirkere blir identiteten din til meningsløs dumhet. Dette er grunnen til at du ikke er 'hjemme', svarer på mine bank, bank.

Lite aner du at sinnet ditt er blitt et spillefelt for krefter du ikke ser. Du blir trukket etter nesen inn i blindhet og uvitenhet. Å knytte sin identitet til ytre aspekter er en måte å miste seg selv på og bli et offer, iblant til og med et verktøy for krefter du ikke kan kontrollere. Vi kan observere dette når folk snakker våre ører fulle av alle sine prestasjoner innen sine fagområder eller andre aktiviteter. Det er selvforherligelse støttet av en bindende identifikasjon. Det er en felle, dog er det mennesker som ikke lar seg rive med.

Jeg har en veldig god venn. Som ung mann begynte han å jobbe helt nederst i virksomheten der han i dag er administrerende direktør. Han er en veldig dyktig person, men etter mer enn 25 år med hardt arbeid som førte ham inn i denne toppstillingen, mistet han aldri seg selv. Han er en av svært få mennesker jeg kjenner som kjenner seg selv og forstår viktigheten av rolledistansering. Jeg sier at folk som ham har bevart sin integritet ved å forstå hvem de er. Slik er de impregnert mot bullshit.

Ofte er de største ofrene for vrangforestillinger om identitet de som har 'klatret' til toppen av et hierarki i samfunnet, næringslivet, politikken, presteskapet. De har en

større utfordring med å møte illusjonen fordi de har konstruert den ved egen innsats. Få har større problemer med å distansere seg fra rollene sine. De identifiserer seg så mye med rollen sin at det nesten ikke er noen forskjell mellom hvem de tror de er og rollen de utad utfører.

Politikere er egnet gjenstand for spesielle studier fordi de lever av å være synlige, akkurat som film- og populærmusikkjendiser. Begge utøver på sin spesielle måte en viss makt over et stort antall mennesker ved å sette trender eller utøve politisk makt. Slik kraft er et dop, og det virker på sinnet som dop. I en nylig avisartikkel påpekte essayisten at det ikke finnes noen rehabiliteringsinstitusjoner for maktavhengighet!

På dette punkt er det nødvendig å være presis om hvorfor jeg har tatt denne lange turen i det hverdagslige. Det har å gjøre med det kognitive sinnets skrøpeligheit, hvorledes det er forumbart for all slags innflytelse når den indre forbindelsen er svak eller til og med nesten helt mangler. Hvem du er kan ikke defineres annet enn ganske overfladisk ved alle egenskapene du forbinder deg med i den sosiale, materielle verden. Siden din kognitive kapasitet er et verktøy i hverdagen, er disse egenskapene bare flagg du ønsker å vaie over ditt hode og vise for å bli sosialt anerkjent i verden og unnslippe konfrontasjon med indre realiteter.

Konsekvenser følger av dette hastverk etter sosial verdsettelse. Du mister den indre forbindelsen til ditt sanne jeg i samme grad som du knytter deg til elementer i det ytre. Berømmelse og selvvurdert betydning i verden vil rive deg ut. Ditt indre selv vil forsvinne i et ego som fyller maskene som personlighet og sosialt rollespill. Dette vil vende seg innover og forme ditt indre ved å absorbere deg i rollene.

Når denne sirkulære selvføringsprosessen begynner å fungere, vil ditt indre selv låse seg fast på de ytre aspektene. Ditt dypere bevissthetsnivå vil fylles opp med søppel og du vil bli mer og mer knyttet til det ytre. Det er en grunn til at de fleste tror bevissthet bare er i det kognitive, selv om de aksepterer underbevisste påvirkninger.

Når underbevisstheten ender opp som et reservoar av påvirkninger som bare trenger inn fra den verdslige, materielle og sosiale erfaringen, vil den ende opp med å fungere som en tilbakemeldingsmekanisme. Inntrengning av impulser og inspirasjon fra dypere bevissthetsnivåer vil kun svært sjelden trenge frem til den kognitive overflaten fordi underbevisstheten er tilstoppet og oppmerksomheten din er et annet sted, ute i det sosiale busklandet. På samme måte vil din evne til å nå inn til høyere virkelighet bli blokkert av alt det akkumulerte søppelet.

Fortsett. Følg med i tiden. Vær tilkoblet, overfladisk og godtroende. Les avisene, se TV-nyhetene, hold kontakten med alle stupide ting som dukker opp på de utallige sosiale medieplattformene, se sporten, alle underholdende serier, fortsett å snakke om det ubetydelige for å avlaste deg fra enhver forstyrrende tanke som kan dukke opp, kort sagt, sørg for å bli underholdt til døde og dø derefter som et tomt skall.

Så spør jeg: Hvem er du?

23 Bliven

Som mennesker innser vi at vi lever i en verden i endring. Ingenting står stille, alt beveger seg, ting endrer plass og form og ansiktet og kroppen vår er ikke i dag hva den var i går eller for et år eller ti siden. De fleste står overfor et speil om morgenen, noen gjør det dusinvis av ganger om dagen, og sjekker utseendet. Disse øyeblikkene av selvgransking er øyeblikk av død og ingen tilblivelse. De er i korte glimt stillbilder.

Stolen du sitter i akkurat nu, var en gang kanskje et tre, er nu en stol og vil en dag være aske eller støv. Akkurat nu ser den ut til å være stabil, en stol, fortsatt en stol, men den forandrer seg kontinuerlig, ganske usynlig. Vi har en tendens til å se ting som stabile for så på et visst tidspunkt bli ødelagt og forsvinne, men det vi egentlig ikke forstår er det faktum at det handler om endring, ting som *blir* noe annet.

Huset som brant ned i går kveld er blitt en stor haug med aske. Flammer forvandlet det og det ble til aske. En familie kan stå ved den haugen og gråte for deres liv har også blitt forvandlet, blitt annerledes enn det var dagen før. Tårer er selvfølgelig forståelige, for det har vært tap, men forandringen baner vei for noe nytt. I stedet for å se bakover i det som en gang var, valgte de kanskje å se fremover inn i det som ble til, inn i det som åpnet seg.

Det er en vanlig observasjon at folk har en tendens til å klamre seg til *status quo*, spesielt hvis de er relativt velstående og komfortable. Dette er grunnen til at jeg alltid sier at komfortsonen er som den myke puten det er for lett å sovne på. Husbrannen var en forferdelig vekker! Faktisk brakte den opp det uønskede spørsmålet: Hva handler livet om? Da pekte den også på en ny tilblivelse, for ingenting kan vendes fra asken. Likevel ønsker de

fleste å gjenopprette det tidligere *status quo* så raskt som mulig, og finne tilbake til søvnen.

Få forstår at banebrytende hendelser representerer en utfordring, et dytt fremover inn i tilblivelsen. Som de fleste sier at tiden går i stedet for at tiden kommer, ser de bakover i stedet for fremover inn i det som blir. Et annet poeng er at de forventer at ting skal bli slik de ønsker, i stedet for å forstå at de må ta imot det blivende og bli noe mer enn de var før.

Tillat at jeg nu endrer fokus fra denne personlige tragedie-muligheten til den store verden. Som jeg sa, observerer vi en kontinuerlig endringsprosess som foregår i våre omgivelser, i vår materielle verden. Tiden går, sier vi, og det som plutselig var, er ikke mer. Dette er den vanlige, late tilnærmingen til tidens flyt. Det de fleste ikke forstår er at de ikke bør fokusere på ting som beveger seg inn i fortiden, men på ting som beveger seg inn i nutiden, inn i bliven. Selv med den sterkeste vilje kan du ikke forandre det som har blitt fortid, men du kan påvirke hva du tar inn i nutiden.

Her strekker vi oss inn i bevissthetens virkemåte på en litt praktisk måte. Det er en vending av bevissthet til den mottagende ende som møter den kommende tid og strekker seg inn i bliven med deg selv som blir mer enn du var før. Det er ved å vende ryggen til fortiden, ikke ved å glemme, men ved å bevare opplevelsen, og møte den kommende tid, fremtiden, at du vil utvikle en evne til å oppdage bliven og forme det kommende ved ankomst. Dette er en øvelse i å utvide bevisstheten fordi *du* er den som blir.

Hvis du tror den ytre verden er helt atskilt fra deg selv, tar du feil. Selv om du håndterer hundre forskjellige og tilsynelatende ubetydelige gjenstander om dagen, passer-

er de gjennom oppmerksomhetsfeltene dine, og så mye som du håndterer dem, etterlater de inntrykk på deg. Dermed utvikler din tilknytning til ting seg og kan til og med gjøre deg avhengig av deres kontinuerlige tilstedeværelse i livet ditt. Derfor, mens du står overfor bliven, er en holdning av ikke-tilknytning nødvendig. Det er din tilknytning som får deg til å se deg tilbake når den kjære gjenstanden forsvinner i fortidens skygger.

Din tilknytning til den materielle verden er lett å forklare når du tenker på at bevissthet ligger i hver kvantepartikkel av materien alle synlige ting og vesener er laget av. Den samme Urgrund-bevisstheten er til stede overalt og skaper flyten av det vi kaller tid. Det vi imidlertid ikke legger merke til, er det faktum at den kommende tid bærer med seg faktorene for utviklingen av deres tilblivelse. Det er derfor du må innse det.

Når jeg har sagt dette, bør jeg kanskje ta argumentet hele veien ned. Når man betrakter Urgrund-bevisstheten slik jeg gjør, som selve grunnlaget for eksistens, blir selve eksistensen i egenskap av negasjonen av ikke-væren, nødvendigvis den absolutte kilde til tilblivelse. Bevissthet ville ikke eksistere hvis den var inaktiv. Absolutt inaktivitet er inert og dermed ikke-væren. Dette kan muligens være et litt abstrakt argument og vanskelig å forstå, men det er grunnleggende.

Total inert, absolutt stillstand, er ingenting. Der ingenting skjer, ingenting beveger seg, vil det ikke være noen manifestasjon, ingenting vil bli observert og det vil ikke være noen observatør. Kort sagt, det ville ikke være noen eksistens, ingen væren.

Herfra kan vi ta oss opp igjen til vårt naturlige utgangspunkt. Vi innser at vi er, at ting beveger seg og endrer seg rundt oss hele tiden. Dermed eksisterer vi, vi

beveger oss, vi tenker. Vi er; eller, mer presist, vi *blir*. Som alltid kan du bekrefte dette åpenbare faktum ved å bare klype deg i armen.

For å være må du i det minste være i stand til å oppfatte din eksistens på en eller annen måte. Dette innebærer bevegelse, siden persepsjoner er avhengige av vibrasjoner på forskjellige skalaer i forskjellige medier, som svarer med de forskjellige sanseorganene, våre fem sanser, eller de svært forskjellige sansene til for eksempel en maur.

I et tidligere kapittel snakket jeg om tings vibrasjonsmessige natur, helt ned til de minste partiklene av materie og videre. Det er faktisk her, i dypet at Urgrund *blir* verden kontinuerlig. Bliven er den kontinuerlige skapelse av verden og alt i den. Det vi oppfatter via våre sanser og som tid, er denne kontinuerlige strømmen fra væren til bliven. Urgrund er bevisstheten ren og levende, den dypeste aktiviteten i kosmos. Bevissthet er aktivitet.

Du ville ikke eksistere hvis du var helt inaktiv, og legg merke til at du ikke kan peke på en sten og argumentere for at den eksisterer og likevel er inaktiv. Inne i stenen er det aktivitet på mineralnivå. Det er bevissthet. Stenen følger sin egen utvikling i tingenes orden og blir sakte, i våre øyne veldig sakte. Dens mineralske eksistens integreres sakte med jorden og vil til slutt gi konstruksjonsbrikker for biologisk liv. Dette er bliven.

Således en sten. Så, hva med det nedbrente huset ditt. Det har faktisk blitt noe annerledes over natten. Du står nu overfor en haug med aske i en tilstand av fortsatt tilblivelse, men det meste av det som skjer her, kan du ikke observere med øynene. Det er for subtilt. Her må jeg henvende meg til deg personlig. Er hva *du* blir som følge av denne brå hendelse også for subtilt?

Bliven er ikke bare materiell. Den er psykisk, mental, åndelig, og du inkorporerer disse sfærene i deg selv. Den er til og med biologisk, og hendelsen kan også ha påvirket din helsen. Nu, når du står der og ser på asken, hva blir det av deg? Har du noen gang tenkt på slike livsendrende hendelser som en oppfordring til deg om å vende deg og møte det kommende?

Kanskje det standardiserte, normale livet var blitt et hinder for din fortsatte bliven. Stagnasjon er i strid med den kreative retning som kommer fra Urgrundbevisstheten. Derav husbrannen, en oppfordring til deg om å vende ryggen til den mørke innhegningen og møte bliven.

Som sagt, bliven er skapelse. Alt som er skapt av den kosmiske Urgrund er gitt mening og som mennesker på denne lille Tellus, er vi i bliven. Det er ingen flukt. Vi må møte det innkommende og fortsette å bli, alltid.

Bliven er verdens natur i hele det tidløse, evige kosmos. Skapelse er en kontinuerlig prosess, noen ganger en plutselig lokal hendelse som din fødsel eller en stjernes. Det er ingen begynnelse, ingen slutt, men det er å *bli*. Bevisstheten gjennomsyrer alt som det evige tilblivel-sesvesen; Urgrund.

24 Vilje

Jeg antar at du har funnet de foregående kapitler interessante siden du har lest helt hit. Uansett, kan du ha en spesiell interesse i spørsmålet om vilje. I dette korte kapittel skal jeg nærme meg saken på min egen måte, og den kan være lik eller i strid med din mening, selv med mye av det som tidligere er skrevet om vilje av en rekke andre forfattere.

Jeg har ofte observert at de fleste mennesker ser ut til å forveksle ønske med vilje. De vil ha noe eller at noe skal skje. De vil kanskje ha en ny bil eller et par sko, å reise et sted eller de ønsker at noe hyggelig skal skje, som å få en bedre jobb. Det er virkelig et element av vilje i dette, spesielt når handling igangsettes for det gitte formål, men det hviler på en *mangel*. Du kan ønske deg noe ganske intenst, men litt vilje må stige opp til handling for å oppfylle ønsket.

Jeg antar at du kjenner ideen om årsak og virkning. Det er en generell vitenskapelig regel at når de nødvendige årsakselementene er satt sammen, er resultatet uunngåelig, som når du blander to kjemiske komponenter som er kjent for å reagere eksplosivt, vil eksplosjonen følge, eller du bare sparker til en ball og den farer av sted. Vilje er annerledes. Den er virkelig en årsak og den vil gi en effekt, men den er bakenforliggende. Viljen til å lage en eksplosjon ligger bak blandingen av komponentene og det å sikte ballen mot et mål.

Vilje er i seg selv en årsak, og den skiller seg fra fysiske årsaker ved å være motivert eller overlagt. Den er en hensikt. Folk har alle slags ønsker og mange gode og dårlige hensikter å støtte opp med sin viljestyrke. Likevel er viljen hos de fleste mennesker svak og ganske

begrenset. Du kan ikke alltid få det du vil ha. Ting og mål er ofte utenfor rekkevidde.

Du har kanskje idéer om fri vilje. Hva er egentlig fri vilje? Vel, vurder dine egne begrensninger. Du er bare et mer eller mindre standard menneske med begrenset rekkevidde, med begrenset styrke og tid. Det er åpenbare begrensninger for hva du kan oppnå selv med hjelp fra andre. Jeg tror det var en sterk vilje bak Napoleons og Adolf Hitlers innsats for å erobre Russland med en enorm militær styrke. Likevel var alt de oppnådde å sikre hundretusener av unge menn fra sine egne nasjoners smertefulle død og noen millioner siviles. Å ville noe på vegne av andre, en nasjon eller en bestemt gruppe, kan være en litt for drøy bit å tygge.

Faktisk er dette tilfeller av begrenset og ufri vilje. Begrensningen kommer umiddelbart til syne gjennom resultatene, og den manglende friheten ligger i avhengigheten av andre, i dette tilfellet soldatene hvis viljefrihet for øvrig ble totalt ignorert av krigsherrene. Soldatens stjalne viljefrihet er kun enda et eksempel på hvorledes fri vilje kan være en illusjon.

La meg avslutte spørsmålet om fri vilje. Din viljefrihet eksisterer bare i den grad den ikke griper inn i eller begrenser andres viljefrihet. Da snakker vi ikke om vilje, men om grensene for individuell frihet.

Selv om viljefriheten anses som et vanskelig metafysisk problem, har vi i det minste definert en moralsk grense for viljeuttrykket i menneskelivet, og jeg vil ikke gå nærmere inn på det her. Min intensjon er å snakke om vilje som vilje, ren vilje.

En gang til: Hva er vilje? Du kan tenke på besluttsomhetens kraft etter en dyp trang til å være et uttrykk

for vilje. Det er noe som begynner å koke inni deg, dypt i tankene dine. Dette er faktisk vilje, individuell vilje med en viss evne til å oppnå noe hvis den følges av nødvendig handling og utholdenhet. Dermed kan vi være enige om at du er et vesen med en viljeevne. Da må vilje være iboende i mennesket, og kanskje også i et dyr, en ulv.

Personlig anser jeg dyr i naturen som nærmest ren vilje, en vilje til å være, en veldig sterk vilje til å uttrykke sitt vesen, en ulv som uttrykker sin ulvaktighet i hver eneste detalj av hvor den befinner seg, i sin jakt så vel som i sin omsorg for flokken. Er mennesker litt like? Er vi alle menneskelige uttrykk for en vilje til å være?

Den berømte okkultisten, Alistair Crowley, er kjent for å ha sagt "Gjør hva du vil, skal være hele loven". Hva vil denne loven være? Det er klart at det ikke kan være den enkle utførelsen av dine ønsker han refererer til. Det er en dypere vilje og loven er loven for din eksistens, viljen til å være. Jeg kommer tilbake til dette om litt.

Før jeg går videre, la meg ta deg med på en omvei og se på tenkningen til en italiensk psykoterapeut, Roberto Assagioli. Han er den som har kommet nærmest min forståelse av vilje. Assagioli beskriver et kollektivt viljesnivå, et nivå jeg definerer som å eksistere i bevissthetens transcendentale sfære. Dette er sfæren der jeg, i et annet kapittel, har plassert egregorene. Her akkumuleres og uttrykkes viljekraft til både enkeltpersoner og grupper. Det er her noens vilje påvirker manges vilje.

Assagioli tegner en figur som ligner på et tre for å forklare konseptet sitt, og han inkluderer til og med hvorledes vilje som kraft strømmer fra en overordnet sfære. Han ser ut til å lene seg litt på Jung, og kobler nivåene til sine bevissthetsinndelinger i det kognitive, det underbevisste og det kollektive. Det er nivået av kollektiv bevissthet som

korresponderer med det transcendentale eller transpersonlige i min terminologi.

Det individuelle ego befinner seg i sentrum av den kognitive bevisstheten og ubevisst strekker det seg inn i det transcendentale. Det er en strøm av bevisste og ubevisste signaler som går i begge retninger her, og egrogorene i det transcendentale er både påvirket og påvirkende. Innflytelse som strømmer fra en mektig egregor kan ubevisst strukturere den individuelle vilje eller viljen til grupper. Dette representerer en svært subtil begrensning for den individuelle vilje, for et individ som trekkes inn under en slik innflytelse blir dens brikke.

Jeg vil ikke komplisere dette enkle bildet med flere detaljer. Poenget er å forstå viljens natur, hvorledes den fungerer og hvorledes den flyter innenfor bevissthetsnivåene. I bunn og grunn er vilje et kraftig uttrykk for bevissthet på alle nivåer. På det menneskelige nivå er det svakt og fragmentert, akkurat som vår legemlige eksistens er. Likevel må vi være oppmerksomme på hva vi låner vår vilje til, hva vi knytter oss til og hvorledes vi utagerer vår individuelle viljestyrke. Det er nødvendig å forstå at det har konsekvenser, som i en annen del av verden kalles *karma*. Å vurdere dette er imidlertid utenfor rammen av denne tekst.

Schopenhauer anså viljen for å være en realitet bak verden, som dens bevegelige kraft. Nietzsche betraktet verden som vilje, vilje som i seg selv er en underliggende grunn, noe som kommer svært nær å si at viljen er den første bevegelige kraft. Mitt synspunkt er ganske mye det samme. Jeg legger ganske enkelt den absolutte bevissthet som ren væren bak. Vilje kan ikke være hvis det ikke er bevissthet til å uttrykke den. Vilje er et aspekt av bevissthet, som i seg selv er væren.

Det er ut fra denne verdsettelse av vilje at vi kan forstå både verdens materielle og immaterielle eksistens. Du og jeg er fragmenter av viljen til å være. Vi kommer ut i verden som vilje, kledd i et fysisk plagg som kalles kropp. Dermed er viljen iboende i oss, og vi kan utøve dens kraft, engasjere vårt kognitive sinn og vårt fysiske legeme.

Vilje er makt. Med Nietzsches ord er det «Wille zur Macht», vilje til makt. Dette innebærer ikke makt over andre, men til å heve din egen vilje for makt over egne evner. Da kan du finne den nødvendige kraft til å rette oppmerksomheten din forbi Mayas slør, og se og høre hinsides sensoriske illusjoner og nå inn i selve væren, knytte deg kognitivt til det kosmiske.

For å vende tilbake til Crowley, knytter jeg 'loven' han refererer til sammen med viljen til å være. Denne vilje er det som ligger bak enhver materiell eksistens fra stenen til mennesket til stjernen som skinner på himmelen over. Dette er kosmisk vilje, det kraftige uttrykk for kosmisk bevissthet, værens Urgrund. Hva slags vilje er dette? Det er definitivt ikke en vilje i småmenneskelig forstand. Det er uttrykket for *værens* bevisste fylde.

25 Kreativitet

I dette korte kapitlet skal jeg berøre en bemerkelsesverdige menneskelig kapasitet, nemlig kreativitet. Selv om dyr som ekorn, delfiner og en rekke fugler ofte er ekstraordinære problemløsere og kan overgå mennesket i en rekke oppgaver med overraskende hastighet, er de ikke kreative slik mennesket er. Ekte kreativitet er et unikt kjennetegn ved menneskesinnet. Det skiller mennesket ut.

Mennesket bygger ikke bare reir, med tanke på husene våre. Vi skaper arkitektur, danner byggestiler som sakte endrer seg med tiden i henhold til endringer i smak og preferanser. Vi skaper også mange ting, nødvendige så vel som strengt tatt unødvendige i forhold til vår overlevelse. Beskyttende klær har blitt en nødvendighet for vår nakne kropp i de fleste deler av verden, men klær har også blitt gjenstand for utvikling ikke bare i kvalitet, men også som et spørsmål om stil, *la mode!* Klær har blitt viktige for individuelt selvuttrykk og en måte å skille seg ut på.

Ja, vi produserer mange gjenstander for å lette arbeidet vårt, selv om vi kanskje lurere på om vi virkelig trenger å arbeide så mye som vi gjør, som å bryte ned naturen til vår egen fordel. Vi har konstruert enorme maskiner for å grave i bakken og drepe andre mennesker. Vi har laget medisiner for å forlenge livet og instrumenter for å studere universet så vel som det ekstremt små. Trenger vi alt dette? Egentlig ikke, men det hjelper. Det tror vi i hvert fall.

Hva så med kunst, musikk og litteratur? Noen vil kanskje hevde at ingen av disse kreative aktivitetene er nødvendige. De er bare utsmykninger som stilene til arkitektur og klær. Mens de fleste vil være enige i at vitenskap er nødvendig for å gi mennesket kunnskap og en rekke mer

eller mindre viktige gjenstander, har jeg hørt noen hevde at filosofi er bortkastet tid, hjernespinn og fantasi.

La meg knytte sammen dette virvaret. Mennesket er et kogerende, tenkende vesen. Det har alltid blitt vekket til ettertenksomhet av de mange underverkene i verden som omgir det. Undring er filosofiens begynnelse, den faktiske begynnelse på en prosess med sikte på å forstå verden, livet og oss selv, så vel som vår plass i alt. Filosofien ligger ved roten av vitenskapen, vår undersøkende aktivitet. Den sitter også dypt under litteraturen, vårt språklige uttrykk for tanker, til like med kunst som er hinsides ord; musikk, malt kunst, skulptur og dans.

Uansett uttrykksstil er filosofi, vitenskap og kunst våre viktigste kreative felt. Vi må vurdere vår oppfinnsomhet fra flere perspektiver, men mest av alt prøve å forstå hva drivkraften er.

Jeg vil gjerne referere til en av verdens største matematikere, Jules Henri Poincaré. Han beskriver i detalj hvorledes bevisstheten hans fungerer når han streber etter å løse et vanskelig problem. Til hans egen overraskelse syntes det bare å dukke opp løsninger i hodet hans når han ikke tenkte på dem. Han forklarte hvorledes han hadde arbeidet lenge med et intrikat matematisk problem, og møtte veggen. Så en dag gikk han en tur og plutselig kom hele løsningen til ham nesten som en visjon. Dette kan forklares med underbevissthets virkemåte hvis det ikke hadde vært for det faktum at løsningen *ikke* bygde på arbeidet han hadde investert i å prøve å løse problemet. Til hans overraskelse dukket løsningen opp som en helt *annen*, som lyn fra en klar himmel.

Jeg kan også nevne den indiske matematikeren Srinavasa Ramanujan som mottok matematiske formler utover

sin egen forståelse fra den guddommelige Namagiri mens han drømte eller mediterte. Matematikken han leverte var forbløffende for datidens store matematikere, og den er det fortsatt. Nikola Tesla er et annet tilfelle der slike visjoner bare dukket opp som fra intet.

For å få et perspektiv kan vi vurdere hvorledes en komponist arbeider når han skriver en symfoni, en strykekvartett eller et annet musikkstykke. Den engelske komponisten Havergal Brian, som skrev det meste av musikken sin, inkludert 27 symfonier og fem operaer etter fylte 60 år, forklarte at han bare skrev musikk når *musene* inspirerte ham. Johannes Brahms skrev også musikk bare når den 'kom til ham'.

Komponister er lyttere. De lytter til den indre stillheten til de hører musikken som kommer til dem. De refererer ofte til inspirasjon. Ludwig van Beethoven er et av de mest gripende tilfellene. Han ble døv rundt tiden for sin femte symfoni, men etter den tiden skrev han noen av de største mesterverkene i musikkhistorien. Han var ikke bare en stor indre lytter, men også en mann med en jernvilje. Inspirasjon og vilje er grunnen til at vi kan glede oss over hans store niende symfoni i dag.

Som komponister lytter til stillheten, ser malere inn i mørket og forfattere søker i det ordløse. Inspirasjon følger og støttet av kreativ vilje, dukker verk opp og materialiserer seg i verden. Kreativitet driver verden og menneskeheten fremover. Den bidrar til å forstå verden. Den utvikler også menneskelig sensibilitet og foredler mennesket.

Selvfølgelig har kreativitet også bidratt til å skade sosiale systemer og til utvikling av krigsmaskiner og oppfinnelse av de mest grusomme metoder for tortur og henrettelse. Mennesket er det eneste dyr på jorden som er delt mellom

godt og ondt på denne måten. Kreativiteten er et tveegget sverd, men ondskapen kommer ikke fra kreativiteten i seg selv. Den er en avledning og et misbruk av kreativitetens produkter. Jeg vil ikke gå videre på det her.

Ordet inspirasjon kommer fra latin *inspirare*, som betyr å puste inn. Det er en inn-pust, det vil si at inspirasjon føles litt som det kommer en inn-pust inn i det kognitive sinnet, som et lite vindkast. Det krever kun oppmerksomhet og et åpent sinn. Når inspirasjonen kommer til overflaten, utfordres den individuelle kreative kapasitet, og behovet for å gjøre store anstrengelser vekkes. Det er her viljen kommer inn. En kreativ kapasitet uten vilje til å gjennomføre og uten de mentale eller fysiske verktøy for hånden, er både halt og handikappet. Ja, du kan trenge både utdanning og håndverk for å frigjøre den kreative kraften, for å materialisere inspirasjonen.

Faktisk er frigjøring av kreativitet et spørsmål om seriøst dybdearbeid både mentalt og følelsesmessig. Ofte må du kjempe med en rekke hindringer og noen ganger til og med egne forforståelser og holdninger. Det kan sammenlignes med en fødselsprosess, jo vanskeligere, jo mer givende når 'babyen' er født.

Å motta ekte inspirasjon er noe helt annet enn den daglige problemløsningen og punktkoblingen som opptar de fleste. Det er dette vinddraget som blir til en indre tornado som truer med å blåse deg overende. Det er fordi dette vindfulle kjærtegn kommer fra selve kraftverket i kosmos.

Som jeg har forklart i tidligere kapitler, er du et fragment av den kosmiske bevissthet, den Urgrund, som vil å være. Dette innebærer at du er omsluttet av den, alltid tilkoblet. Hovedgrunnen til at du ikke innser dette i ditt daglige liv, er at du er for opptatt med å håndtere den materielle

verden, dine behov, ditt arbeid, din familie og alle distraksjonene som stjeler din oppmerksomhet og tid. Enda mer er det fordi dette er hva du ønsker, uansett hvor tåpelig det er. Det river deg bort fra din kreative kraft, din fulle kapasitet. Det er din egen feil.

Med et åpent sinn og oppmerksomhet rettet litt mer innover, kan den milde inspirasjonens vind nå sitt mål, og koble din dypere bevissthet til din underbevissthet og ditt kognitive sinn. Ikke bare vil nye indre ressurser dukke opp som kraft og vilje, men du vil også heve deg fra å være en forbruker av distraksjoner til å bli en produsent av bidrag til menneskeheten. Dette er en hovedårsak til at du i det hele tatt er til.

Urgrund-bevisstheten er styrende når det gjelder alt liv på denne planeten. Mennesket er ikke her bare for å konsumere alle tilgjengelige ressurser, men for å være kreativt og utvikle *mennesket* som sådan. All sann inspirasjon kommer fra bevisstheten som *er*. Hvis du ikke klarer å holde deg våken, unnlater å lytte til stillheten, lete i det ordløse eller se inn i mørket, vil det ikke bli noen musikk, ingen litteratur og ingen kunst som foredler mennesket. Videre vil det ikke være noen dypere forståelse av opplevelsen av livet, av det å være et menneske på vår lille planet.

Kreativiteten er forankret i den kosmiske Urgrund. Menneskeheten er et av dens mangfoldige uttrykk. Kreativitet er selve motoren i dette uttrykket. Vi er alle utstyrt med kapasitet til å være kreative, bidragsytende individer. Ved å våkne og være våkne, se, lytte, utvikle vår viljestyrke, kan vi skape det hele mennesket og overskride den nuværende tilstand av forvirring og alt ondt som er født av den. Alt dette er opp til deg. Dette er vår utfordring!

26 Indre tillit

Du leser videre. Da har du åpenbart funnet en grunn til å fortsette å henge med på tankegangen. Du husker at jeg snakket om vilje. Det er ingen tvil om at vilje er viktig hvis du noen gang skal gjennomføre noe som både er vanskelig og tar mye tid og energi. Visse ting kommer ikke lett, som å lære å spille piano til et høyt nivå av virtuositet.

Det er et par ting som må være på plass bak slike viljehandlinger. Du må ha et motiv av tilstrekkelig styrke, og du må ha en indre tillit, en dyp tillit til din evne til å fullføre oppgaven. Viljen må støttes av motiv og indre selvtillit.

Jeg har mange ganger vært vitne til hvorledes mangelen på indre selvtillit har ødelagt selv den mest motiverte innsats. Mangelen på indre selvtillit har tæret på viljestyrken, hovedsakelig på grunn av motstand og vanskeligheter møtt på veien til prestasjon. Hvis du mister tilliten til din evne til å prestere, blåser viljestyrken bort som støv uansett hvor motivert du måtte ha vært i utgangspunktet.

Observasjoner av denne typen er en nesten hverdagslig opplevelse og handler vanligvis om materielle, ledelsesmessige, økonomiske eller lignende prestasjoner, og derfor for det meste er et spørsmål om behovsdekning snarere enn sann vilje. Likevel dreier det seg om å svikte tilliten til egen evne til å prestere. En person som mislykkes i å nå hverdagslige mål, er åpenbart ikke en med mye viljestyrke. Testen handler om hvorledes man kan snu svak vilje til sterk vilje basert på indre selvtillit.

Motivasjon alene er ikke nok. Den er nødvendig, men kan støtte enkle ønsker snarere enn vilje. Derfor er det viktig å lære å skille hva som ligger bak motivasjonen din. Så

lenge den motiverende impuls oppstår fra ekternaliteter, materielle eller sosiale eller hvilke som helst ytre behov, vil motivasjonen hvile på opplevelsen av mangel. Motiver som støtter viljen krever indre tillit, og har lite å gjøre med den materielle verden og dens smålige fristelser.

Selv om du kanskje har mye selvtillit og tillit til din evne til å nå dine mål i den materielle verden, få en bedre jobb, skape resultater både for deg selv og for virksomheten din, være i stand til å få kontakt med mennesker både sosialt og profesjonelt, og få det du ønsker, er ikke dette en indikasjon på at du har denne indre selvtilliten som jeg snakker om. Det kan bare bevise at du er en selvsen-trert, til og med narsissistisk og egoistisk, drittsekk.

La dette være min vurdering og gå videre. Hva er egentlig den indre selvtilliten jeg snakker om? Jeg tror det er ryggraden i sann vilje. Sann vilje fungerer alltid på høyere nivåer. Hvis målene dine bare er forbundet med den materielle verden, kan du droppe resten av dette kapitlet her og nu, alternativt åpne opp for å lære noe nytt.

Indre selvtillit er en veldig dyp styrke som må utvikles. Det tar tid med mindre du har det medfødt. Da er indre selvtillit en slags styrke som vil sitte i ryggmargen bak alt du gjør og den er av største betydning med tanke på å overskride deg selv.

Svært få vet hva det vil si å overskride seg selv. De tror det er som når de er i stand til å overvinne følelsene sine eller overvinne noen av sine begrensninger. Det er flott når du er i stand til å håndtere noen av de psykologiske eller fysiske utfordringene i livet, men det har ingenting med overskridelse å gjøre.

På mitt språk betyr overskridelse, transcendens, å gå utover den personen du er og bevege deg inn i de uut-

forskede dypene i deg selv, koble deg til dypere, eller bredere om du vil, bevissthetssfærer. Det betyr å forlate de vanlige nivåene i deg selv og i omgivelsene dine, gå bak de illusjonens slør som holder deg bundet til det vanlige livet og dets mangfold av referanser. Transcendens er å bevege seg utover deg selv som individ og til å begynne med nå inn i den transcendentale, transmenneskelige bevissthet.

Å forlate det vanlige livets trygge grunn er i seg selv svært krevende og vil vanligvis være en skremmende, mare-rittaktig opplevelse. De fleste av de som har møtt denne arenaen har trukket seg tilbake for aldri å prøve igjen. Faktum er at du vil møte alle de grusomheter menneskeheten er i stand til, for du er ett med det, ett med menneskeheten som sådan, og det er uunngåelig at du må møte det.

Å nå inn i disse grusomhetene vil lære deg mye og sakte utvikle en dyp empati med den menneskelige tilstand. Du vil forstå menneskehetens enhet og dette er grunnen til at du vil gå gjennom, videre til en annerledes opplevelse. Så snart du har forstått hvorledes du er fordypet i livet på denne planeten, har sett hva det er og hvor dyp din forbindelse til alle aspekter av det er, vil du også begynne å forstå ditt eget nærvær og egen del i det, uansett hvor ubetydelig den måtte være. Det er her du vil passere gjennom.

Det som åpner seg er enda en utfordring: Døden. Underverdenen venter på deg etter din helvetes-passasje i de transmenneskelige feltene, med vidåpne kjever. Nok en gang utfordres din indre selvtillit. Du vil møte Charon ved elvebredden, og han vil ferde deg over til de tåkete landene hvis du tør, hvis du ikke frykter. Her er ingenting som du er vant til og ingenting som det du kanskje har

lest i gresk eller annen mytologi. Her er et åndelig nærvær og du vil lære at i det kosmiske er det ingen død, bare en annen fase av livet, fordi hele kosmos er liv. Jeg vil snakke mer om døden i et kommende kapittel.

Ja, du vil bli fraktet tilbake så snart du har akseptert døden og erfart dens nødvendighet så vel som dens lære. Frykten de fleste opplever i møte med døden, vil være borte. På dette stadiet er din indre selvtillit styrket og du er forberedt på neste trinn.

Indre selvtillit på dette nivå må bygges gjennom erfaring selv før du søker inn i det transcendentale riket og dødens felt. Den må trenes her og nu i livet ditt ved at du tar på deg utfordringer og overvinner frykt uansett i hvilken form den konfronterer deg. Livet på denne planeten, som du har sett via TV-nyheter, utsetter folk for de mest utrolige prøvelser, katastrofer, krig, elendighet og altfor mye rikdom. Faktisk er for mye en like alvorlig prøve som for lite, det komfortable livet er en like alvorlig utfordring som det elendige. Svært få velstående forstår det faktum at de blir testet, at deres velstående, men ubetydelige liv er tomme, hvorfor de trenger å skryte av sin innbilte selvtillit via materielle uttrykk.

Sann indre tillit innebærer faktisk at frykten for døden er borte og at du har forstått den menneskelige tilstand i en slik grad at din empatiske nerve er levende og følsom. Da kommer du også nærmere å forstå din egen situasjon, din egen posisjon i livet.

Hvis du er klar og våken, vil du snart oppdage at du møter noen utfordringer hver dag, til og med prøver på å være ærlig og tro mot deg selv. Du har kanskje sett Tarot-kortet som heter *Le Fou* eller Narren. Du ser en 'narr' stå ved klippekanten over en kløft og en hund som biter i buksene hans og prøver å holde ham tilbake. Det denne

tilbakeholdelsen kan tolkes som, er den fysiske frykt for å falle ned i kløftens dyp. Narren ser imidlertid litt oppover, som om han ignorerer kanten på stupet.

Poenget er ikke at han ignorerer den, men at han har indre tillit til at det er en usynlig bro der som vil bære ham og lede ham til den andre siden av kløften. Denne broen er helt avhengig av hans indre selvtillit. Hvis denne tilliten mangler, vil det ikke være noen bro der. Broen som fører til det som er hinsides ham selv, bygges av hans tillit til dens eksistens. En urokkelig indre tillit er det som vil bære ham over.

Indre selvtillit er en forutsetning for å overvinne egne begrensninger i enhver innsats i livet, men når det gjelder å bestå prøvene på den indre veien til opplysning i dypet av den kosmiske bevissthet er den absolutt. Det er ingen snarveier, ingen flukt. Når du ser det i øynene, kan du snu deg og gå tilbake eller fortsette med fullstendig indre tillit, krysse broen og gå inn i den stigende sol, bli blendet og absorbert av Lyset.

Det er ingenting som kan sammenlignes med denne dypt forankrede indre selvtillit, og det som gjør den ekstraordinær i livet er at den kommer med en forståelse av de verdslige grensene. Dette inkluderer å respektere andres liv, behov og rettigheter fordi din transcendentale pasasje har lært deg å kjenne andres smerte. Dermed vil empati veilede din viljesutøvelse. Jeg overlater til deg selv å måle hvor dyp din indre tillit er.

27 Det okkulte og det mystiske

God morgen, eller god kveld eller god hva klokken enn er! God natt kanskje, siden du kanskje anser det okkulte for å være noe som foregår i dypt mystisk mørke, obskure rom, underjordiske templer med vegger og gulv dekket av uforståelige symboler. Så, la meg ta deg med på en magisk mysterietur i det okkulte.

Okkult betyr skjult eller tildekket. Det har ingenting med mørke å gjøre, men med lys som trenger inn i mørket. Okkultisme er en slags vitenskap, *Scientia Occulta*, som bruker instrumenter som er ukjente for vanlig, materiell vitenskap. Det er svært få fysiske instrumenter bortsett fra noen symbolske seremonielle gjenstander. En enkel hammer kan bli et symbol på vilje, et sverd symbol på en gjennom-trengende og klar kraft, en blomst et symbol på liv. Slike objekter, farger og ofte komplekse tegnede symboler er bærere av mening og innhold som både tar sikte på å forklare hvorledes ting fungerer i det usynlige og å indusere subliminal informasjon til deltakerne.

Den seremonielle utplasseringen av symboler, symbolske gjenstander og karakterer iført masker eller symbolske plagg kan for det meste se ut som et stykke teater. Det er det ikke. Det er instruksjon, overføring av et visst nivå av innsikt og kunnskap fra de som vet til de som søker å vite. På en viss måte er dette skole, og det foregår på spesielt utvalgte steder og for det meste innenfor okkulte samfunn og ordener.

På skolen lærer du logikk og matematikk. Undervisningen følger et mønster, trinn for trinn. Jo mer du avanserer, jo mer komplisert og abstrakt blir det, og du lærer å håndtere en veldig kompleks symbolikk. Du kan, med talent og utholdenhet, ende opp som matematiker. Det okkulte er ikke mye annerledes. Grad for grad

utvikler du evnen til å forstå og kombinere symbolene til meningsformler.

Ved hjelp av en slik undervisning kan du komme til å forstå en rekke av okkultismens grunnleggende prinsipper, men det er en grense for hvor langt den kan ta deg. Selv den mest avanserte matematiker vil på et tidspunkt møte veggen, og det vil du også. Den symbolske lære er bare et grunnarbeid.

All okkult praksis tar sikte på utvikling av den individuelle bevissthet og utøvelse av viljestyrke for å kjenne det som ligger under og bak det tilsynelatende, bak det som viser seg for våre overfladiske sanser. Dette blir ofte ikke forstått selv av ordener og samfunn som betegner seg selv som okkulte. Det foreligger mye fantasi i det som mest korrekt burde anerkjennes som en markeds plass for illusjon og godtroenhet.

Det er mye misoppfatning i allmennheten om hva det okkulte faktisk er. Ofte regnes frimureriske, tempelridderske, druidiske, rosenkreuzeriske, pythagoreiske og lignende ganske åpne ordener og organisasjoner som okkulte, men dette er bare i svært liten grad sant. De opererer symbolsk og overfører en viss kunnskap som lener mot mystikken, men rekkevidden og dybden er begrenset.

Hovedgrunnen til at slike ordener eller samfunn blir sett på som okkulte, er at de holder seg til et visst nivå av hemmelighet. Dette hemmeligholdet dreier seg imidlertid for det meste om å sikre at et nytt medlem kan få en førstehånds erfaring gjennom ritualene eller introduksjonsseremoniene. Dette vil si at hovedeffekten av opplevelsen vil gå tapt for nykommeren hvis han eller hun vet nøyaktig hva som vil skje. Faktisk kan man betrakte begynnelsen av hver dag på denne måten. Du har kanskje

idéer om hva som vil skje den dagen, på grunn av vane, men du vet ikke. Noe helt uventet kan skje og du vil få en førstehåndsopplevelse du er fullstendig uforberedt på og som derfor vil det sette spor i sinnet ditt. Dermed er hver dag hemmelig inntil den er over.

Likevel er okkultisme noe helt annet. I en introduksjonsfase kan du motta undervisning ved bruk av symbolske seremonier og ritualer. Astrologiske, alkymiske, kabbalistiske, magiske og tarot symboler anvendes. Disse symbolene manipuleres på en måte som har blitt utviklet over lang tid. Stasjonære og bevegelige symboler, masker og kostymer, lys, farger og symbolrike talte ord samspiller nesten som i et teaterstykke. Dette er undervisning, instruksjon, og hvis det er riktig utført, vil det subliminalt bringe et budskap til den enkelte deltaker som vil virke i hans eller hennes bevissthet.

Den første seremonien vil i de fleste okkulte ordener bli etterfulgt av en andre, en tredje og flere, som hver bygger på hverandre og utdyper det første budskapet. Før hvert trinn gjennomføres en seriøs test for å bevise nødvendige kvalifikasjoner for å avansere. Trinn for trinn vil det aktuelle individ lære hvorledes ting fungerer på visse nivåer av virkeligheten, og hvis det lykkes, være forberedt på dypere dykk. Jeg må bemerke her at ordener som administrerer slikt ekte okkult arbeid ikke er de folk kjenner ved navn. De er okkulte i ordets rette forstand, ukjente.

Jeg må også understreke at det seremonielle eller rituelle arbeidet i sin helhet bare et forberedende stadium. Det dypere dykket kan først finne sted når individet har utført det indre arbeid som ble indikert symbolsk i det seremonielle arbeidet. Dette er ofte en lang reise, mange år med psykisk arbeid og meditasjon. Det er også da vi virkelig

kan begynne å snakke om det okkulte, for her kan vi ikke finne noe ytre uttrykk. Det er indre arbeid.

Ofte er det nødvendig å ha en mentor, en guide, en mester for en periode, en som har erfaring og kunnskap, en som evner å lese deg. Iblant åpner individet seg for en indre guide eller mester og kan arbeide alene. Dette handler om å utvikle en ekspanderende bevissthet, rekke videre inn i den dype kosmiske virkelighet. Jeg har snakket kort om dette før uten å nevne den mystiske opplevelsen, inn-treden i den mystiske virkelighet, men det er her det okkulte beveger seg utover seg selv.

Jeg har forklart bevissthet i ganske forståelige termer, og antydnet hvorledes den kan forstås som sfærer strukturert fra en menneskelig posisjon der den kognitive, våkne bevisstheten ser ut til å være vårt sentrum eller i det minste punktet hvorfra vi opplever virkeligheten. Nu må du forestille deg dette senteret som integrert i en rekke sfærer der den mineralske vokser inn i den biologiske, videre inn i den psykiske og dernest den mentale kognitive, din aktuelle tilstedeværelses opplevelse. Videre er du omgitt av de åndelige og transcendentale sfærene som flyter inn i den endeløse kosmiske.

Når du begynner å bevege deg ut av de menneskelige begrensningene, vil du se verden på en annen måte. Den materielle verden liksom oppløses, og samtidig opplever du en strøm av det som bare kan sammenlignes med en altomfattende kjærlighet. Dette er det åndelige lysfeltet som gjør det lettere for deg å utvikle deg før du beveger deg inn i den urovekkende og farlige transcendentale sfæren av menneskelige motsetninger. Her er også dødsfeltene du må krysse.

Hvis din okkulte lære tar deg så langt, må du virkelig bruke all din kapasitet her og arbeide deg gjennom den

mens du tar til deg hver leksjon. Å forstå den menneskelige tilstanden på dette spesielle nivå vil føre til en dyp forandring i din levende personlighet. Du vil vite hvor du står i alle sammenhenger.

Illuminasjon, ekstase, er å berøre den evige kosmiske bevissthet med ditt eget fragment. Denne opplevelsen av Lys er den ultimate menneskelige mystiske opplevelse. Den vil endre den totale forståelse av ditt eget liv. Du blir et annet vesen.

Dette kan virke umulig, men jeg kan igjen referere til religion, og her på en positiv måte. De fleste sanne mystikere har vært religiøse. Deres forståelse av den religiøse impulsen kommer direkte fra det kosmiske. Deres individuelle bevissthet har blitt forberedt på en måte som ligner den sann okkultisme muliggjør, og illuminasjon har kommet som et lyn. Deres tolkning av denne opplevelse har åpenbart vært farget av deres tro eller religion, dog uansett hvilken form de har gitt sin beretning, er det den samme rot. Gud er deres tolkning av den kosmiske bevissthet, den væren som *er*.

Det okkulte og mysteriet henger dypt sammen. Det er en operativ side og det er en indre side. Den operative siden er progressiv og danner steg mot innvielse, som jeg til en viss grad har beskrevet her. I neste kapittel vil jeg ta for meg innvielse på en litt annen måte.

28 Innvielse

Over snakket jeg om det okkulte. Jeg nevnte hvorledes forskjellige ordener utfører symbolske ritualer delt inn i grader eller trinn. Du har frimurere, odd fellows, druider, rosenkreuzere, martinister, illuminati, tempelriddere, alle i fantasifulle versjoner, mørke satanister, wicca og en haug med andre ordener og organisasjoner som låner disse navnene. Jeg har nevnt noen over, men denne oppstillingen skrapper bare i overflaten, for bak hver av disse etikettene er det mange varianter, som eksempelvis frimureriets mange forskjellige riter. De kommer i mange former og farger, og alle utfører symbolske ritualer i en rekke grader, fra martinismens og det 'blå' frimureriets 3 grader til Misraïm-Memphis ritus som arbeider i 99!

Uansett hvorledes slike ritualer er organisert, forblir de varianter av symbolsk lære, mer eller mindre, vanligvis mindre, knyttet til tradisjoner av varierende alder og opprinnelse, men aldri er de så gamle som de skryter av. Antallet symbolske ordener og organisasjoner som arbeider i verden i dag er det utenfor min evne å telle. En grunn er at fra en orden av en viss alder prøver nye grener å nå himmelen, og beveger seg lenger og lenger bort fra stammen der verket muligens høster direkte fra den tradisjonelle rot.

Akkurat som kirken, forgrener organisasjoner seg på grunn av forskjellige tolkninger utviklet av et dominerende ego som samler sine hengivne til en subversiv menighet, når den en gang er sterk nok til å skille seg ut og danne en ny variant av organisasjonen eller en sekterisk kirke. Det er alltid god plass til de super-egoene der troen er sterkere enn kunnskapen og individuelle ønsker om å skille seg ut overkjører intelligensen. Tomhet viser seg ved behovet for å se bra ut! Vi sier, "tomme tønner rumler mest".

Grunnen til at jeg tar opp dette problemet, er for å gjøre deg oppmerksom på alle trærne i skogen, og hvor vanskelig det er å finne et tre som er verdt å klatre i. Med veldig, veldig få unntak er ordenene og organisasjonene som hevder å være voktere av sann esoterisk kunnskap falske og upålitelige. Likevel utfører noen ritualer som inkluderer verdifull undervisning hvis du er i stand til å forstå det som selv ordenslederne kanskje ikke ser. Ritualer utføres noen ganger slik de kan ha vært utført de siste par århundrene, selv om innholdet er gått tapt. Derfor kan det være en utfordring for selv logemesteren å forstå innholdet.

Du er kanskje medlem av en frimurerloge eller annen loge. Du har kanskje vært gjennom en rekke symbolske ritualer, gjennom en rekke grader, kanskje til og med gjennom dem alle. Spør deg selv hva du har samlet fra disse seremoniene. Ofte vil du si, som frimurere tilhørende en kristen loge, at du har tatt til deg noen moralske holdninger og 'blitt et bedre menneske'. Du har benyttet deg av symbolene og arbeidet med deg selv. Dette er ikke nødvendigvis ubrukelig, men ofte illusorisk og bare kultivering av ditt ego, av selvfølelsen din. Det ser bra ut!

Jeg må peke på det faktum at religiøs avhengighet og egokultivering under en hvilken som helst merkelapp ikke vil føre deg noen vei. På samme måte er symbolsk instruksjon og arbeid alene stort sett ubrukelig eller i beste fall intellektuelt spinn fordi både religiøse og andre forutinntatte holdninger du har, vil stenge for ethvert innhold. Det er et faktum jeg så ofte har observert at det fjerner enhver tvil, at alle forutinntatte holdninger farger den intellektuelle tolkning og slik skaper en mening som forvrenger innholdet.

Hvis det symbolske verk bærer et budskap, noe det iblant virkelig gjør, er det ment å sive gjennom til deg subliminalt og finne en plass dypt i ditt sinn. Når du begynner å tolke intellektuelt, vil enhver religiøs eller annen ramme du har føre deg på villspor. Det finnes ingen religion, ingen filosofi som kan måle seg med den esoteriske. Det er selve grunnen til at kalles esoterisk, internt. Det er ikke en lære. Det er erfaring. Du kan ikke beskrive det i termer eller ord. Det er derfor det tilhører det okkulte.

Det er her vi kan begynne å snakke om innvielse. Du kan ikke lære det okkulte, men du kan bli innviet i det. Ingen seremoni, uansett hvor forseggjort, uansett hvor intelligent symboler manipuleres, kan gi en sann innvielse. Det blir en innledende symbolsk reise på det aller beste. Det kan røre deg intellektuelt. Det kan bevege deg følelsesmessig. Det kan i beste fall forberede deg, men der stopper det. På et tidspunkt avsluttes den symbolske seremonien eller serien med graderte seremonier, og det er ingen fortsettelse. Du blir stående på ørkengrunn.

Som sagt er innvielse ikke en intellektuell eller en emosjonell prosess. Den overskrider begge og kan være like umiddelbar som lynnedslaget. Åpenbart vil jeg ikke være i stand til å beskrive det ubeskrivelige, men jeg vil prøve å gi deg en idé.

Innvielse blir iblant beskrevet som en myte. Noen myter fra gamle tider beskriver forskjellige innvielseselementer, for eksempel nedstigningen til de dødes riker og oppstigning til et rike av lys. Dette er grunnen til at myter ofte danner kjernen i symbolske systemer som brukes av ulike ordener. Du kan lese dem som beretninger om en innvielsesprosess der mysteriet åpner seg, men selve den mystiske opplevelsen blir aldri beskrevet. Den er ubeskrivelig og kan aldri forstås helt.

Jeg vil gjerne sitere Mircea Eliade, som sa: "Innvielsesdød er nødvendig for begynnelsen på et åndelig liv. Den legger grunnlaget for gjenfødelse til et høyere nivå av væren". Jeg vil legge til at det er et veldig viktig første skritt, som Eliade sier, en gjenfødelse, som er en ny begynnelse. Det er her prosessen begynner, ved å snu seg rundt for å møte det de fleste frykter: døden.

Møtet med døden er en rent åndelig opplevelse som finner sted mens du forblir fysisk i live. Det er en reise inn i nivåer av dyp eksistens som få er forberedt på å foreta, derav behovet for en viss symbolsk forberedelse. Videre er en innvielsesreise helt individuell. Du er helt alene.

Det er ikke bare nødvendig å ha den symbolske forberedelsen avledet fra myte, alkymi, kabbala eller andre okkultistiske systemer. Du må rense sinnet ditt utover det intellektuelle eller mentale og nå inn i ditt åndelige nivå. Dette krever mer enn religiøs repetisjon av bønner, meditasjon eller yoga. Det krever en husrengjøring for å kvitte deg med verdslig søppel så vel som tankemønstre og uetiske tendenser som bor i huset ditt. Det er en dyp prosess av introspeksjon og vilje til å rydde opp.

Når du foretar den innledende reise, tar du sikte på å overskride den vanlige menneskelige tilstand og møte den transmenneskelige virkelighet. Du strekker deg mot det som på Friedrich Nietzsches språk kan betraktes som det overmenneskelige. Jeg må justere litt, og gjøre det klart at dette ikke betyr å være i stand til å utøve fiktive supermannlignende krefter, men tar deg ut av det vanlige på en måte som er nesten usynlig for andre fordi det er tankesettet og holdningene dine som endres på en bemerkelsesverdig måte. Din integritet som person blir uangripelig.

Du vil vite når du er klar. Visse ting begynner å skje og en dag vil du ikke bare møte døden, men lære å kjenne din indre mester, din guide til det ukjente. Gradvis vil du begynne å gå inn i riker hinsides din fantasi. Når du står overfor døden, krysser du en terskel. Det som ligger bak dødens porter er liv. Svært få forstår dette. Det er et liv i en helt annen virkelighet, som helt og holdent omslutter hverdagen. I dette nye perspektiv blir vanlige menneskelige hensyn helt ubetydelige til tross for deres faktiske betydning. Det er et paradoks.

Innvielsesprosessen vil utvikle seg i dypet av din bevissthet. Du vil reise innvendig som på bevissthetsstrømmer, ofte strippet for tanker, det kognitive. Du kan møte redsel, gå gjennom ubeskrivelig mørke og møte vanskelige prøver. Mange er de som faller tilbake fra disse marerittene og klamrer seg til det vanlige livet, ofte dypt forstyrret. Utholdenhet er nøkkelen, innsikt er verktøyet og oppriktig helhet grunnlaget.

Efter å ha lidd pilegrimsreisen i ørkenen, passert broen og klatret opp fjellet, kommer du til en utsikt over det hinsidige. Verden åpner seg og du kan få kontakt med vesener som vil ta deg enda lenger. En hånd vil sveipe himmelen og du vil fly naken gjennom kosmos, se og lære, og bli et annet menneske.

Innvielse er en endeløs opplevelse. Det går utover det hinsidige, og er hodeløst fordi sinnet ditt er ute av stand til å oversette de realiteter du møter når du er nedsenket i det kosmiske, og fragmentet ditt flyter i sin uendelighet. Utover ord og begreper når det dypt inn i ditt vesen, som ikke lenger er hva det var før.

29 Død

Hvis du har fulgt meg så langt, antar jeg at du også er forberedt på å møte døden. Det finnes ikke noe tilfelle i verden der noen har unnsloppet døden. Døden er en del av den menneskelige tilstand, og til og med tilstanden til alt liv på denne planeten. Når du først er født, er det bare et spørsmål om hvor mange dager eller år som vil gå til det uunngåelige overgangens øyeblikk finner sted. Du vet aldri. Det kan være i morgen, til og med i ettermiddag, eller hundre år unna, men du vet at øyeblikket vil komme, enten du er forberedt eller ikke.

En observasjon jeg har gjort utallige ganger i samtaler og situasjoner der døden har vært temaet, ligger usikkerheten og frykten så å si mellom linjene og i menneskenes ansiktsuttrykk. Jeg synes alltid dette er litt rart. Siden vi alle vet at vi må gjennom opplevelsen av vår egen død, hvorfor er praktisk talt alle så uforberedt? Hvorfor skyr de unna emnet i stedet for å undersøke det? Hvorfor frykte det uunngåelige?

Ja, jeg vet at det er mange måter å dø på, noen fryktelig grusomme og smertefulle. Det er skummelt. Det kan se ut som et lotteri hver gang du går ombord på et fly på vei til et hyggelig sted eller bare i jobbsammenheng. Det er det, og noen taper det lotteriet. Når du forlater gaten, er det kron eller mynt. Det du sjelden tenker over på samme måte, er det faktum at hvert øyeblikk i livet, hver dag uansett hva du gjør, er slik. Det kan hende du ikke ser neste solnedgang eller neste soloppgang. Livet tar bare slutt av en eller annen grunn. Overraskende, og du er uforberedt.

Hvorledes forbereder du deg da til døden, og når skal du begynne; i en alder av 20, 40 eller 80? Det er ingen riktig tid og ingen eneste metode. Jeg tror at så snart du blir

klar over døden som en realitet i livet, noe som kan virke fjernt i en veldig ung alder, bør du tenke litt over det. Det er verdt å være bevisst på livets grense, og du bør ikke prøve å unngå å møte den ved å søke distraksjon, selv om det er det de fleste gjør. Det er ingen flukt, så hvorfor søke flukt?

Døden kommer i slutten av livets forløp, kort eller langt. Noen mennesker reagerer instinktivt på en underbevisst erkjennelse av at livet er begrenset, og de prøver å jakte enhver tenkelig materiell nytelse som er tilgjengelig så lenge det varer. Alt dreier seg om deres individuelle nytelse; ta det du kan mens du kan uansett konsekvenser for andre mennesker eller omgivelsene. Dette er en ganske vanlig holdning, drevet av eksistensiell frykt og usikkerhet.

Poenget mitt er ikke å diskutere etiske eller moralske spørsmål i forhold til hvorledes folk lever livene sine, men å fokusere på det underliggende presset intuitiv kunnskap om uunngåelig død skaper og hvorledes man kan slippe dette presset kreativt som en tilnærming til innsikt. Dette fryktdrevne presset må transformeres til en transcendentkraft, en evne til å omfatte mer bevissthet, nå ned i dypet, for det er her innsikten ligger. Det er også her frykten for det uunngåelige fordamper.

En person som søker livets materielle gleder prøver faktisk å fylle en bøtte der det er et stort hull i bunnen. Det er et umettelig liv og vil uunngåelig utvikle en følelse av økende misnøye og tomhet. Derfor jakten på mer og mer mens fasaden vil trenge kontinuerlige 'ansiktsløftninger'. Når de materielle attraksjonene dominerer, tømmes livet for innhold og individet vil nærme seg den siste dagen uforberedt og med frykt, som et tomt skall.

Et fryktløst liv er et liv hvor du går hånd i hånd med døden, hvor du hilser deg selv i speilet hver morgen med et *memento mori* og er takknemlig for mulighetene i den nye dagen. Husk at du skal dø! Kanskje du bør ta i betraktning at dødens virkelighet og hva den skjuler er ment å lære deg å leve, å møte hver dag på denne måten. Livets skjulte aspekter er der for å få deg til å skjelve litt, for å holde deg våken og klar. Videre er de der som en oppfordring til deg om å søke bak slørene.

Videre herfra, fra denne avgjørende innsikten, hvor går vi? Hvorledes er det mulig å lære noe om døden, i det hele tatt å vite noe om denne mystiske uunngåelige hendelsen? Spekulasjoner vil ikke føre deg noen vei. Tro i enhver religiøs forstand er bare å akseptere et syn du ikke har noen anelse om er rett eller galt.

Legg merke til at jeg ikke har nevnt reinkarnasjon. Det er så mange teorier og tanker om døden at du aldri vil være i stand til å bestemme deg med mindre du beveger deg utover. Tro forblir bare tro, forklarer ingenting og etterlater deg bare et vagt noe å klamre deg til, men ingen sann kunnskap.

Religion har blitt balsam for de engstelige. Nesten alle religioner har en beskrivelse av hva som kommer etterpå. En himmel eller et helvete eller en syklus til gjenfødelse. I romersk-katolske termer følger dommen over sjelen din en skjærsildspassasje hvor du blir gransket for dine synder, ikke ulikt gammel egyptisk tro der sjelen veies mot en fjær. For en latterlig idé! Den er menneskeskapt for å holde sauene på plass, og utrolig nok fungerer det selv i vår moderne tid på grunn av den generelle frykten for døden. Millioner tror på dette tøvet i påvente av den endelige undergang. Hvem spør hvorledes det kan være

en endelig undergang i et kosmos der ingenting er endelig og det ikke er noen ende?

Religion er ikke logisk og den forklarer ingenting. Enten den er kristen, jødisk, islamsk, hinduistisk eller annet, kommer den med et sett med dogmer ment for ukritisk aksept som sannhet. Tibetansk buddhisme tar deg med på en reise gjennom det de kaller 'Bardo', som er en serie opplevelser etter døden. Du kan lese både den egyptiske, tibetanske og etiopiske dødeboken eller Bibelen, Koranen og likevel ende opp med å være enten skeptisk eller en fast troende, men det tar deg ingen sted.

Tro tar plassen der ditt spørrende sinn skal være på jobb og tetter dørene som kan føre til en dypere forståelse og en tilnærming til innsikt. Det er ved påtvunget tro og frykt for døden visse praksiser har blitt undertrykt av religiøse autoriteter, og det er grunnen til at utøverne har måttet bevege seg ut av syne og bli 'okkulte'.

I de to siste kapitlene snakket jeg om det okkulte og om innvielse. En av de mest dyptgripende opplevelsene som kan overføres via okkult praksis og fremfor alt ved innvielse, er opplevelsen av å dø mens man lever, å gå inn i dødens tåke og fortsette til en dyp innsikt i helheten og det vibrerende lys av liv og død som to komplementære faser av livet. Det er i sannhet en erfaring som er få våger å møte, for de er redde eller stoler ikke på det i det hele tatt. Den indre selvtilliten jeg har snakket om mangler, og den individuelle orienteringen rettes utover.

Alt jeg har sagt i tidligere avsnitt om døden kan du selvfølgelig også vurdere som teori eller noe jeg alene tror på. Absolutt, min erfaring kan aldri bli en opplevelse for deg. Dermed kan du bestemme deg for å betrakte alt jeg har sagt så langt og alt jeg skal si som ren fantasi. Det er helt opp til deg.

Jeg har både i min forrige bok og i en serie podcaster og i disse korte kapitler, fokusert på bevissthet som den eneste virkelighet, den eneste virkelige 'ting'. Jeg har sagt at kosmos er bevissthet absolutt og ubegrenset i enhver tenkelig og fattelig forstand, tid og rom uendelig. Dette innebærer at det ikke er noen død. Likevel innebærer det at du og jeg og alt som er, er en del av denne endeløse, tidløse virkelighet, dog likevel fanget i et hjørne der tid og tredimensjonalt rom begrenser vår opplevelse i enhver forstand til et liv og til å leve det livet.

Denne begrensning kommer med vår eksternalisering som fragmenter av bevissthet og som fysiske legemer. Det er et fall i energi og en begrensning av dens kraft som reduserer oss til menneskelig eksistens innenfor slike rammer, men vi hopper villig inn i det. Det er en viljes-handling bak vår fragmentering, men som du kanskje forstår, kan du ikke helt skille deg fra det som er evig og ubegrenset. Din menneskelige eksistens og hvert fnugg av den, synlig og usynlig, forblir integrert i helheten, alltid.

Følgelig kan det ikke være noen død. Det er bare et spørsmål om forandring, en overgang til et annet bevisshetsfelt på en uhyre lang og svingete vei gjennom den menneskelige tilstand til forhold og felt hinsides. Det jeg til slutt kan legge til er at det du gjør i dette menneskelivet, vil påvirke arenaene som venter når du går over.

30 Liv

Dette er det siste kapittel i denne boken. Jeg ønsker å avslutte på en positiv tone, så etter det forrige om døden, handler dette om livet. Du er i live. Du er åpenbart bevisst og tilstede i din eksistens. Du vokste fra en enkelt celle til et menneskelig, tenkende vesen. Alt vi anser for å være levende vokser fra en celle, enten det er et egg eller et korn. Med tanke på at denne lille tingen vokser til et vesen som en blomst, et tre, en fisk, en ulv, en ørn eller et menneske, må vi innrømme at vi er vitne til et "mirakel" av enorm skjønnhet.

Ja, vi må lure på hvorledes denne ene cellen, vanligvis, men ikke alltid, frembrakt gjennom kombinasjonen av halvceller som kommer fra vesener av motsatt kjønn, kan utvikle seg til slike komplekse nye vesener av arten. Hos dyr, som mennesker, utvikler denne ene cellen seg ikke bare ved å dele seg og formere seg, men også ved spesialisering i et bredt utvalg av celler med svært forskjellige funksjoner. De finner veien i den utviklende kroppen, samles til organer og strukturer, alt nødvendig for de rette funksjoner i det nye vesen.

Når den nye kroppen blir født, er den vanligvis perfekt og klar for livet. Ikke bare så fysisk, men også mentalt. Når vi ser på en menneskebaby eller en hundevalp, observerer vi umiddelbart dens innsats for å nå inn i livet i samsvar med artens spesifikasjoner. Både babyen og valpen "vet" allerede at de er menneske eller hund. Hvorledes er denne "magien" i det hele tatt mulig?

Materiell biologi vil umiddelbart rette oppmerksomheten din mot DNA-et som ligger skjult inne i hver celle, bortsett fra i de røde blodplatene. De vil fortelle deg at det er gener på denne strengen som slår seg av og på i prosessen med å bygge kroppen din, og til og med kan forårsake misdan-

nelser eller sykdommer ved fødselen eller når som helst gjennom livet.

DNA-et er en to meter lang molekylstreng som er krøllet sammen inne i hver celle. Hos mennesket består den genetiske koden av 46 kromosomer, men det er ganske utrolig at hele denne strengen er sammensatt av bare fire byggestener eller kjemiske komponenter: adenin, tymin, guanin og cytosin. Denne genetiske koden er i stand til å overføre egenskaper fra foreldrene til avkommet. Det er et faktum som genetikere baserer sitt arbeid på, og de har bevist gyldigheten av det ved til og med å kartlegge hele den genetiske koden. Biologisk har de rett.

Jeg er ikke på noen måte imot genetikerne og deres fantastiske arbeid og oppdagelser. Jeg tar det bare ett skritt videre. Vi vet alle at blanding av to forskjellige kjemikalier vil resultere i samme reaksjon hver gang. Blandingen vil ufeilbarlig koke, brenne, eksplodere eller produsere en spesifikk tredje tilstand. Utviklingen av et levende vesen skiller seg fra dette ved sin langsomme, mønstrede, målrettede prosess. Hvorledes 'vet' den første cellen på hvilken måte den skal følge dette mønsteret?

I et tidligere kapittel forsøkte jeg å forklare hvorledes bevissthet materialiserer seg i de flyktige, unnvikende, nesten uobserverbare kvantepartiklene. Disse partiklene er roten til alt vi observerer som materie og levende organismer. Derfor, som min teori sier, befinner bevisstheten seg i de dypeste nivåene av all materie og bestemmer følgelig funksjonen til disse partiklene og kombinasjonen av noen av dem til atomer, molekyler og høyere materielle strukturer.

Bevissthet produserer både partiklene og strukturmønstrene de bygger. Bevissthet som vilje og fragmentarisk vilje til å være på alle eksistensnivåer ligger bak den uttrykke-

lige tilstedeværelsen av alt materielt i den verden vi kjenner og i kosmos som helhet, synlig eller usynlig for oss. Celledelingene, strukturen i stadiene av fosterutvikling og til og med den kontinuerlige utviklingen gjennom et muligens langt liv inn i alderdommen, følger et mønster som er innlemmet i genene som transkriberes fra bevissthetsfragmentet under utvikling og vekst. Det er villet.

Bevissthet produserer mønstrene for materiell utvikling og manifestasjon. Dette kan virke som en repetisjon av Platons idéer, men det er helt noe annet. Det er i min tenkning ingen splittelse, ingen dualitet med idé og objekt. Jeg betrakter den altgjennomtrengende bevissthets enhet som tilstede i absolutt alt. Dermed er ethvert vesen som fødes inn i denne verden en forlengelse av kosmisk bevissthet inn i det materielle eksistensfelt, tilsynelatende atskilt, men likevel bare en krusning på overflaten av den ubegrensede bevissthets oseaen.

Jeg kalte dette kapitlet «Liv», og antyder med det ikke bare det faktum at du og jeg åpenbart er i live, men også at alt er levende. Stenen langs stien, jorden i bakken du går på, gresset, blomstene og trærne som omgir deg, vannet i elven nedenfor, samt fiskene som svømmer der, maurene og vepsene, slangene og hjorten i skogen og fuglene på himmelen over, er alle levende og intrikat forbundet med hverandre. Det finnes et kommunikasjonsnettverk uten behov for teknologi, som sikrer hele den økologiske balansen gjennom en medfødt kunnskap iboende hver art, om deres naturlige rolle. Det er en overordnet bevissthet de benytter seg av.

Denne overgripende bevissthet er liv, er grenseløs og evig væren. Du og jeg er i live fordi vi er en del av det. Vi kan ikke engang løsgjøre oss fra den, koble oss fra for å si det

slik, og det er derfor det ikke er noen død. Altet, kosmos, universet og alt i det er levende.

Du kan hevde at solen eller en hvilken som helst stjerne ikke kan være levende. Den er bare en enorm kjernefysisk fusjonsreaktor som produserer lys og varme og gjør livet på vår lille planet mulig. Dette er faktisk hva astronomi og fysikk hevder. Det er imidlertid en streng begrensning å se det på denne materialistiske måte. Hvis du skulle vurdere mennesket eller til og med katten eller hunden din på denne måten, vil du si at de er som biler, varme-genererende strukturer av en viss kjemisk kompleksitet.

Jeg er sikker på at du ville ha innvendinger mot et slikt syn. Du, katten eller hunden din er åpenbart ikke bare mekanismer selv i kartesiansk forstand. Så, hva med jorden, planeten vår, de andre planetene, stjernene? Ved å betrakte materie som fullt inkorporert bevissthet, utelates eksistensen av 'død' materie, og det som er bygget av materie må derfor være levende og bevisst. Det er bare et spørsmål om hva slags bevissthet. Hvorfor tror vi at menneskelig bevissthet er overlegen andre typer bevissthet? Er det muligens fordi det vi observerer i dyre- eller insektliv virker mye enklere enn bevissthet uttrykt av mennesker?

Vi bør være forsiktige med å gjøre slike vurderinger, for det er dyp intelligens i hvorledes disse dyr og insekter samhandler og forstår verden. Det går utover det vi er i stand til å uttrykke i termer og ord, for det er ikke begrenset av terminologi.

Jo mer jeg beveger meg inn i disse sakene, jo mer forstår jeg hvor dyp og levende bevisstheten er. Det er ingen bunn, ikke noe tak. Rekkevidden er evig. Den omfatter liv og vesener også i det fysisk immaterielle. Når du fordyper deg i bevissthetens sfærer, blir du mer levende enn

noensinne og du vil møte vesener som lever langt utover det menneskelige. Du vil lære utover menneskelig kapasitet. Du vil bli kjent med menneskets plass i en større orden.

Jeg vet at jeg går på dypt vann når jeg presenterer mine tanker og teorier slik jeg gjør, men jeg bygger på personlig erfaring med dypdykk inn i bevissthetssfærene så vel som på anerkjent vitenskap og filosofi. Slik sett står jeg ikke helt alene. I en nylig publisert artikkel leste jeg at filosofen Philip Goff mener at meningen med universet er å «forberede seg på utviklingen av sansende vesener med intelligens og kapasitet til subjektiv opplevelse». Han betrakter også universet som et bevisst sinn.

Personlig kan jeg være enig med ham i dette, men jeg vil ta det videre og si at kosmos, som er mer enn universet vi observerer, selv er levende og bevisst. Det er *væren med vilje*. Det er følsomt og reflekterende fordi det *eier* alle de sansende, bevisste vesenene som er villet til eksistens på alle nivåer, synlige og ikke synlige. Alle levende og intelligente vesener er i sin helhet fullt integrert i det kosmiske. Det er akkurat det det er å være i live!

Et sluttord

Du har vært tålmodig og lest alle disse kapitlene, 30 i alt. Selv om de er korte, representerer de omtrent fem timer lesning, muligens litt mer. Jeg håper du har funnet dem interessante, selv om jeg ikke forventer at du er enig i alle mine postulater, kanskje til og med ingen av dem. Uansett er jeg åpen for en dialog på alle nivåer og med hvilken som helst tilnæringsvinkel du måtte velge. Du må gjerne kommentere og eventuelt gå inn i en dialog.

Jeg har berørt en rekke forskjellige tankefelt, vitenskap, filosofi og mystikk. Disse problemene behandles alle i min forrige bok «Bevissthet som Urgrunn og Fragment», men dypere og på en litt annen måte. Jeg har valgt å holde disse kapitlene i en kort og ganske enkel form for å nå de som ikke er godt kjent med de forskjellige tankefeltene. Dette er ikke å si at jeg søker å senke min rekkevidde til de uintelligente, for jeg anser ingen som uintelligent.

Hvis du av en eller annen grunn skulle ønske å lese boken min, finnes den i bokhandlene og som jeg sa i innledningen, er den skrevet i et så enkelt språk som mulig, og unngår så meget som mulig vanskelig terminologi. Likevel holder jeg fast ved det tyske begrepet 'Urgrund' for det er ikke noe norsk ord som fullt ut oversetter betydningen, det nærmeste er 'grunnleggende, grunnlag for bevissthet'.

Det har vært min glede å skrive disse kapitlene i håp om at jeg kan ha overført noen muligens nye tanker til deg. I så tilfelle, ikke la de tankene ligge uten din egen individuelle oppfølging, for de kan lede deg videre. Lykke til!

Linker til mitt nettsted:

På norsk: <https://www.dagvonschantz.no>

På engelsk: <https://www.dagvonschantz.com>

Bevissthet

i 30 filosofiske kapitler

Disse tretti kapitlene om fenomenet bevissthet ble først utgitt som en serie svært korte podcaster på engelsk om <https://www.youtube.com/@Consciousnessshorttalks>

De korte kapitlene er produsert som en forkortet oppfølger til den forrige tunge boken på 700+ sider «Bevissthet som Urgrund og Fragment» (2022). Kapitlene har en lett, muntlig form og tar deg inn i et noe provoserende tanketerreng. Selv om det er en oppfølger, nærmer denne boken seg problemene fra en annen vinkel og uten samme dybde, gitt dens mindre omfang, men den tar sikte på å få deg til å tenke på en ny måte og nærme deg noen utfordrende eksistensielle spørsmål med åpne perspektiver. Du må lese disse kapitlene med et åpent sinn for virkelig å sette pris på de mer subtile aspektene ved tankene, men du kan også ha glede av det. Forfatterens tese er at kosmos er ubegrenset og evig så vel som panpsykisk og hylozoisk. Dette innebærer en levende og bevisst verden og gjenoppliver synspunkter som ble holdt for mange tusen år siden. Det vil en dag bli forstått hvorledes moderne kvantefysikk beskriver overgangen fra bevissthet til materie og dermed vil møte denne kunnskapen fra fortiden. Dette er den første utfordring som leveres mellom disse permer.

